

การออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษในบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
ของผู้พูดคนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างกัน

นางสาวสุชาดา เสริฐธิกุล

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2547

ISBN 974-17-6239-9

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE PRODUCTION OF FINAL // IN ENGLISH WORDS IN THAI AND ENGLISH CONTEXTS
BY THAI SPEAKERS WITH DIFFERENT ENGLISH-LANGUAGE EXPERIENCE

Miss Suchada Sertthikul

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Linguistics

Department of Linguistics

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2004

ISBN 974-17-6239-9

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การออกเสียง // ท้ายคำภาษาอังกฤษในบริบทภาษาไทยและ
ภาษาอังกฤษของผู้พูดคนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างกัน

โดย

นางสาวสุชาดา เสริฐธิกุล

สาขาวิชา

ภาษาศาสตร์

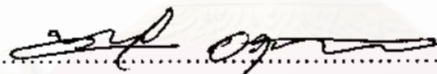
อาจารย์ที่ปรึกษา

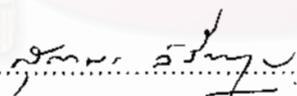
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุดาพร ลักษณีนยานาวิน

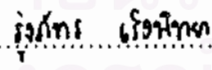
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัย
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

 คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร. อีระพันธ์ เหลืองทองคำ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

 ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิโรจน์ อรุณมานะกุล)

 อาจารย์ที่ปรึกษา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุดาพร ลักษณีนยานาวิน)

 กรรมการ
(อาจารย์ ดร. รุ่งภัทร เจริญพิทยา)

สุชาติ เสริฐฤทธิกุล : การออกเสียง // ท้ายคำภาษาอังกฤษในบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษของผู้พูดคนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างกัน. (THE PRONUNCIATION OF FINAL // IN ENGLISH WORDS IN THAI AND ENGLISH CONTEXTS BY THAI SPEAKERS WITH DEFFERENT ENGLISH-LANGUAGE EXPERIENCE) อ. ที่ปรึกษา : ผศ.ดร.สุดาพร ลักษณะนิยานาวิน, จำนวนหน้า 99 หน้า. ISBN 974-17-6239-9.

ในการวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการออกเสียง // ท้ายคำภาษาอังกฤษในบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษของผู้พูดคนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างกัน โดยศึกษาจากนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งคัดเลือกมา 40 คนจากจำนวน 200 คน การคัดเลือกแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง จำนวน 20 คน และกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ จำนวน 20 คน โดยให้อ่านประโยคทดสอบซึ่งมีคำทดสอบปรากฏอยู่ กลุ่มตัวอย่างจะออกเสียงคำที่ต้องการศึกษาใน 2 บริบท คือ บริบทภาษาไทย 30 คำทดสอบ และบริบทภาษาอังกฤษ 30 คำทดสอบ

สมมติฐานของการวิจัยนี้คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำจะมีการถ่ายโอนภาษาสูง กล่าวคือ จะมีการออกเสียงพยัญชนะ // ท้ายคำเป็นรูปแปร [ŋ] ซึ่งเป็นเสียงท้ายที่มีในภาษาไทยมาก ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง จะมีการถ่ายโอนภาษาต่ำ คือ จะมีการออกเสียงใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา คือ เป็นรูปแปร [t] นอกจากนี้เมื่อคำที่ต้องการศึกษาอยู่ในบริบทภาษาไทยจะมีการถ่ายโอนภาษามากกว่าในบริบทภาษาอังกฤษ

จากผลการวิเคราะห์พบว่า การแปรในการออกเสียง // ท้ายคำภาษาอังกฤษ มีการปรากฏเป็น 5 รูปแปร ได้แก่ [t], [w], [ŋ] และ [θ] รูปแปรที่ปรากฏมากที่สุด คือ [w] รองลงมาคือ [θ], [ŋ], [t] และ [w] ตามลำดับ ผลการศึกษาในเชิงสถิติแสดงให้เห็นว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของตัวแปรภาษากับตัวแปรทางสังคมทั้งสองประการดังกล่าว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01 กล่าวคือ ผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ จะมีการถ่ายโอนภาษามากกว่าผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง และในบริบทภาษาไทยจะมีการถ่ายโอนภาษามากกว่าในบริบทภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัย พบว่า รูปแปร [ŋ] ซึ่งเป็นรูปแปรที่แสดงว่าผู้พูดมีการถ่ายโอนภาษามากที่สุดนั้น ในทั้งสองกลุ่มตัวอย่าง มีการปรากฏของรูปแปรนี้ในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่า คำที่นำมาใช้ในการวิจัยนี้หลายคำ เป็นคำที่ยืมมาใช้จนกลายเป็นคำไทยไปแล้ว นอกจากนี้งานวิจัยยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความโน้มเอียงเข้าสู่ภาษาที่สองมากขึ้น โดยกลุ่มตัวอย่างมีการใช้รูปแปร [w] และ [w] ที่เป็นรูปแปรของภาษาในระหว่าง (interlanguage) ในปริมาณมาก

ภาควิชา.....ภาษาศาสตร์..... ลายมือชื่อนิสิต.....
สาขาวิชา.....ภาษาศาสตร์..... ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา....2547..... ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....

4480214622 : MAJOR LINGUISTICS

KEY WORD: SPEECH PRODUCTION/ LANGUAGE EXPERIENCE / INTERLANGUAGE / CONTEXT/FINAL CONSONANT'S SOUNDS/ VARIATION

SUCHADA SERTTHIKUL : THE PRODUCTION OF FINAL // IN ENGLISH WORDS IN THAI AND ENGLISH CONTEXTS BY THAI SPEAKERS WITH DIFFERENT ENGLISH-LANGUAGE EXPERIENCE. THESIS ADVISOR : ASST.PROF. SUDAPORN LUKSANEEYANAWIN, Ph.D. 99 pp. ISBN 974-17-6239-9.

The objective of this research is to study the production of final // in English words in Thai and English contexts by Thai speakers with different English-language experience. The subjects were 40 first year students at Faculty of Arts, Chulalongkorn University that were selected from 200 students. The selected group was divided into 2 groups. Half of the subjects were the speakers with high English-language experience and the rest were subjects with low English-language experience. The subjects were to read 30 test items appearing in Thai contexts and 30 test items appearing in English contexts.

The hypothesis of this research is that the subjects with low English-language experience will have more L1 transfer effect than those with high English-language experience. Their pronunciation of the variables will be closer to the Thai pronunciation. The subjects with high English-language experience will have less L1 transfer effect. Their pronunciation will be closer to the English pronunciation. Comparing the production in the 2 contexts, it is hypothesized that there will be more L1 transfer effect in the Thai context than the English context.

The analysis shows that the final // has five variants: [ɰ], [w], [w], [n] and [ø]. [w] occurs in the highest percentage, followed by [ø], [n], [ɰ] and [w]. The findings also reveal a relationship between the variation of the linguistic variables and the social variables. The variation is statistically significant ($p=.01$). The subjects with low English-language experience have more L1 transfer effect than the subjects with high English-language experience. In Thai context, there was more L1 transfer effect than in English context.

The result indicates that [n], which exhibits the strongest L1 transfer effect, appeared almost equally in both groups of subjects. It is possible that most of the words with [n] variants are borrowed words. The result also shows that the subjects have a bias towards the English pronunciation because they perform [w] and [w] which are interlanguage variants.

Department.....Linguistics.....	Student's signature.....
Field of study... Linguistics.....	Advisor's signature.....
Academic year...2004.....	Co-advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุดาพร ลักษณะียนาวิน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่เป็นแรงผลักดันและจุดประกายให้ผู้วิจัยทำงานวิจัยชิ้นนี้ และได้กรุณาให้คำปรึกษา เอาใจใส่ และชี้แนะแนวทางในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีโดยตลอด

ขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิโรจน์ อรุณมานะกุล และ อาจารย์ ดร. รุ่งภัทร เริงพิทยา ที่ได้ให้คำแนะนำ และปรับปรุงแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอขอบคุณ ศูนย์วิจัยการประมวลผลภาษาและวัจนะ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เอื้อเฟื้อห้องบันทึกเสียง และอุปกรณ์ในการบันทึกเสียง รวมถึงอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ช่วยอำนวยความสะดวกให้กับผู้วิจัยในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบคุณ คุณเจนจิรา เสริฐธิกุล คุณโชติกา ปัทมดิลก คุณอภิวัฒน์ ตริเลิศมาลา คุณจักรพันธ์ มีชัย และ คุณปฐวี ชาญไวยวิทย์ ที่ได้ช่วยเหลือเรื่องการวิเคราะห์ผลทางสถิติ

ขอขอบคุณผู้บอกภาษาทุกท่านที่เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่องานวิจัยนี้

ขอขอบคุณ เพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ในภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับงานวิจัย รวมทั้งแบ่งปันความรู้ และประสบการณ์ซึ่งกันและกัน

ขอขอบคุณ คุณคงศักดิ์ จันทะบาล ที่เป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยทำวิทยานิพนธ์มาโดยตลอด ขอขอบคุณจริง ๆ

นอกจากนี้ ขอขอบคุณ ครอบครัวที่เต็มใจช่วยเหลือทั้งร่างกาย และกำลังใจ และยังเป็นกำลังใจที่ดีที่สุดที่มีส่วนสำคัญยิ่งในการผลักดันให้ผู้วิจัยกระตือรือร้นที่จะตั้งใจเรียนและทำวิจัยครั้งนี้จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญแผนภาพ.....	ฎ

บทที่

1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์.....	1
1.3 สมมติฐาน.....	2
1.4 ขอบเขตงานวิจัย.....	2
1.5 ตัวแปรที่ใช้ในงานวิจัย.....	2
1.5.1 ตัวแปรภาษา.....	2
1.5.2 ตัวแปรทางสังคม.....	2
1.6 คำจำกัดความของศัพท์ที่ใช้เฉพาะในงานวิจัย.....	3
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
2. ทบทวนวรรณกรรม.....	5
2.1 เปรียบต่างหน่วยเสียง // ระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทย.....	5
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการถ่ายโอนภาษา.....	5
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
3. วิธีดำเนินการวิจัย.....	10
3.1 การสร้างแบบทดสอบ.....	10
3.2 การเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	15
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	17
3.4 การเก็บข้อมูล.....	17
3.5 ปัญหาที่พบในการเก็บข้อมูล.....	18

	หน้า
3.6 การบันทึกข้อมูล.....	19
3.7 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	20
3.8 การนำเสนอผลการวิเคราะห์.....	21
4. การแปรของ // ทำยคำภาษาอังกฤษ.....	23
4.1 รูปแปรและลักษณะของรูปแปรที่พบในงานวิจัย.....	23
4.2 การปรากฏของรูปแปร // ในการออกเสียงทำยคำภาษาอังกฤษ.....	24
4.3 การปรากฏของรูปแปร // ตามตัวแปรทางสังคม.....	25
4.3.1 การปรากฏของรูปแปร // ตามบริบทของการใช้ภาษา.....	25
4.3.2 การปรากฏของรูปแปร // ตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษ.....	28
4.3.3 การปรากฏของรูปแปร // ตามบริบทของการใช้ภาษาและ ประสบการณ์ภาษาอังกฤษ.....	31
5. การแปรของ // ทำยคำภาษาอังกฤษแยกตามชุดเสียงสระ.....	37
5.1 การปรากฏของรูปแปรของ // ในการออกเสียงทำยคำภาษาอังกฤษแยกตาม ชุดเสียงสระ.....	37
5.2 การปรากฏของรูปแปร // แยกตามชุดเสียงสระจำแนกตามตัวแปรทางสังคม...	41
5.2.1 การแปรของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระจำแนกตามบริบท ของการใช้ภาษา คือ บริบทภาษาไทยและบริบทภาษาอังกฤษ.....	41
5.2.2 การแปรของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระจำแนกตาม ประสบการณ์ภาษาอังกฤษ คือ ประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง และ ประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ.....	47
5.2.3 การแปรของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระจำแนกตามบริบท ของการใช้ภาษาและประสบการณ์ภาษาอังกฤษ.....	54
6. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	72
6.1 สรุปผลการวิจัย.....	72
6.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	75
6.3 ข้อเสนอแนะในเชิงประยุกต์.....	78
6.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยต่อไป.....	78
รายการอ้างอิง.....	80
ภาคผนวก.....	82

	หน้า
ภาคผนวก ก. แบบสำรวจประสบการณ์ภาษาอังกฤษ.....	83
ภาคผนวก ข. คำทดสอบที่อยู่ภายใต้บริบทภาษาไทย.....	84
ภาคผนวก ค. คำทดสอบที่อยู่ภายใต้บริบทภาษาอังกฤษ.....	85
ภาคผนวก ง. รายชื่อกลุ่มตัวอย่างที่นำมาใช้ในงานวิจัย.....	86
ภาคผนวก จ. ผลการอ่านในบริบทอังกฤษของกลุ่มประสบการณ์สูง.....	87
ภาคผนวก ฉ. ผลการอ่านในบริบทไทยของกลุ่มประสบการณ์สูง.....	90
ภาคผนวก ช. ผลการอ่านในบริบทอังกฤษของกลุ่มประสบการณ์ต่ำ.....	93
ภาคผนวก ซ. ผลการอ่านในบริบทไทยของกลุ่มประสบการณ์ต่ำ.....	96
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	99

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	คะแนนจากการทำแบบสำรวจประสบการณ์ภาษาอังกฤษ..... 17
2	ตัวอย่างตารางแสดงผลการออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษของกลุ่มผู้พูดที่มี ประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงในบริบทภาษาไทย..... 19
3	ความถี่ในการปรากฏรูปแปรต่าง ๆ ของ //..... 24
4	เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // จำแนกตามบริบท..... 26
5	เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // จำแนกตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษ 28
6	เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // จำแนกตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษโดย ควบคุมบริบทภาษา..... 31
7	เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // จำแนกตามบริบทภาษาโดยควบคุม ประสบการณ์ภาษาอังกฤษ..... 34
8	ความถี่ในการปรากฏของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระ..... 38
9	การปรากฏของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระในบริบทภาษาไทย..... 41
10	การปรากฏของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระในบริบทภาษาอังกฤษ..... 43
11	เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // ในบริบทภาษาไทยและบริบท ภาษาอังกฤษ..... 46
12	การปรากฏของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระของกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ ภาษาอังกฤษสูง..... 47
13	การปรากฏของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระของกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ ภาษาอังกฤษต่ำ..... 49
14	เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // จำแนกตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษ..... 53
15	การปรากฏของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระในบริบทภาษาโดยควบคุม ประสบการณ์ภาษาอังกฤษ..... 55
16	เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหน้าและกลางในบริบทภาษาไทย.... 57
17	เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหลังในบริบทภาษาไทย..... 58
18	เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระประสมในบริบทภาษาไทย..... 59
19	เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหน้าและกลางในบริบทภาษาอังกฤษ 60
20	เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหลังในบริบทภาษาอังกฤษ..... 61
21	เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระประสมในบริบทภาษาอังกฤษ..... 62

22	การปรากฏของรูปแปรของ // จำแนกตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษโดยควบคุม บริบทภาษา.....	63
23	เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหน้าและกลางของกลุ่มผู้พูดที่มี ประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง.....	65
24	เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหลังของกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ ภาษาอังกฤษสูง.....	66
25	เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระประสมของกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ ภาษาอังกฤษสูง.....	67
26	เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหน้าและกลางของกลุ่มผู้พูดที่มี ประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ.....	68
27	เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหลังของกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ ภาษาอังกฤษต่ำ.....	69
28	เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระประสมของกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ ภาษาอังกฤษต่ำ.....	70

สารบัญแผนภาพ

แผนภาพที่	หน้า
1 ระบบเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทย.....	10
2 เสียงสระสองหน่วยที่ตามกัน (sequence of 2 vocalic segment) ในภาษาไทย....	11
3 การถ่ายโอนภาษาของรูปแปรของกลุ่มตัวอย่าง.....	24
4 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปร // ที่ปรากฏ.....	25
5 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // ที่ปรากฏจำแนกตามบริบท.....	26
6 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // ที่ปรากฏจำแนกตามประสบการณ์ ภาษาอังกฤษ.....	29
7 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // จำแนกตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษโดย ควบคุมบริบทภาษา.....	32
8 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // จำแนกตามบริบทภาษาโดยควบคุม ประสบการณ์ภาษาอังกฤษ.....	34
9 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระ.....	38
10 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระในบริบทภาษาไทย.....	42
11 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระในบริบท ภาษาอังกฤษ.....	44
12 แสดงการเปรียบเทียบของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระจำแนกตามบริบท ของการใช้ภาษา.....	45
13 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // แยกชุดเสียงสระของกลุ่มผู้พูดที่มี ประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง.....	48
14 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // แยกชุดเสียงสระของกลุ่มผู้พูดที่มี ประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ.....	50
15 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // แยกชุดเสียงสระจำแนกตามประสบการณ์ ภาษาอังกฤษ.....	52
16 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // แยกชุดเสียงสระจำแนกตามบริบทของ การใช้ภาษาโดยควบคุมประสบการณ์ภาษาอังกฤษ.....	56
17 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // แยกชุดเสียงสระจำแนกตามประสบการณ์ ภาษาอังกฤษโดยควบคุมบริบทของการใช้ภาษา.....	64

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยพบว่า ในการออกเสียงหน่วยเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมีการถ่ายโอนภาษา (Language Transfer) กล่าวคือ มีการนำเอาระบบเสียงภาษาไทยเข้าไปใช้ในการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนไทยส่วนใหญ่จะออกเสียงเป็น [w, n, และ ๘] ซึ่งบวร ฉายถวิล (2537) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การแปรของการออกเสียงหน่วยเสียง // ในตำแหน่งทำยคำในภาษาอังกฤษ: การศึกษาเปรียบเทียบนิสิตปีที่ 1 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างกัน ซึ่งศึกษาการแปรของหน่วยเสียง // ในวัจนลีลาการอ่านรายการคำ ได้แสดงให้เห็นว่า นักเรียนไทยมีการถ่ายโอนภาษาในการออกเสียงหน่วยเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษ เนื่องมาจากความต่างทางระบบเสียงของทั้งสองภาษาและตัวแปรทางสังคม คือ ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษเป็นสำคัญ นอกจากนี้ยังมีงานของ ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร (2537) ซึ่งศึกษาการแปรของเสียงพยัญชนะทำย (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย โดยศึกษาตามตัวแปรทางสังคม 2 ประการ คือ วัจนลีลาและพื้นฐานการศึกษา ก็พบว่า มีการถ่ายโอนภาษาในผู้พูดคนไทยเช่นเดียวกัน และมีการแปรไปตามวัจนลีลาและพื้นฐานการศึกษาด้วย ดังนั้นจากงานวิจัยทั้งสองชิ้นนี้ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเพิ่มเติมว่า ในการออกเสียงหน่วยเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษของผู้พูดคนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างกัน จะมีการแปรที่ต่างกันหรือไม่ เมื่อค่าเหล่านั้นอยู่ในบริบทภาษาที่ต่างกัน คือ บริบทภาษาอังกฤษ และบริบทภาษาไทยซึ่งมีลักษณะของการปนภาษา (Code mixing) รวมอยู่ด้วย

1.2 วัตถุประสงค์: เพื่อวิเคราะห์

1. ลักษณะการออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษในบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษของคนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างกัน
2. การถ่ายโอนภาษาในบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษในผู้พูดทั้งสองกลุ่ม

3. ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ภาษาอังกฤษกับลักษณะการออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษที่ปรากฏในบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพื่อพิสูจน์สมมติฐานเกี่ยวกับการถ่ายโอนภาษา

1.3 สมมติฐาน

1. ลักษณะการออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษ แสดงการถ่ายโอนภาษาในบริบทภาษาไทยมากกว่าในบริบทภาษาอังกฤษ

2. ลักษณะการออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษ แสดงการถ่ายโอนภาษาในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำมากกว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง

1.4 ขอบเขตงานวิจัย

1. ศึกษาเฉพาะหน่วยเสียง // ที่ปรากฏในตำแหน่งทำยคำภาษาอังกฤษเท่านั้น

2. กลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษา คือ นิสิตชั้นปีที่ 1 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2546 เท่านั้น

1.5 ตัวแปรที่ใช้ในงานวิจัย

1.5.1 ตัวแปรภาษา

ตัวแปรภาษาที่ใช้ในงานวิจัยนี้ คือ // ในตำแหน่งทำยคำภาษาอังกฤษ ซึ่งจากงานวิจัยที่ทบทวนของบวร ฉายถวิล (2537) และ ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร (2537) พบว่า รูปแปรที่ปรากฏในการอ่านออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษ ได้แก่ [h], [w], [u], [ø] และ [n]

1.5.2 ตัวแปรทางสังคม

1.5.2.1 บริบทในการใช้ภาษา แบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ

ก. บริบทภาษาอังกฤษ คือ คำปรากฏในรูปประโยคที่เป็นภาษาอังกฤษ

ข. บริบทภาษาไทย คือ คำปรากฏในรูปประโยคที่เป็นภาษาไทย โดยมีลักษณะของการปนภาษาปรากฏอยู่

1.5.2.2 ประสบการณ์ภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

- ก. กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง คือ กลุ่มที่ได้คะแนนจากการทำแบบสำรวจประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงสุด จำนวนทั้งสิ้น 20 คน
- ข. กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ คือ กลุ่มที่ได้คะแนนจากการทำแบบสำรวจประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำที่สุดจำนวนทั้งสิ้น 20 คน

1.6 คำจำกัดความของศัพท์ที่ใช้เฉพาะในงานวิจัย

1.6.1 กลุ่มตัวอย่าง หมายถึง กลุ่มบุคคลที่ผู้วิจัยเลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อใช้ในการศึกษาการออกเสียง // ทำคำภาษาอังกฤษทั้งในบริบทภาษาไทย และบริบทภาษาอังกฤษ (ดูรายละเอียดในบทที่ 3.1)

1.6.2 คำทดสอบ หมายถึง คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ลงทำด้วยหน่วยเสียง // ที่ผู้วิจัยนำมาให้กลุ่มตัวอย่างอ่านออกเสียง โดยจะมีการปรากฏภายใต้บริบทของการใช้ภาษา 2 บริบท คือ บริบทภาษาไทย และบริบทภาษาอังกฤษ

1.6.3 การถ่ายโอนภาษา (Language Transfer) หมายถึง การนำเอาระบบเสียงภาษาไทยไปใช้ในการออกเสียงภาษาอังกฤษ (ดูคำอธิบายเพิ่มเติมในบทที่ 2.2)

1.6.4 การปนภาษา (Code Mixing) อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2532 : 13) ได้ให้คำอธิบายไว้ว่า “การใช้ภาษามากกว่า 1 ภาษา (ส่วนมากจะเป็น 2 ภาษา) ปนกันไปในแต่ละประโยค เช่น การพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษในตัวอย่างนี้ :

“course นี้ต้องทำ paper ไม่มีสอบ แต่ฉันยังไม่มี idea เลยว่าจะ study เรื่องอะไร อ่าน journal ไปตั้งหลายเล่มแล้ว ก็พบแต่หัวข้อที่ complicate ทั้งนั้นเลย ใ้ที่ simple หน่อยไม่ค่อยเจอเลย”

1.6.5 ประสบการณ์ทางภาษา คือ ปริมาณหรือความถี่ของการมีประสบการณ์การใช้ภาษาใดภาษาหนึ่งนอกเหนือจากภาษาที่หนึ่ง

ประสบการณ์ทางภาษาสูง หมายถึง การที่ผู้ใช้ภาษามีโอกาสที่จะใช้ภาษาอื่น ๆ นอกเหนือจากภาษาที่หนึ่งในชีวิตประจำวันมาก ซึ่งในงานวิจัยนี้ประสบการณ์ทางภาษาสูง หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษทั้งในแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการมาก

ประสบการณ์ทางภาษาต่ำ หมายถึง การที่ผู้ใช้ภาษามีโอกาสที่จะใช้ภาษาอื่น ๆ นอกเหนือจากภาษาที่หนึ่งในชีวิตประจำวันน้อย ซึ่งในงานวิจัยนี้ประสบการณ์ทางภาษาต่ำ หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษทั้งในแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการน้อย

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการศึกษาการถ่ายโอนภาษาในการเรียนภาษาต่างประเทศ
2. สามารถนำไปพัฒนาการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

2.1 เปรียบเทียบหน่วยเสียง // ระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทย

หากเปรียบเทียบหน่วยเสียง // ซึ่งเป็นหน่วยเสียงที่ทั้งระบบเสียงภาษาไทยและภาษาอังกฤษต่างก็มีเหมือนกันแล้ว จะพบว่ามีความแตกต่างกันอยู่หลายประการ ทั้งในแง่ของการปรากฏของหน่วยเสียงในโครงสร้างพยางค์ และในแง่ของลักษณะทางสัทศาสตร์ กล่าวคือ ในแง่ของการปรากฏหน่วยเสียง // ในภาษาอังกฤษสามารถปรากฏได้ 3 ตำแหน่ง คือ ในตำแหน่งต้นคำ เช่น love, laugh, list เป็นต้น ในตำแหน่งหลังพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะควบกล้ำ เช่น slot, slave, sleep เป็นต้น และในตำแหน่งท้ายคำ คือ ball, bell, fail เป็นต้น แต่หน่วยเสียง // ในภาษาไทยสามารถปรากฏได้เพียง 2 ตำแหน่งเท่านั้น คือ ตำแหน่งต้นคำ เช่น ลอย ลม ลูก และตำแหน่งหลังพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะควบกล้ำ เช่น กลาง ปลา ปูก เป็นต้น จะไม่สามารถปรากฏในตำแหน่งท้ายคำได้ แม้ว่าเราจะมีรูปเขียนที่มีเสียงนี้เป็นตัวสะกด เช่น กล กาล เป็นต้น แต่เราก็ไม่ออกเสียงเป็นเสียง [l] แต่เราจะออกเสียงเป็นเสียงนาสิก [ŋ]

อีกแห่งหนึ่ง คือ หน่วยเสียง // ในภาษาอังกฤษที่ปรากฏในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ นั้นมีลักษณะทางสัทศาสตร์ที่แตกต่างกัน คือ หน่วยเสียง // เมื่อปรากฏในตำแหน่งต้นคำจะเป็นเสียงข้างลิ้นที่มีลักษณะกลางลิ้นยกขึ้นสูง (palatalized “l”) หรือที่เรียกกันว่า clear “l” [l] ส่วนหน่วยเสียง // ที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายคำ จะเป็นเสียงข้างลิ้นที่มีลักษณะโคนลิ้นยกขึ้นสูง (velarized “l”) หรือที่เรียกกันว่า dark “l” [ɫ]

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการถ่ายโอนภาษา (Language Transfer)

Selinker (1988: 39) ได้ให้คำจำกัดความของการถ่ายโอนภาษา (Language Transfer) ไว้ว่า เป็นการนำรูปแบบที่ยืมมาจากภาษาแม่ไปใช้กับภาษาที่ผู้เรียนเรียน หรือภาษาเป้าหมาย เช่น ผู้เรียนชาวฝรั่งเศสที่เรียนภาษาอังกฤษจะใช้ French uvular /r/ เมื่อพูดภาษาอังกฤษ

การถ่ายโอนภาษานี้ บางท่านอาจเรียกว่า การแทรกแซงจากภาษาแม่ (Interference) ซึ่ง อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2532: 12) ได้พูดถึงการแทรกแซงไว้ว่า “การที่ภาษาแม่ของผู้พูดมีอิทธิพลต่อภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศที่ผู้พูดเรียนรู้ภายหลัง ทำให้ผู้พูดใช้ภาษาที่สองได้ไม่

เหมือนเจ้าของภาษา เพราะถูกแทรกแซงโดยภาษาแม่ของตน เช่น การที่ผู้พูดภาษาไทยเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองออกเสียง [s] กับ [z] เป็นเสียงเดียวกัน คือ [s] เพราะในภาษาไทยไม่มีเสียง [z] หรือออกเสียง [g] เป็น [k] เพราะภาษาไทยไม่มี [g] ผู้พูดคนไทยจึงใช้ [k] แทน ผู้ที่เชื่อเรื่องการแทรกแซงจะอธิบายข้อบกพร่องในการใช้ภาษาดังกล่าวนี้นี้ว่า เป็นเพราะระบบเสียงภาษาไทยเข้าไปมีอิทธิพลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้พูด”

และ Lado (1957) ได้กล่าวถึงข้อแทรกแซงจากภาษาแม่ที่ผู้เรียนนำไปใช้กับภาษาต่างประเทศพอสรุปได้ว่า ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น ผู้เรียนมักจะนำเอาระบบของภาษาแม่ทั้งระบบเข้าไปใช้กับภาษาต่างประเทศที่ตนกำลังเรียนอยู่ เช่น การนำหน่วยเสียงและการแปรของหน่วยเสียง การลงเสียงหนักเบา จังหวะ และทำนองเสียงของภาษาแม่ไปใช้กับภาษาต่างประเทศ

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่องการออกเสียงหน่วยเสียง // ที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายคำภาษาอังกฤษนี้ ได้มีผู้ทำการศึกษาเอาไว้บ้างแล้ว คือ บวร ณาถวิล (2537) โดยศึกษาเพื่อดูว่า ประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษที่ต่างกันจะมีผลต่อการแปรในการออกเสียงหน่วยเสียง // ในตำแหน่งท้ายคำภาษาอังกฤษอย่างไร ข้อมูลที่ได้มาจากนิติตปีที่ 1 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2536 โดยแบ่งนิติตออกเป็น 2 กลุ่มด้วยกัน คือ กลุ่มที่มีประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษสูง และกลุ่มที่มีประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษต่ำ โดยศึกษาในวิธีแบบการอ่านรายการคำ ซึ่งเป็นวิธีแบบเป็นทางการ โดยมีสมมติฐานที่เกี่ยวกับการปรากฏของหน่วยเสียงนี้ว่า ในคำภาษาอังกฤษนั้น หากหน่วยเสียง // ปรากฏในบริบทที่ต่างกันก็จะมีรูปแปรที่คาดว่าจะปรากฏในการออกเสียงของคนไทยต่างกันด้วย โดยมีรายละเอียดดังนี้ คือ 1) เมื่อหน่วยเสียง // ปรากฏหลังสระหน้าและสระกลาง รูปแปรที่คาดว่าจะปรากฏคือ [w] และ [n] 2) เมื่อหน่วยเสียง // ปรากฏหลังสระหลัง รูปแปรที่คาดว่าจะปรากฏคือ [n] และ 3) เมื่อหน่วยเสียง // ปรากฏหลังสระประสม รูปแปรที่คาดว่าจะปรากฏคือ [θ] และสมมติฐานอีกข้อหนึ่งคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษสูงจะสามารถออกเสียงหน่วยเสียง // ได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษต่ำ

ผลการวิเคราะห์ของบวร (2537) พบว่า รูปแปรของหน่วยเสียง // ในการอ่านออกเสียงมีรูปแปรด้วยกัน 4 ประเภทดังต่อไปนี้ เสียงเปิดข้างลิ้น [t] เสียงเปิดในช่องปาก [w] [u] ไม่ออกเสียง [θ] และเสียงนาสิก [n] ซึ่งเมื่อพิจารณาโดยไม่แยกตัวแปรทางสังคม คือ ประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษ สรุปได้ดังนี้ คือ (1) รูปแปร [w] จะปรากฏในบริบทที่หน่วยเสียง //

ปรากฏหลังสระหน้าและกลางเท่านั้น (2) รูปแปร [n] ปรากฏในบริบทที่หน่วยเสียง // ปรากฏหลังสระหน้าและกลาง และหลังสระหลัง แต่จะปรากฏมากที่สุดในบริบทที่หน่วยเสียง // ปรากฏหลังสระหลัง (3) รูปแปร [θ] ปรากฏในบริบทที่หน่วยเสียง // ปรากฏหลังสระหลัง และหลังสระประสม แต่ปรากฏมากที่สุดในบริบทที่หน่วยเสียง // ปรากฏหลังสระประสม การปรากฏของรูปแปรเหล่านี้เป็นไปตามสมมติฐานที่วางไว้ และยังมีรูปแปร [t.ɰ] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ไม่ได้ทำนายไว้ พบว่ามีการปรากฏในทุก ๆ บริบท

เมื่อพิจารณาการแปรของหน่วยเสียง // โดยแยกตัวแปรทางสังคม พบว่า ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงนั้นไม่เป็นไปตามที่ทำนายไว้ กล่าวคือ ในบริบทที่หน่วยเสียง // ปรากฏหลังสระหน้าและกลาง แม้จะมีการปรากฏของรูปแปรที่ทำนายไว้ คือ [w] แต่ก็มี การปรากฏที่น้อยมากเมื่อเทียบกับรูปแปร [ɸ] ในบริบทที่หน่วยเสียง // ปรากฏหลังสระหลัง รูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ทำนายไว้ก็ปรากฏน้อยมากเมื่อเทียบกับรูปแปร [ɸ] และในบริบทที่ หน่วยเสียง // ปรากฏหลังสระประสมก็เป็นเช่นเดียวกัน คือ รูปแปรที่คาดไว้ คือ รูปแปร [θ] ก็ ปรากฏน้อยมากเมื่อเทียบกับรูปแปร [ɸ] ดังนั้นในกลุ่มนี้จึงสรุปว่า โครงสร้างระบบเสียงภาษาไทย ไม่มีอิทธิพลต่อการแปรในการออกเสียงหน่วยเสียง // ในตำแหน่งท้ายคำภาษาอังกฤษในกลุ่มที่มี ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง กล่าวคือ การแทรกแซงจากภาษาแม่มีอิทธิพลน้อยมากต่อการออก เสียงของผู้พูดที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ จะเห็นได้ชัดว่าเกือบ ทั้งหมดเป็นไปตามที่ทำนายไว้ คือ (1) การปรากฏของรูปแปร [w] จะปรากฏในบริบทที่หน่วยเสียง // ปรากฏหลังสระหน้าและกลางเท่านั้น และมีจำนวนในการปรากฏมากที่สุดเมื่อเทียบกับรูปแปร อื่น ๆ (2) ในบริบทที่หน่วยเสียง // ปรากฏหลังสระหลัง รูปแปรที่คาดว่าจะปรากฏ คือรูปแปร [n] กลับมีการปรากฏที่น้อยมาก รูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดในบริบทนี้ก็กลับเป็นรูปแปร [ɰ] (3) ใน บริบทที่หน่วยเสียง // ปรากฏหลังสระประสม รูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแปร [θ] ดังนั้น พบว่าการปรากฏของรูปแปร [w] และ [θ] เป็นไปตามที่ทำนายไว้ แต่รูปแปร [n] ไม่เป็นไปตามที่ ทำนาย ส่วนรูปแปร [ɸ] ปรากฏน้อยมากในทุกบริบท จึงพอจะสรุปได้ว่า โครงสร้างระบบเสียง ภาษาไทยมีอิทธิพลต่อการปรากฏของรูปแปร [w] และ [θ] แต่ไม่มีอิทธิพลต่อการปรากฏของ รูปแปร [n] อาจสรุปได้ว่ารูปแปร [n] จะพบน้อยมากในกลุ่มตัวอย่างนี้เพราะเป็นกลุ่มที่มี ประสบการณ์ทางภาษาค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับคนไทยทั่วไป และรูปแปร [ɰ] เป็นรูปแปรที่ ละม้ายกับ [ɸ] เพราะเป็นเสียง velar ที่มีการเปล่งเสียงแบบเปิด (open approximation) ซึ่งคล้าย เสียงข้างลิ้นที่เป็นเสียงเปิด (lateral approximation) เช่นเดียวกัน

เมื่อนำนิสิตทั้งสองกลุ่มมาเปรียบเทียบกัน พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีการปรากฏของรูปแปร ต่าง ๆ เหมือนกัน แต่กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงสามารถออกเสียงหน่วยเสียง //

ท้ายคำภาษาอังกฤษได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ คือ ออกเสียงเป็นรูปแปร [ɪ] ในปริมาณที่สูงกว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ

นอกจากนั้นได้มีผู้ทำการศึกษาเรื่องการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย คือ ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร (2537) ซึ่งศึกษาตามตัวแปรทางสังคม 2 ประการ คือ วัจนลีลาและพื้นฐานการศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษาคือ พนักงานธนาคารที่พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่มีพื้นฐานการศึกษาต่างกัน 2 กลุ่ม คือ ระดับปริญญาตรี และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) โดยศึกษาในวัจนลีลา 3 แบบ คือ การสัมภาษณ์ การอ่านข้อความ และการอ่านรายการค้า คำยืมที่นำมาทดสอบเป็นคำยืมประเภททับศัพท์จากภาษาอังกฤษจำนวน 24 คำ เป็นคำที่มีเสียงพยัญชนะท้ายเป็นหน่วยเสียงข้างลิ้น-ปุ่มเหงือก /l/ ในภาษาอังกฤษ และเป็นคำที่สะกดด้วยพยัญชนะท้าย “ล” ในภาษาไทย ผลการวิเคราะห์พบว่า การแปรของเสียงพยัญชนะ (l) ในคำยืมมีการปรากฏเป็นรูปแปรที่สำคัญ ๆ 4 รูปแปร ได้แก่ [l] [n] [w] และ [ɪ] รูปแปรที่ปรากฏมากที่สุด คือ [n] รองลงมาคือ [l] [ɪ] [w] ตามลำดับ ในด้านวัจนลีลา รูปแปร [l] ปรากฏในวัจนลีลาที่เป็นทางการมาก มากกว่าในวัจนลีลาที่มีความเป็นทางการน้อย ส่วนรูปแปร [n] [ɪ] และ [w] ปรากฏในวัจนลีลาที่เป็นทางการน้อยกว่า

ในเรื่องของพื้นฐานการศึกษา จากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีพื้นฐานการศึกษา ระดับปริญญาตรีใช้รูปแปร [l] มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีพื้นฐานการศึกษาระดับ ปวช. ขณะที่รูปแปร [n] [ɪ] และ [w] ปรากฏในกลุ่มพื้นฐานการศึกษาระดับ ปวช. มากกว่าในกลุ่มพื้นฐานการศึกษาระดับปริญญาตรี

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษอื่น ๆ ซึ่งมีตัวแปรทางสังคม คือ ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษเป็นตัวแปรที่นำมาศึกษาการออกเสียงของผู้พูดคนไทย ซึ่งได้แก่ ศรัญธร นิรมโฆกุลย์ (2539) ศึกษาการแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (tʃ, dʒ, ʃ) ในคำภาษาอังกฤษ เพื่อดูว่าประสบการณ์ในการใช้ภาษาและบริบทในการใช้ภาษาที่ต่างกันจะมีความสัมพันธ์กับการแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (tʃ, dʒ, ʃ) หรือไม่อย่างไร โดยข้อมูลที่ได้มาจากพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินสายการบินไทยที่เป็นหญิงจำนวน 60 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาต่างประเทศมาก จำนวน 30 คน และ กลุ่มที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาต่างประเทศน้อย จำนวน 30 คน โดยใช้การเก็บข้อมูลด้วยเทคนิคการสัมภาษณ์ด้วยบัตรรายการ (Cue-card Technique) ที่จะปรากฏคำทดสอบที่กลุ่มตัวอย่างจะต้องออกเสียงภายใต้บริบท 2 บริบทด้วยกัน คือ บริบทภาษาไทย 15 คำทดสอบ และ บริบทภาษาอังกฤษ 15 คำทดสอบ

สมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษน้อยจะมีการแทรกแซงจากภาษาแม่สูง คือ มีการออกเสียงพยัญชนะท้ายที่ใกล้เคียงกับเสียงภาษาไทยมาก

ในขณะที่กลุ่มที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมาก ก็จะมีการแทรกแซงจากภาษาแม่ต่ำ คือ จะออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามาก

ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า การแปรของเสียงดังกล่าว คือ (tʃ, dʒ, ʃ) มีการแปรไปตามตัวแปรทางสังคม 2 ประการ คือ ประสบการณ์ในการใช้ภาษาต่างประเทศ และบริบทในการใช้ภาษา ผลการวิจัยพบว่าการแปรของตัวแปร (tʃ) และ (dʒ) มีการแปรที่คล้ายคลึงกัน คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษน้อยจะมีความโน้มเอียงเข้าสู่ภาษาแม่ภายใต้บริบทภาษาไทยมากที่สุด และจะลดลงเมื่ออยู่ภายใต้บริบทภาษาอังกฤษ ในขณะที่กลุ่มที่มีประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษมาก ก็จะมีแนวโน้มเอียงเข้าสู่ภาษาอังกฤษภายใต้บริบทภาษาอังกฤษ และจะลดลงภายใต้บริบทภาษาไทย ส่วนตัวแปร (ʃ) พบว่าในกลุ่มตัวอย่างคนไทยประสบปัญหามากที่สุดในการออกเสียง คือ สามารถออกเสียงที่เป็นเสียงเจ้าของภาษาได้น้อยที่สุด ซึ่งพบทั้งในสองกลุ่มตัวอย่าง แต่อย่างไรก็ตามได้มีการสร้างเสียงที่เป็น รูปแปรของภาษาในระหว่าง (Interlanguage) ขึ้นมาใช้แทน คือ รูปแปร [tʃ] และในงานวิจัยของศรีบุญธร (2539) ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีการแก้ไขเกินเหตุ (Hypercorrection) ในการออกเสียง (tʃ) เป็นรูปแปร [ʃ] เพราะคิดว่าเป็นรูปแปรที่ถูกต้องและมีศักดิ์ศรี

พัชนี มาลารักษ์ (2540) ศึกษาการแปรในการออกเสียง {s} ทำยคำภาษาอังกฤษในการอ่านข้อความของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อดูว่าประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ มีผลต่อการอ่านออกเสียง {s} ทำยคำภาษาอังกฤษหรือไม่ อย่างไร โดยเป็นการมุ่งศึกษาพยัญชนะทำยคำที่เกิดจากการเติมหน่วยเสียงทางไวยากรณ์ทำยคำภาษาอังกฤษ คือ คำที่เกิดจากการเติม <s> หรือ <es> ทำยคำ แล้วทำให้เกิดพยัญชนะทำยคำหนึ่งเสียง เช่น play – plays หรือสองเสียง เช่น run – runs จำนวนทั้งสิ้น 6 ประโยค โดยศึกษาจากนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นชั้นปีที่ 2 ที่มีประสบการณ์ทางภาษาต่างกัน จากการศึกษพบว่า ประสบการณ์ทางภาษามีผลต่อการแปรในการออกเสียงดังกล่าว คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมากจะสามารถออกเสียงด้วยรูปแปรที่ถูกต้องมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาน้อย

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น จะเห็นได้ว่าการออกเสียงพยัญชนะทำยคำภาษาอังกฤษมีการแปรไปตามตัวแปรทางสังคม คือ ประสบการณ์ภาษาอังกฤษ และสำหรับการออกเสียงหน่วยเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษได้มีการศึกษาเอาไว้แล้วในวัจนลีลาที่เป็น การอ่านรายการคำ แต่ยังไม่ผู้ใดศึกษาการออกเสียงหน่วยเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษที่ปรากฏในบริบทภาษาที่ต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการออกเสียงหน่วยเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษที่ปรากฏในบริบทภาษาที่ต่างกัน คือ บริบทภาษาไทย และภาษาอังกฤษ และดูว่า ประสบการณ์ภาษาอังกฤษมีผลต่อการออกเสียงหน่วยเสียงนี้หรือไม่ อย่างไร

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

3.1. การสร้างแบบทดสอบ

การสร้างแบบทดสอบ แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน คือ

3.1.1 การสร้างรายการคำ

การสร้างรายการคำเพื่อนำมาศึกษาการออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษนี้ได้อาศัยการเปรียบเทียบโครงสร้างระบบเสียงภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ซึ่งจากการเปรียบเทียบต่างหน่วยเสียง // ระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ในบทที่ 2 ได้แสดงให้เห็นว่าหน่วยเสียง // ไม่สามารถปรากฏในตำแหน่งทำยคำได้ ดังนั้นจึงสามารถทำนายข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นในการออกเสียงของคนไทยได้ว่า จะมีการแปรในการออกเสียง // เป็นรูปแปร [w] [ŋ] และ [θ]

บวร ฉายถวิล (2537) ได้ทำการเปรียบเทียบต่างทางโครงสร้างระหว่างระบบเสียงสระในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และได้ทำนายข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นได้ เมื่อนักเรียนไทยออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษ ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

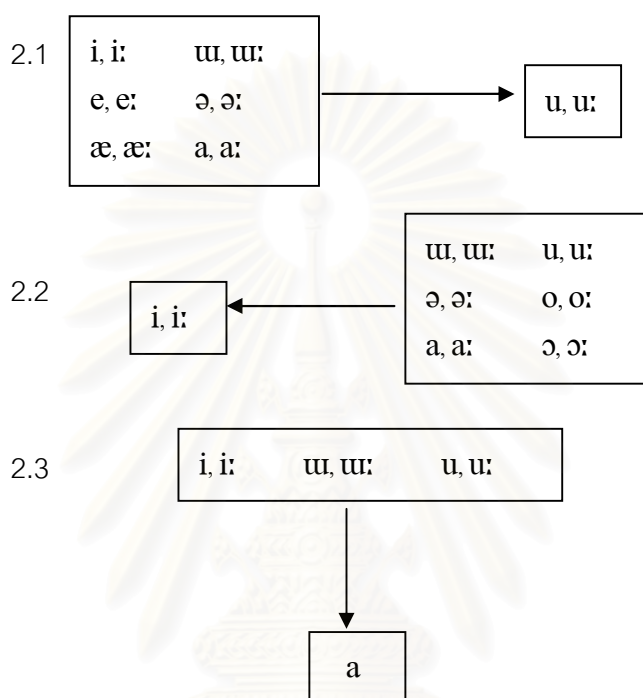
ในภาษาไทยมีเสียงสระเดี่ยวเป็นคู่สั้น – ยาว รวม 18 หน่วยเสียง (สุดาพร ลักษณะนิยานาวิน, 2525 อ้างถึงใน บวร ฉายถวิล 2537) ดังแสดงในแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 ระบบเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทย

	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i	i:	u
กลาง	e	e:	o
ต่ำ	æ	æ:	a

และสำหรับเสียงสระสองหน่วยในภาษาไทยสามารถตามกันได้แสดงได้ในแผนภาพ
ที่ 2

แผนภาพที่ 2 เสียงสระสองหน่วยที่ตามกัน (sequence of 2 vocalic segment)
ในภาษาไทยมีดังนี้

สุดาพร (2525, อ้างถึงในบวร ฉายถวิล, 2537) ได้อธิบายเรื่องเสียงสระสองเสียงที่สามารถตามกันได้ในภาษาไทยไว้พอสรุปได้ว่า เสียงสระสองเสียงเหล่านี้ นักระบบเสียงบางท่านจัดให้เป็นหน่วยเสียงสำคัญทั้งหมด (แผนภาพที่ 2) แต่นักระบบเสียงบางท่านจะจัดให้มีเสียงสระประสมที่เป็นหน่วยเสียงสำคัญเฉพาะในแผนภาพที่ 2.3 โดยบางท่านจะจัดให้มีเสียงสระประสมเพียง 3 หน่วยเสียงเท่านั้น คือ /ia, ua, ua/ โดยกล่าวว่าไม่มีสระประสมเสียงสั้นในภาษาไทย กล่าวคือ ความสั้น-ยาวของเสียงสระประสมในภาษาไทยไม่มีความแตกต่างทางสัทวิทยา แต่ Luksaneeyanawin (1992) ได้อธิบายว่าเสียงสระประสมในภาษาไทยมีด้วยกัน 6 หน่วยเสียง คือ /ia, i:a, ua, u:a, ua, u:a/ โดยเสียงสระประสมเสียงสั้นในภาษาไทย ระบบเสียงภาษาไทยพบในพวกคำแสดงความรู้สึก คำเลียนเสียง และคำยืมจากภาษาอื่น และคำแสดงกล่าวได้ว่ามีเสียงสระประสมเสียงสั้น และทำให้ความหมายของคำแตกต่างกัน นอกจากนั้น ลักษณะยานวิน (2525) ยังได้ศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องของคำซ้ำ ซึ่งเป็นการย้ำว่าในระบบเสียงภาษาไทยมีเสียงสระประสมเสียงสั้นอยู่จริง ดังนั้นเมื่อจัดให้มีสระประสม 6 หน่วยเสียงแล้ว เสียงสระสองเสียงที่เสียงท้ายเป็น [u]

(แผนภาพที่ 2.1) ก็ให้ถือว่าเป็นสระเดี่ยวที่ลงท้ายด้วยพยัญชนะ /w/ และเสียงสระสองเสียงที่เสียงท้ายเป็น [i] (แผนภาพที่ 2.2) ก็ให้ถือว่าเป็นสระเดี่ยวที่ลงท้ายด้วยพยัญชนะ /j/

จากลักษณะการประสมระหว่างเสียงสระในภาษาไทยนี้จะพบว่า เสียงสระประสมสองเสียงระหว่างสระหน้าและกลาง กับสระเดี่ยวหลัง /u/ (แผนภาพที่ 2.1) นั้นระบบเสียงภาษาไทยจะถือว่าเสียงสระเดี่ยวหลัง /u/ นี้เป็นเสียงพยัญชนะ /w/ ดังนั้นเมื่อคำภาษาอังกฤษที่มีหน่วยเสียง /l/ ตามหลังสระหน้าและกลางแล้ว ระบบเสียงภาษาไทยซึ่งไม่มีหน่วยเสียง /l/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ คนไทยจึงใช้เสียง [w] และ [ŋ] ซึ่งเป็นรูปแปรของหน่วยเสียง /w/ และ /n/ ซึ่งเป็นหน่วยเสียงที่สามารถปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์ในภาษาไทยได้แทน ทั้งนี้เนื่องมาจากว่าเสียง [w] [ŋ] และ [ɹ] มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันทางสัทศาสตร์ คือ [w] มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกับ [ɹ] เพราะเป็นเสียงเปิดที่โคนลิ้นยกขึ้นสูง (labial-velar approximant) ส่วน [ŋ] ก็มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกับ [ɹ] เพราะเป็นเสียงปุ่มเหงือกต่อเนื่อง (alveolar continuant) เช่นเดียวกัน จึงนับได้ว่าเสียง [w] และ [ŋ] เป็นรูปแทนของหน่วยเสียงที่ปรากฏท้ายพยางค์ในภาษาไทยซึ่งมีสัทลักษณะที่ใกล้เคียงกับ [ɹ] มากที่สุด

ดังนั้นจากลักษณะการประสมระหว่างเสียงสระในภาษาไทยและรูปแทนที่ใกล้เคียงกับ [ɹ] จึงนำมาทำนายรูปแปรที่อาจจะเกิดขึ้นเมื่อคนไทยออกเสียงหน่วยเสียง // ท้ายคำภาษาอังกฤษได้ 3 ชุดด้วยกัน และสำหรับการเลือกคำที่นำมาใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ คือ เลือกคำที่มีความหมายที่เหมาะสมที่จะเกิดได้ทั้งในบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษ หากคำใดที่ไม่สามารถเกิดได้ในบริบทภาษาไทย ผู้วิจัยจะไม่นำมาใช้ในงานวิจัย

รายการคำที่นำมาใช้แบ่งออกเป็น 3 ชุด ดังต่อไปนี้

3.1.1.1 การปรากฏเสียงสระเดี่ยวหน้าและกลาง ตามด้วยสระเดี่ยวหลัง /u/ (แผนภาพที่ 2.1) ซึ่งตามระบบโครงสร้างภาษาไทยจะถือว่า [u] ในคู่เสียงสระนี้เป็นเสียงพยัญชนะ /w/ เมื่อคำภาษาอังกฤษที่มีหน่วยเสียง // ตามหลังสระเสียงหน้าและกลาง รูปแปรของ // ที่คาดว่าจะเกิด คือ รูปแปร [w] และ [ŋ]

รายการคำที่ใช้ในชุดนี้จึงเป็นคำภาษาอังกฤษที่ประกอบด้วยสระหน้าและสระกลาง (i, i:, e, æ, ə, ʌ, ɜ:, ɑ:) ที่ตามด้วยหน่วยเสียง // และเพิ่มสระประสม (uo) แต่สำหรับบางเสียงสระ เช่น /æ/ ไม่มีในรายการคำ เนื่องจากว่า สระ /æ/ ไม่สามารถเกิดในบริบทภาษาไทยได้ เช่น shall ผู้วิจัยจึงไม่ได้นำมาใช้ในงานวิจัย ดังนั้นรายการคำในชุดนี้จึงมีดังต่อไปนี้

bill	/bil/
skill	/skil/
meal	/mi:l/

wheel	/wi:l/
gel	/dʒel/
shell	/ʃel/
level	/levəl/
cancel	/kænsəl/
annual	/ænjuəl/
casual	/kæʒuəl/

3.1.1.2 สระหลังในภาษาไทยไม่สามารถปรากฏรวมกันกับ /u/ ได้ ดังนั้นในคำภาษาอังกฤษที่มีหน่วยเสียง // ตามหลังสระหลัง จึงคาดคะเนว่า คนไทยจะออกเสียงเป็น [ŋ] แทนที่ออกเสียงเป็น [w] รายการคำในชุดนี้จึงประกอบด้วยเสียงสระหลังในภาษาอังกฤษคือ (u, u:, ɒ, ɔ:) ที่ตามด้วยหน่วยเสียง // ซึ่งมีรายการคำดังต่อไปนี้

full	/fʊl/
schedule	/ʃeju:l/
capsule	/kæpsju:l/
tool	/tu:l/
school	/sku:l/
alcohol	/ælkəhɒl/
cholesterol	/kəlestərɒl/
ball	/bɔ:l/
install	/ɪnstɔ:l/
small	/smɔ:l/

3.1.1.3 ในภาษาไทย การปรากฏเสียงสระกลางและสระหลังกับเสียงสระสูง-หน้า [i] (แผนภาพที่ 2.2) ในระบบเสียงภาษาไทยจัดให้เป็นการประสมระหว่างสระเดียวกับพยัญชนะ /j/ ส่วนการประสมระหว่างชุดเสียงสระหน้าและชุดเสียงสระกลางกับเสียงสระสูง-หลัง [u] (แผนภาพที่ 2.1) จัดให้เป็นการประสมระหว่างสระเดียวกับพยัญชนะ /w/ เมื่อมีคำภาษาอังกฤษที่ประกอบด้วยสระประสม /ai, ɔi, ɔu, au/ ตามด้วยหน่วยเสียง // แล้วทำนายได้ว่าคนไทยจะไม่ออกเสียงหน่วยเสียง // ทั้งนี้เป็นเพราะในระบบเสียงภาษาไทยนั้นจะมีเสียงพยัญชนะท้ายได้เพียงเสียงเดียวเท่านั้น จะไม่มีเสียงพยัญชนะท้ายจำนวนสองหรือสามเสียงเหมือนภาษาอังกฤษ การออกเสียงคำภาษาอังกฤษที่มีสระประสมเกิดก่อน // คนไทยจึงออกเสียงหน่วยเสียง // เป็น [ɔ]

นอกจากนี้ยังพบว่าสระประสมภาษาอังกฤษ /er/ ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย คนไทยจะออกเสียงสระประสมนี้เป็นสระเสียงยาว /e:/ เมื่อสระประสมนี้ตามด้วยหน่วยเสียง // ทำนายว่าคนไทยจะออกเสียงเป็นเสียง [ɔ], [w] และ [ŋ] รายการคำในชุดนี้จึงประกอบด้วยชุดเสียงสระประสมที่ตามด้วยหน่วยเสียง // ซึ่งมีดังต่อไปนี้

file	/faɪl/
style	/staɪl/
spoil	/spɔɪl/
foil	/fɔɪl/
oil	/ɔɪl/
poll	/pɔʊl/
control	/kəntrəʊl/
sale	/seɪl/
mail	/meɪl/
detail	/diːteɪl/

เมื่อได้คำทดสอบที่ต้องการแล้ว ผู้วิจัยได้ศึกษาว่าคำเหล่านี้มีการออกเสียงคำอย่างไรในภาษาอังกฤษ โดยเปรียบเทียบกับพจนานุกรมภาษาอังกฤษที่มีระบบการอ่านออกเสียงที่แสดงด้วยสัญลักษณ์ IPA สองเล่ม เพื่อเป็นการตรวจสอบความถูกต้องของตัวแปรที่ต้องการศึกษา พจนานุกรมดังกล่าวคือ

1. Collins Cobuild Learner's Dictionary. 1996. London: Harper Collins Publisher.
2. Oxford Advanced Learner's Dictionary. 1995. 5th edition. By A.S. Hornby. Oxford: Oxford University Press.

รายการคำที่เลือกมารวมทั้งสิ้น 30 คำ ดังนั้นเมื่ออยู่ภายใต้บริบทภาษาไทยและบริบทภาษาอังกฤษก็จะได้จำนวนคำตัวอย่างทั้งสิ้น 60 คำตัวอย่าง เมื่อออกเสียงโดยกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม จำนวนคือกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ กลุ่มละ 20 คน รวมเป็น 40 คน มีจำนวนคำตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิเคราะห์การออกเสียงทั้งสิ้น 2,400 คำตัวอย่าง

3.1.2 การสร้างแบบทดสอบ

เมื่อได้รายการคำที่ต้องการแล้ว จึงนำคำทั้งหมดมาสร้างเป็นประโยคสั้น ๆ ขึ้นมา โดยใช้หนึ่งคำทดสอบต่อหนึ่งประโยค และไม่มีเกณฑ์ในการวางคำทดสอบว่าจะวางไว้ในตำแหน่งใดของประโยค เนื่องจากการวางตำแหน่งคำไม่มีผลต่อการวิเคราะห์ผลการวิจัย เนื่องจากผู้วิจัยจะวิเคราะห์แต่เสียง // เท่านั้น จากนั้นจึงนำประโยคที่ได้มาบันทึกลงในกระดาษ โดยใช้กระดาษหนึ่งแผ่นต่อหนึ่งประโยคทดสอบ และกำหนดคำภาษาอังกฤษเหล่านั้นให้อยู่ในบริบทภาษาที่ต่างกัน 2 แบบ คือ

- ก. บริบทภาษาไทย คือ คำภาษาอังกฤษที่มีตัวแปรปรากฏในประโยคภาษาไทย
ในลักษณะของการปนภาษา (Code Mixing) จำนวน 30 ประโยค

ตัวอย่างของคำทดสอบ “sale”

“วันนี้ไปเที่ยวห้าง Central กันไหม มีของ sale เพียบเลย”

- ข. บริบทภาษาอังกฤษ คือ คำภาษาอังกฤษที่มีตัวแปรปรากฏในประโยค
ภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ประโยค

ตัวอย่างของคำทดสอบ “style”

“He’s a famous writer but I just don’t like his style.”

3.2. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยใช้แบบสำรวจประสบการณ์ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างกัน โดยแบบสำรวจประสบการณ์ภาษาอังกฤษนี้ได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องระหว่าง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุดาพร ลักษณะียนาวิน ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา กับ นิสิต โดยเริ่มจากงานของ บวร ฉายถวิล (2537) โดยนำมาใช้ในการศึกษาเรื่องการแปรในการออกเสียงหน่วยเสียง // ในตำแหน่งท้ายคำภาษาอังกฤษ : การศึกษาเปรียบเทียบนิสิตปีที่ 1 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยแบบสำรวจประสบการณ์ของบวร มีทั้งหมด 12 ข้อ แบบตัวเลือกตอบ โดยมี 3 ตัวเลือกด้วยกัน และงานต่อมาคืองานของ วิษณุ วงษ์เนตร (2543) โดยนำมาศึกษาเปรียบเทียบลักษณะทางกลศาสตร์ของสระเดี่ยวเสียงยาวในการพูดภาษาไทยกรุงเทพฯ ของคนอีสานและคนกรุงเทพฯ โดยวิษณุได้แบ่งแบบสำรวจประสบการณ์ออกเป็น 2 ตอนด้วยกัน คือ ตอนที่ 1 ใช้สอบแบบประวัติทั่วไปในการเข้ามาอยู่กรุงเทพฯ เป็นแบบสอบถามแบบเปิด และในตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามแบบปิด มีทั้งหมด 36 ข้อ ประกอบด้วยมาตรวัดประสบการณ์ 5 ระดับ คือ มากที่สุด ไปจนถึง น้อยที่สุด และงานของพนอ เนื่อง สุทัศน์ ณ อยุธยา (2545) โดยนำมาศึกษาเรื่อง แบบจำลองคลังคำในผู้พูดทวิภาษาที่มี

ประสบการณ์ทางภาษาที่สองสูงและต่ำ : การศึกษาการนี้รู้ค่าเชิงทดลอง โดยแบ่งแบบสำรวจ ประสบการณ์ทางภาษาออกเป็น 2 ตอนด้วยกัน คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบสำรวจแบบปิดโดยมีทั้งหมด 25 ข้อ ประกอบด้วยมาตรวัดประสบการณ์ 4 ระดับ ตั้งแต่ บ่อยมาก ไปจนถึง ไม่เคย และตอนที่ 2 เป็นแบบสำรวจแบบเปิด มีทั้งหมด 11 ข้อ โดยเว้นช่องไว้ให้กลุ่มตัวอย่างได้เติมตามความเป็นจริง

สำหรับแบบสำรวจประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาครั้งนี้มีทั้งหมด 30 ข้อ แต่ละข้อจะ ประกอบด้วยมาตรวัดประสบการณ์ 5 ระดับ ระดับที่แสดงว่าผู้พูดมีประสบการณ์สูงจะได้ 5 คะแนน และไล่ลงไปเรื่อย ๆ จนถึงระดับที่ไม่มีประสบการณ์เลยจะได้ 1 คะแนน ดังนั้นหากกลุ่มตัวอย่างคนใดมีระดับประสบการณ์สูงที่สุด จะได้คะแนนรวมทั้งรวม 150 คะแนน (30 ข้อ x 5 คะแนน) แต่หากคนใดมีระดับประสบการณ์ต่ำที่สุด คือ ไม่มีประสบการณ์เลย จะได้คะแนนรวมทั้งรวมทั้งหมด 30 คะแนน (30 ข้อ x 1 คะแนน) โดยแบบสำรวจนี้ใช้สำรวจประสบการณ์ทั้งที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการ โดยจะแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 จำนวน 10 คำถาม (ข้อที่ 1-10) ใช้สำรวจประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่เป็นทางการ ซึ่งมุ่งที่จะสำรวจว่า กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่เมื่อไร มีการเรียนภาษาอังกฤษและกิจกรรมทางด้านภาษาอังกฤษในโรงเรียนในลักษณะใดบ้างที่จะเป็นการส่งเสริมให้กลุ่มตัวอย่างมีประสบการณ์ภาษาอังกฤษมากขึ้น เช่น การใช้ภาษาของครูผู้สอน และกิจกรรมเสริมทักษะต่าง ๆ ที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น ตลอดจนการเรียนเสริมพิเศษภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 2 จำนวน 15 คำถาม (ข้อที่ 11-25) ใช้สำรวจประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่ไม่เป็นทางการ ที่เป็นทักษะทางด้านฟัง-พูด เช่น การเดินทางไปต่างประเทศและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ การดูภาพยนตร์หรือวิดีโอเสียงภาษาอังกฤษ หรือการดูรายการโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษ การฟังข่าว ฟังเพลง ตลอดจนการเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาอังกฤษต่าง ๆ

ส่วนที่ 3 จำนวน 5 คำถาม (ข้อที่ 26-30) ใช้สำรวจประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่ไม่เป็นทางการ ที่เป็นทักษะทางการอ่าน-เขียน เช่น การอ่านหนังสือภาษาอังกฤษต่าง ๆ และการติดต่อกับเพื่อนทางจดหมายเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่เพิ่มพูนประสบการณ์ภาษาอังกฤษอย่างไม่เป็นทางการให้แก่กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้ในการเก็บข้อมูล คือ นิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2546 เมื่อนิสิตทำแบบสำรวจประสบการณ์ภาษาอังกฤษเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะนำมาคิดคะแนนแล้วลำดับจากคะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด จากนั้นจึงคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเป็น กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง ได้แก่ ผู้ที่มีระดับคะแนนสูงที่สุดจำนวน 20 คน และ กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ ได้แก่ ผู้ที่มีระดับคะแนนต่ำที่สุดจำนวน 20 คน จากคะแนนประสบการณ์ทางภาษาพบว่า นิสิตจำนวน 200 คนที่ตอบแบบสอบถาม ผู้ที่ได้คะแนน

ในระดับสูงสุด 20 คน มีคะแนนระหว่าง 135-106 คะแนน โดยมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 114.05 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.77 และผู้ที่ได้คะแนนในระดับต่ำสุด 20 คน มีคะแนนระหว่าง 60-40 คะแนน โดยมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 54.85 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.26 ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 คะแนนจากการทำแบบสำรวจประสบการณ์ภาษาอังกฤษ

	กลุ่มประสบการณ์ภาษาอังกฤษ สูง	กลุ่มประสบการณ์ภาษาอังกฤษ ต่ำ
คะแนนสูงสุด	135	60
คะแนนต่ำสุด	106	40
คะแนนเฉลี่ย (\bar{x})	114.05	54.85
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	6.77	5.26

3.3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3.1 แบบสำรวจประสบการณ์ภาษาอังกฤษ เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างเพื่อนำมาคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ (ดูรายละเอียดใน 3.2)

3.3.2 แบบทดสอบสำหรับบริบทภาษาไทย (ดูรายละเอียดใน 3.1.2 และตัวอย่างประโยคทั้งหมดในภาคผนวก ข.)

3.3.3 แบบทดสอบสำหรับบริบทภาษาอังกฤษ (ดูรายละเอียดใน 3.1.2 และตัวอย่างประโยคทั้งหมดในภาคผนวก ค.)

3.3.4 เครื่องบันทึกเสียง ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการบันทึกเสียงที่ห้องบันทึกเสียงของศูนย์วิจัยการประมวลผลภาษาและวัจนะโดยใช้โปรแกรม Cool Edit บนคอมพิวเตอร์ในการบันทึกเสียงทั้งหมด

3.3.5 แผ่นซีดี ขนาด 700 Mb เพื่อใช้ในการสำรองข้อมูลทั้งหมด

3.4. การเก็บข้อมูล

ในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอนดังนี้

3.4.1 การเตรียมอุปกรณ์ในการบันทึกเสียง

ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์พร้อมทั้งไมโครโฟน และตรวจสอบระบบการทำงานของโปรแกรม Cool Edit ให้พร้อม รวมไปถึงจัดเตรียมแบบทดสอบทั้งสองชุดให้พร้อมสำหรับการเก็บข้อมูลได้ทุกเมื่อ

3.4.2 การเก็บข้อมูล

หลังจากคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเรียบร้อยแล้วจะมีการติดต่อกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว เพื่อให้มาอ่านแบบทดสอบที่จัดทำขึ้น และบันทึกเสียงลงในเครื่องบันทึกเสียงที่จัดเตรียมไว้

3.5. ปัญหาที่พบในการเก็บข้อมูล

1. ในการเก็บข้อมูลเบื้องต้นเพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ได้แจกแบบสำรวจประสบการณ์ภาษาอังกฤษให้นิสิตชั้นปีที่ 1 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษาที่ 2546 รวมทั้งสิ้นประมาณ 260 คน แล้วให้นำส่งกลับคืนที่ผู้วิจัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างจำนวนมากไม่นำแบบสำรวจประสบการณ์ดังกล่าวส่งกลับคืน ทำให้ผู้วิจัยต้องแจกแบบสำรวจประสบการณ์อีกครั้งแล้วรอเก็บคืนในทันที แต่การแจกแบบสำรวจประสบการณ์ในครั้งนี้ มีนิสิตมาเข้าเรียนไม่ครบตามจำนวนเดิม และยากแก่การตามตัวนิสิตที่เหลือพบ ทำให้มีแบบสำรวจประสบการณ์ที่ได้คืนมาจำนวน 200 ชุดเท่านั้น ดังนั้นหากผู้วิจัยท่านใดจะทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการแจกแบบสำรวจประสบการณ์ หรือ แบบสอบถามใด ๆ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ควรจะทำการแจกแบบสอบถามแล้วรอเก็บคืนในทันทีเลยจะดีกว่า เพื่อที่จะได้แบบสอบถามกลับคืนมาเต็มจำนวนตามที่คุณผู้วิจัยต้องการ

2. การนัดหมายเวลาที่สะดวกเพื่อขอเก็บข้อมูล เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีเวลาว่างในช่วงเดียวกันในแต่ละวัน แต่ผู้วิจัยสามารถเก็บข้อมูลได้เพียงครั้งละ 1 คนเท่านั้น จึงทำให้การเก็บข้อมูลล่าช้าออกไป

3. ในการอ่านแบบทดสอบสำหรับบริบทภาษาอังกฤษ มีศัพท์ภาษาอังกฤษบางคำที่กลุ่มตัวอย่างไม่แน่ใจว่าจะอ่านออกเสียงอย่างไร ทำให้กลุ่มตัวอย่างเสียความมั่นใจในการอ่าน ซึ่งเป็นเหตุให้การอ่านประโยคนั้น ๆ ไม่ราบรื่น ผู้วิจัยจึงต้องให้กลุ่มตัวอย่างอ่านแก้ไขประโยคนั้น ๆ อีกครั้ง หรือจนกว่ากลุ่มตัวอย่างจะอ่านได้อย่างราบรื่น ดังนั้นงานวิจัยต่อไป ควรจะให้กลุ่มตัวอย่างฝึกออกเสียงคำที่ยากก่อน โดยใช้กลวิธีที่นำคำที่ผู้วิจัยไม่ได้สนใจจะศึกษามารวมอยู่ด้วยในชุดที่ให้กลุ่มตัวอย่างฝึกออกเสียง เพื่อไม่ให้กลุ่มตัวอย่างรู้ว่าผู้วิจัยต้องการศึกษาอะไร

3.6. การบันทึกข้อมูล

หลังจากเสร็จสิ้นการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยจะวิเคราะห์เสียงที่กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนใช้ในการออกเสียงหน่วยเสียง // ทำายคำภาษาอังกฤษที่กำหนด แล้วบันทึกข้อมูลที่ได้ด้วยสัทอักษรลงในตารางที่จัดทำขึ้นมา โดยแยกออกเป็น 2 ชุดด้วยกัน คือ

1. ชุดที่เป็นกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง
2. ชุดที่เป็นกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ

และในแต่ละชุดจะแบ่งออกเป็น 2 ชุด คือ ชุดในบริบทภาษาไทย และชุดในบริบทภาษาอังกฤษ

ตัวอย่างตารางที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นมีลักษณะดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แสดงผลการออกเสียง // ทำายคำภาษาอังกฤษ
ของกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงในบริบทภาษาไทย

รูปแปรในบริบทไทย				
คำทดสอบ กลุ่มตัวอย่างคนที่	(1) bill	skill	...	(30) detail
1	n	w
2	w	...		
...	...			
...	...			
...	...			
20	...			

แนวนอน คือ คำภาษาอังกฤษที่ลงท้ายด้วยหน่วยเสียง // จำนวน 30 คำ ตามรายละเอียดที่แสดงไว้ในตอนต้น

แนวตั้ง คือ จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง

ตัวอย่างเช่น เมื่อกลุ่มตัวอย่างคนหนึ่งออกเสียง // ทำายคำว่า “bill” เป็นเสียง [n] ก็บันทึกรูปแปรที่ได้คือ n ลงในตารางช่องที่ตรงกับคำ bill เมื่อออกเสียงคำต่อมา คือ skill ออกเสียง

เป็น [w] ก็บันทึก w ลงในช่องที่ตรงกับคำว่า skill ทำเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ จนครบทั้ง 30 คำ ในคนที่ 1 และทำแบบเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างคนอื่น ๆ จนครบทั้งสิ้น 20 คน

3.7. การวิเคราะห์ข้อมูล

จะมีขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล 3 ขั้นตอน คือ

3.7.1 การตรวจสอบข้อมูลและนับจำนวนรูปแปร

ในขั้นแรกจะตรวจสอบข้อมูลที่ได้มาทั้งหมดว่าครบถ้วนหรือไม่ จากนั้นจึงวิเคราะห์ลักษณะทางเสียงของข้อมูลทั้งหมด แล้วจดบันทึกเฉพาะรูปแปรทางเสียงของหน่วยเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษในคำทดสอบเป็นสัทอักษรลงในรูปของตารางดังแสดงไว้ในตารางที่ 1 เพื่อศึกษาลักษณะการออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษของผู้พูดคนไทยว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร และเพื่อศึกษาการกระจายเชิงสถิติของรูปแปรนั้น ตลอดจนรูปแปรของการออกเสียง

การนับจำนวนรูปแปร จากผลที่แสดงในตาราง 2 จะทำให้ได้จำนวนรูปแปรที่ปรากฏทั้งหมดว่ามีอยู่ที่รูปแปร จากนั้นจะทำการนับจำนวนการปรากฏของรูปแปรแต่ละรูปตามกลุ่มที่กำหนดไว้ โดยมีขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

- ก. นับจำนวนรูปแปรทั้งหมด โดยนับว่ารูปแปรแต่ละรูปแสดงความถี่ในการใช้รวมทั้งหมดมีจำนวนเท่าไร
- ข. นับจำนวนรูปแปรที่ปรากฏ ในทั้งสองกลุ่มประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ จำแนกตามบริบทภาษา
- ค. นับจำนวนรูปแปรที่ปรากฏ จำแนกตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง โดยรวมกันทั้งบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
- ง. นับจำนวนรูปแปรที่ปรากฏ จำแนกตามบริบทภาษา และประสบการณ์ภาษาอังกฤษ
- จ. นับจำนวนรูปแปรที่ปรากฏ โดยแยกพิจารณาทีละกลุ่มเสียงสระ
- ฉ. นับจำนวนรูปแปรที่ปรากฏแต่ละกลุ่มเสียงสระ จำแนกตามบริบทภาษา โดยรวมทั้งสองกลุ่มประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ
- ช. นับจำนวนรูปแปรที่ปรากฏแต่ละกลุ่มเสียงสระ จำแนกตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง โดยรวมกันทั้งบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

ซ. นับจำนวนรูปแปรที่ปรากฏแต่ละกลุ่มเสียงสระ จำแนกตามบริบทภาษา และ
 ประสิทธิภาพภาษาอังกฤษ

3.7.2 คำนวณร้อยละของการปรากฏของรูปแปรแต่ละตัว

จะคำนวณการปรากฏในแต่ละกรณีทุกกรณี ในการคำนวณนี้ ค่าร้อยละจะได้จากการ
 นำจำนวนครั้งในการออกเสียงแต่ละรูปแปรไปหารด้วยผลรวมของรูปแปรทั้งหมดของ
 คำทดสอบนั้น แล้วคูณด้วยหนึ่งร้อย ทำเช่นนี้ทุกรูปแปรของทุกคำทดสอบ

3.7.3 ใช้วิธีการทางสถิติ

เพื่อเป็นการพิสูจน์ว่า การถ่ายโอนภาษาของกลุ่มตัวอย่าง ในแต่ละกลุ่มมี
 ความแตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจะใช้การทดสอบทางสถิติเพื่อดูว่าความต่างนั้นมีนัยสำคัญ
 หรือไม่ โดยใช้ค่าไคสแควร์ นอกจากนี้ยังวิเคราะห์กลุ่มที่มีประสิทธิภาพภาษาอังกฤษสูง
 เปรียบเทียบกับกลุ่มที่มีประสิทธิภาพภาษาอังกฤษต่ำ และเปรียบเทียบบริบทภาษาไทยกับบริบท
 ภาษาอังกฤษภายในกลุ่มตัวอย่างเดียวกันว่า มีรูปแบบของการแปรที่ต่างกันอย่างไรมีนัยสำคัญ
 หรือไม่ โดยใช้วิธีการทดสอบทางสถิติด้วยค่าไคสแควร์เช่นกัน

3.8 การนำเสนอผลการวิเคราะห์

ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ด้วยตารางและแผนภาพประกอบคำบรรยาย โดยมี
 ขั้นตอนในการนำเสนอดังต่อไปนี้

- 3.8.1 นำเสนอลักษณะทางสัทศาสตร์ของ // หรือรูปแปรของ // ที่มีปรากฏในการใช้
- 3.8.2 นำเสนอการเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร // จำแนกตามบริบทภาษา
- 3.8.3 นำเสนอการเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร // จำแนกตามประสิทธิภาพ
 ภาษาอังกฤษ
- 3.8.4 นำเสนอการเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร // จำแนกตามบริบทภาษา
 และประสิทธิภาพภาษาอังกฤษ
- 3.8.5 นำเสนอลักษณะทางสัทศาสตร์หรือรูปแปรของ // ที่มีปรากฏในการใช้แยก
 ตามชุดเสียงสระ
- 3.8.6 นำเสนอการปรากฏของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระ จำแนกตาม
 บริบทภาษา

- 3.8.7 นำเสนอการปรากฏของรูปแปดของ // แยกตามชุดเสียงสระ จำแนกตาม
ประสบการณ์ภาษาอังกฤษ
- 3.8.8 นำเสนอการปรากฏของรูปแปดของ // แยกตามชุดเสียงสระ จำแนกตาม
บริบทภาษาและประสบการณ์ภาษาอังกฤษ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

การแปรของ // ทำยคำภาษาอังกฤษ

ในการวิจัยครั้งนี้ สิ่งที่ต้องการจะศึกษาคือ การแปรในการออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษของผู้พูดคนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างกัน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง และ กลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ และศึกษาภายใต้บริบทของการใช้ภาษา 2 บริบทด้วยกัน คือ บริบทภาษาไทย และบริบทภาษาอังกฤษ ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่า การออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษนี้มีการปรากฏของรูปแปรหลายรูปด้วยกัน และยังมี การแปรไปตามตัวแปรทางสังคมทั้ง 2 ประการด้วย คือ ประสบการณ์ภาษาอังกฤษ และบริบทของการใช้ภาษา

สำหรับวิธีการนำเสนอผลการวิจัยในที่นี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอผลในรูปแบบของตารางโดยจะแจกแจงความถี่ที่เกิดขึ้นจริงเป็นจำนวนครั้ง และเสนอผลการแจกแจงในรูปแบบทางสถิติคือคิดเป็นร้อยละ

4.1 รูปแปรและลักษณะของรูปแปรที่พบในงานวิจัย

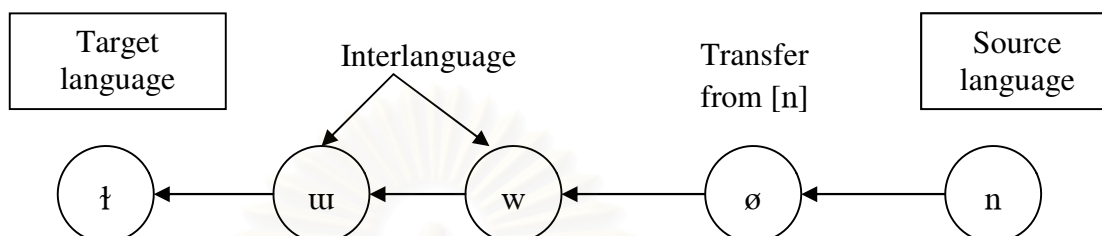
จากการวิเคราะห์รูปแปรของ /l/ ในการอ่านออกเสียงคำภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง พบว่าการแปรในการออกเสียงดังกล่าวมีทั้งหมด 5 รูปแปรด้วยกัน คือ

- 4.1.1 เสียงเปิดข้างลิ้นที่มีลักษณะโคนลิ้นยกสูง (velarized lateral approximant) [ɫ]
- 4.1.2 เสียงเปิดช่องปากที่เป็นสระหลัง-สูง ปากไม่กลม [ɯ]
- 4.1.3 เสียงเปิดช่องปากที่เป็นสระหลัง-สูง ปากกลม [w]
- 4.1.4 ไม่ออกเสียง (deletion) [∅]
- 4.1.5 เสียงนาสิกปุ่มเหงือก (alveolar nasal) [n]

โดยรูปแปรที่เป็นรูปเป้าหมายคือ รูป [ɫ] ซึ่งเป็นรูปแปรที่เจ้าของภาษาใช้ ส่วนรูปแปรที่เป็นรูปของภาษาในระหว่างคือ รูป [ɯ] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาใช้มากที่สุด และบางครั้งเจ้าของภาษาเองก็ใช้ในการพูดแบบไม่เป็นทางการ (casual speech) และอีกรูปแปรหนึ่งที่เป็นรูปของภาษาในระหว่างเช่นกันคือ รูปแปร [w] ส่วนรูปแปร [∅] เป็นรูปแปรที่ถ่ายโอนมาจาก

รูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่แสดงการถ่ายโอนภาษามากที่สุด เพราะมีลักษณะเป็นเสียงไทย ดังจะแสดงการถ่ายโอนของรูปแปรในแผนภาพที่ 3

แผนภาพที่ 3 การถ่ายโอนภาษาของรูปแปรของกลุ่มตัวอย่าง

4.2 การปรากฏของรูปแปร /l/ ในการออกเสียงทำคำภาษาอังกฤษ

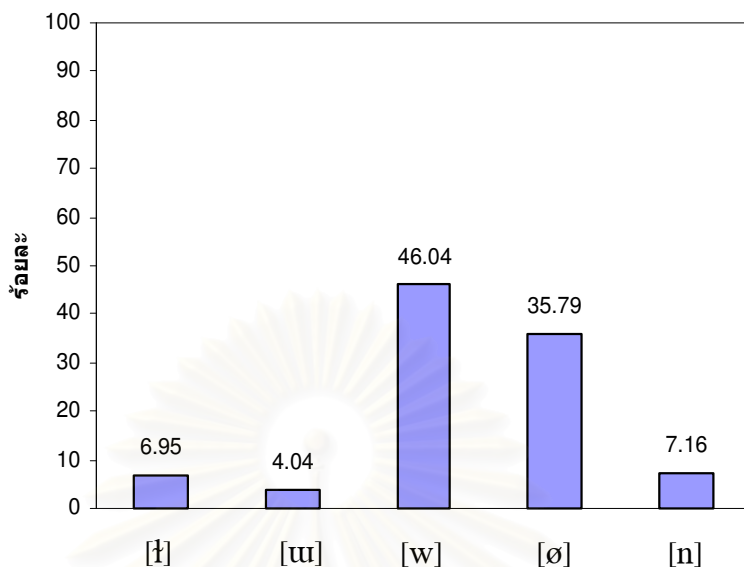
กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม รวม 40 คน อ่านแบบทดสอบคนละ 60 ประโยค โดย 30 ประโยค เป็นบริบทภาษาไทย และอีก 30 ประโยคเป็นบริบทภาษาอังกฤษได้รูปแปรของหน่วยเสียง /l/ ทำคำภาษาอังกฤษจำนวนทั้งสิ้น 2,400 รูป มีการปรากฏเป็นรูปแปรแต่ละรูปดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ความถี่ในการปรากฏรูปแปรต่าง ๆ ของ /l/

	รูปแปรของ /l/					รวม
	เสียงเปิดข้างลิ้น	เสียงเปิดในช่องปากแบบปากไม่กลม	เสียงเปิดในช่องปากแบบปากกลม	ไม่ออกเสียง	เสียงนาสิก	
	l̥	ll	w	ø	n	
ครั้ง	167	97	1,105	859	172	2,400
ร้อยละ	6.95	4.04	46.04	35.79	7.16	100

จากข้อมูลในตารางที่ 3 เพื่อให้เห็นการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้นำผลมาเสนอในรูปแบบของกราฟแท่ง ดังแผนภาพที่ 4

แผนภาพที่ 4 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปร // ที่ปรากฏ

จากตารางที่ 3 และแผนภาพที่ 4 จะเห็นได้ว่าการแปรของ // ทำยคำภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 5 รูปแปร คือ เป็นเสียงเปิดข้างลิ้น [f] เสียงเปิดในช่องปากแบบปากไม่กลม [tʃ] เสียงเปิดในช่องปากแบบปากกลม [w] ไม่ออกเสียง [θ] และเสียงนาสิก [n] โดยความถี่ในการปรากฏของรูปแปร [w] มีการปรากฏมากที่สุดคือ 45.91% รองลงมาคือ รูปแปร [θ] 35.91% ตามมาด้วยรูปแปร [n] 7.16% และรูปแปร [f] 6.95% สุดท้ายคือ รูปแปร [tʃ] มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดคือ 4.04%

จากผลการวิจัยโดยยังไม่แยกตัวแปรทางสังคมแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีการใช้รูปแปรเป้าหมายค่อนข้างน้อย คือ มีการใช้รูปแปร [f] ซึ่งเป็นรูปแปรเป้าหมายเพียง 6.95% เท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างก็มีความพยายามที่จะเข้าใจภาษาเป้าหมายให้ได้มากที่สุด เนื่องจากมีการใช้รูปแปร [tʃ] และ [w] ซึ่งเป็นรูปของภาษาในระหว่างรวมกันคิดเป็น 50.08% ส่วนรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีการถ่ายโอนภาษามากที่สุด ก็มีการปรากฏที่น้อยมากเช่นกัน คือ ปรากฏเพียง 7.16%

4.3 การปรากฏของรูปแปรของ // ตามตัวแปรทางสังคม

4.3.1 การแปรของรูปแปรของ // ตามบริบทของการใช้ภาษา

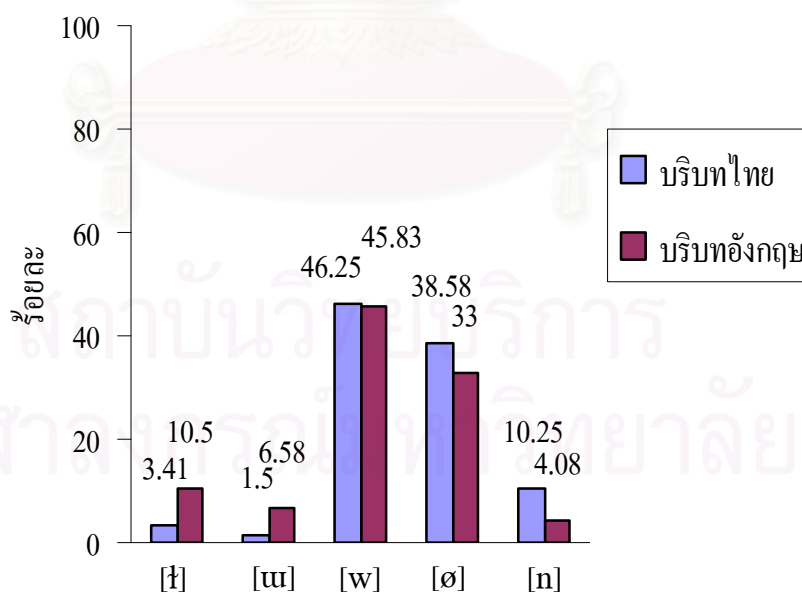
ตารางที่ 4 เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // จำแนกตามบริบท 2 บริบท คือ
บริบทภาษาไทย และบริบทภาษาอังกฤษ

รูปแปรของ //							
บริบท		เสียงเปิด ข้างลิ้น	เสียงเปิดในช่องปาก แบบปากไม่กลม	เสียงเปิดในช่อง ปากแบบปากกลม	ไม่ออก เสียง	เสียง นาสิก	รวม
		ɸ	ʋ	w	ø	n	
ไทย	ครั้ง	41	18	555	463	123	1,200
	%	3.41	1.5	46.25	38.58	10.25	100
อังกฤษ	ครั้ง	126	79	550	396	49	1,200
	%	10.5	6.58	45.83	33	4.08	100

$$df. = 4 \quad \alpha < 0.01 \quad x^2 = 118.7 > x^2_{.99(4)} = 13.3$$

จากข้อมูลในตารางที่ 4 เพื่อให้เห็นการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัย
จึงได้นำผลมาเสนอในรูปแบบของกราฟแท่ง ดังแผนภาพที่ 5

แผนภาพที่ 5 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // ที่ปรากฏจำแนกตามบริบท

จากตารางที่ 4 และแผนภาพที่ 5 จะเห็นได้ว่าเมื่อจำแนกรูปแปรต่าง ๆ ตามตัวแปร คือ บริบทของการใช้ภาษาแล้ว มีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ดังนี้

บริบทภาษาไทย มีความถี่ในการปรากฏของรูปแปร [w] มากที่สุดคือ 46.25% รองลงมาคือ รูปแปร [ø] 38.58% ตามมาด้วยรูปแปร [n] 10.25% และรูปแปร [f] 3.41% สุดท้ายคือ รูปแปร [u] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ใกล้เคียงกับการออกเสียงของเจ้าของภาษามากที่สุด มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดคือ 1.5% เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร [f] ซึ่งเป็นรูปแปรที่เจ้าของภาษาใช้กับรูปแปร [w, u, ø และ n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่พบในงานวิจัยนี้ จะเห็นว่ารูปแปร [f] มีการปรากฏ 41 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 1,200 ครั้ง คิดเป็น 3.41% ในขณะที่รูปแปร [w, u, ø และ n] มีการปรากฏรวมกัน 1,159 ครั้ง คิดเป็น 96.59% ถือว่ามีความแตกต่างที่ห่างกันมาก จึงสรุปได้ว่าการออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษในบริบทภาษาไทยมีการถ่ายโอนภาษามาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศรัณธร นิรมโพนุลย์ (2539 : 47-52) ที่พบว่า การออกเสียง (tʃ, dʒ, ʃ) ของกลุ่มตัวอย่างในบริบทไทยจะมีการใช้สำเนียงแบบไทยมากกว่าสำเนียงแบบอังกฤษ

บริบทภาษาอังกฤษ มีความถี่ในการปรากฏของรูปแปร [w] มากที่สุดคือ 45.83% รองลงมาคือ รูปแปร [ø] 33% ตามมาด้วยรูปแปร [f] 10.5% และรูปแปร [u] 6.58% สุดท้ายคือ รูปแปร [n] มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดคือ 4.08% เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร [f] ซึ่งเป็นรูปแปรที่เจ้าของภาษาใช้กับรูปแปร [w, u, ø และ n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่พบในงานวิจัยนี้ จะเห็นว่ารูปแปร [f] มีการปรากฏ 126 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 1,200 ครั้ง คิดเป็น 10.5% ในขณะที่รูปแปร [w, u, ø และ n] มีการปรากฏรวมกัน 1,074 ครั้ง คิดเป็น 89.5% ซึ่งก็ยิ่งถือว่าเป็นความแตกต่างที่ห่างกันมาก จึงสรุปได้ว่าการออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษในบริบทภาษาอังกฤษมีการถ่ายโอนภาษามาก แต่อยู่ในระดับที่น้อยกว่าในเวลาที่อยู่ในบริบทภาษาไทย คือ ในบริบทภาษาไทยมีการปรากฏของรูปแปร [w, u, ø และ n] รวมกันคิดเป็น 96.59% แต่ในบริบทภาษาอังกฤษมีการปรากฏของรูปแปร [w, u, ø และ n] รวมกัน คิดเป็น 89.5%

เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร [f] ซึ่งเป็นรูปแปรเป้าหมาย ในบริบทของการใช้ภาษาทั้งสองบริบท จะเห็นว่าในบริบทภาษาอังกฤษมีความถี่การปรากฏของรูปแปร [f] จำนวน 126 ครั้ง คิดเป็น 10.5% ในขณะที่ในบริบทภาษาไทยมีการปรากฏของรูปแปร [f] จำนวน 41 ครั้ง คิดเป็น 3.41% แต่อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างนี้ก็เป็นความแตกต่างที่ใกล้เคียงกันมาก จึงต้องมีการทดสอบด้วยค่าไคสแควร์ อย่างไรก็ตามจากผลการทดสอบปรากฏว่าความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01

ในทางกลับกันเมื่อเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่แสดงการถ่ายโอนภาษามากที่สุด ในบริบทของการใช้ภาษาทั้งสองบริบท จะเห็นว่าในบริบทภาษาอังกฤษมีความถี่การปรากฏของรูปแปร [n] จำนวน 49 ครั้ง คิดเป็น 4.08% ในขณะที่ใน

บริบทภาษาไทยมีการปรากฏของรูปแปร [n] จำนวน 123 ครั้ง คิดเป็น 10.25% และเมื่อนำมาทดสอบค่าไคสแควร์ พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยที่แสดงไว้ในตารางก็จะสรุปได้ว่า ในบริบทภาษาไทยผู้พูดมีการถ่ายโอนภาษามากกว่าในบริบทภาษาอังกฤษ โดยการปรากฏของรูปแปร [t] นี้จะแตกต่างกันไปตามบริบทของการใช้ภาษาด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศรัญธร นิมไพบูลย์ (2539 : 47-52) ที่พบว่า การออกเสียง (tʃ, dʒ, ʃ) ของกลุ่มตัวอย่างจะแตกต่างกันภายใต้บริบทภาษาที่ต่างกัน โดยในบริบทภาษาไทยจะมีการใช้สำเนียงแบบไทยมากกว่า และในบริบทภาษาอังกฤษ ก็จะมีการใช้สำเนียงแบบอังกฤษมาก

4.3.2 การแปรของรูปแปรของ // ตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษ

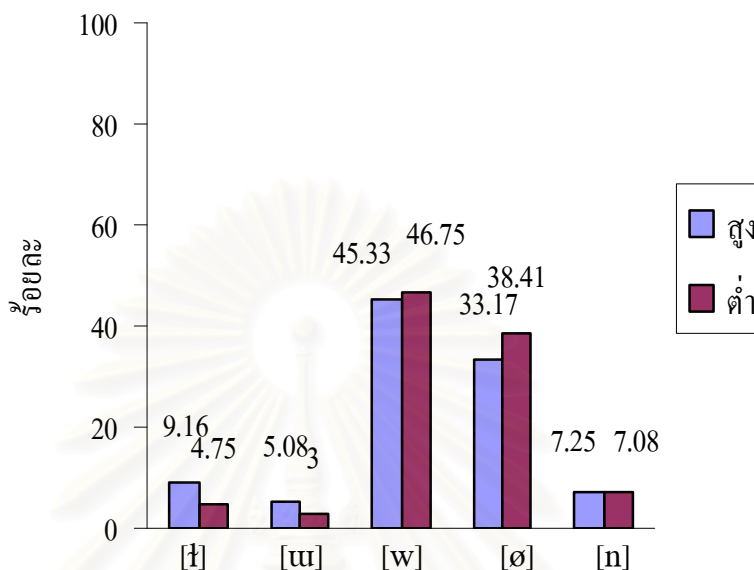
ตารางที่ 5 เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // จำแนกตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษ

รูปแปรของ //							
ประสบการณ์ ภาษาอังกฤษ		เสียงเปิด ข้างลิ้น	เสียงเปิดในช่องปาก แบบปากไม่กลม	เสียงเปิดในช่อง ปากกลม	ไม่ออก เสียง	เสียง นาสิก	รวม
		t	u	w	ø	n	
สูง	ครั้ง	110	61	544	398	87	1,200
	%	9.16	5.08	45.33	33.17	7.25	100
ต่ำ	ครั้ง	57	36	561	461	85	1,200
	%	4.75	3	46.75	38.41	7.08	100

$$df. = 4 \quad \alpha < 0.01 \quad \chi^2 = 28.17 > \chi^2_{.99(4)} = 13.3$$

จากข้อมูลในตารางที่ 5 เพื่อให้เห็นการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้นำผลมาเสนอในรูปแบบของกราฟแท่ง ดังแผนภาพที่ 6

แผนภาพที่ 6 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ /r/ ที่ปรากฏจำแนกตาม
ประสบการณ์ภาษาอังกฤษ

จากตารางที่ 5 และแผนภาพที่ 5 จะเห็นได้ว่าเมื่อจำแนกรูปแปรต่าง ๆ ตามตัวแปรทางสังคม 1 ประการ คือ ประสบการณ์ภาษาอังกฤษแล้ว มีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ดังนี้

กลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง มีการปรากฏของรูปแปร [w] มากที่สุดคือ 45.33% รองลงมาคือ รูปแปร [ø] 33.17% ตามมาด้วยรูปแปร [r] 9.16% และรูปแปร [n] 7.25% สุดท้ายคือ รูปแปร [w] มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดคือ 5.08% เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร [r] ซึ่งเป็นรูปแปรที่เจ้าของภาษาใช้กับรูปแปร [w, ø และ n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่พบในงานวิจัยนี้ จะเห็นว่ารูปแปร [r] มีการปรากฏ 110 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 1,200 ครั้ง คิดเป็น 9.16% ในขณะที่รูปแปร [w, ø และ n] มีการปรากฏรวมกัน 1,090 ครั้ง คิดเป็น 90.84% ถือว่าเป็นความแตกต่างที่ห่างกันมาก จึงสรุปได้ว่าในการออกเสียง /r/ ทำยคำภาษาอังกฤษในในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงมีการถ่ายโอนภาษาค่อนข้างมาก ซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยของ บวร ฉายถวิล (2537 : 59-61) ที่พบว่า กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง มีการใช้รูปแปร [r] มากที่สุด และงานวิจัยของ ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร (2537 : 60-63) ที่พบว่าในกลุ่มพื้นฐานการศึกษาระดับปริญญาตรี มีการใช้รูปแปร [r] มากที่สุดเช่นเดียวกัน

กลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ มีการปรากฏของรูปแปร [w] มากที่สุดคือ 46.75% รองลงมาคือ รูปแปร [ø] 38.41% ตามมาด้วยรูปแปร [n] 7.08% และรูปแปร [r] 4.75% สุดท้ายคือ รูปแปร [w] มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดคือ 3% เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร [r] ซึ่งเป็นรูปแปรที่เจ้าของภาษาใช้กับรูปแปร [w, ø และ n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่พบใน

งานวิจัยนี้ จะเห็นว่ารูปแปร [h] มีการปรากฏ 57 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 1,200 ครั้ง คิดเป็น 4.75% ในขณะที่รูปแปร [w, u, o และ n] มีการปรากฏรวมกัน 1,143 ครั้ง คิดเป็น 95.25% ซึ่งถือว่าเป็นความแตกต่างที่ห่างกันมาก จึงสรุปได้ว่าในการออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำมีการถ่ายโอนภาษามาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ บวร ฉายถวิล (2537 : 59-61) ที่พบว่า กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ มีการใช้รูปแปร [h] น้อยมาก และงานวิจัยของ ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร (2537 : 60-63) ที่พบว่าในกลุ่มพื้นฐานการศึกษาระดับปวช. มีการใช้รูปแปร [h] น้อยเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของ ศรัญธร นิมโพนบูลย์ ที่พบว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ต่ำจะออกเสียง (tʃ, dʒ, ʃ) เป็นสำเนียงไทย

เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร [h] ซึ่งเป็นรูปแปรเป้าหมาย ในกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม จะเห็นว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงมีความถี่ในการปรากฏของรูปแปร [h] จำนวน 110 ครั้ง คิดเป็น 9.16% ในขณะที่ในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำมีการปรากฏของรูปแปร [h] จำนวน 57 ครั้ง คิดเป็น 4.75% จึงสรุปได้ว่า ในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำมีการถ่ายโอนภาษามากกว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง โดยการปรากฏของ [h] นี้จะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในการใช้ภาษาด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ บวร ฉายถวิล (2537 : 59-62) ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร (2537 : 60-63) และ ศรัญธร นิมโพนบูลย์ (2539 : 40-36) ซึ่งพบเช่นเดียวกันว่า ประสบการณ์ในการใช้ภาษาของกลุ่มตัวอย่างมีผลต่อการออกเสียง คือ ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงจะสามารถออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ

จากผลการวิจัยนี้มีข้อสังเกตว่าทั้งผู้พูดในกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง และกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำมีการออกเสียงเป็นรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่แสดงการถ่ายโอนภาษามากที่สุด เป็นจำนวนที่ใกล้เคียงกันมาก คือ ในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง มีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 7.25% และในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ มีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 7.08% ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้วิเคราะห์ในรายละเอียดในแต่ละคำทดสอบที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาแล้ว พบว่า คำทดสอบที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มออกเสียงเป็นรูปแปร [n] มากที่สุด คือ คำทดสอบ “capsule” โดยกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง ออกเสียงคำนี้เป็นรูปแปร [n] คิดเป็น 77.5% ส่วนกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ คิดเป็น 72.5% และในคำทดสอบ “ball” กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง ออกเสียงคำนี้เป็นรูปแปร [n] คิดเป็น 27.5% ส่วนกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ คิดเป็น 32.5% (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวก จ. หน้า 88 ภาคผนวก ฉ. หน้า 91 ภาคผนวก ช. หน้า 94 และภาคผนวก ซ. หน้า 97) ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ปรากฏการณ์ที่กลุ่มตัวอย่างออกเสียงเป็นรูปแปร [n] ในปริมาณที่เกือบจะเท่ากันนี้เกิดขึ้นเพราะ คำทดสอบเหล่านี้เป็นคำที่คนไทยนิยม

มาใช้จนแทบจะลืมไปแล้วว่าคำเหล่านี้เป็นคำภาษาอังกฤษ เราใช้จนคิดว่าเป็นภาษาของเราเอง ดังนั้นจึงเกิดการถ่ายโอนภาษามากในคำทดสอบเหล่านี้ เพราะกลุ่มตัวอย่างไม่คิดว่าคำเหล่านี้ต้องออกเสียงพยัญชนะท้ายเป็นรูปแปร [t]

4.3.3 การแปรของรูปแปรของ // ตามบริบทของการใช้ภาษาและประสบการณ์ ภาษาอังกฤษ

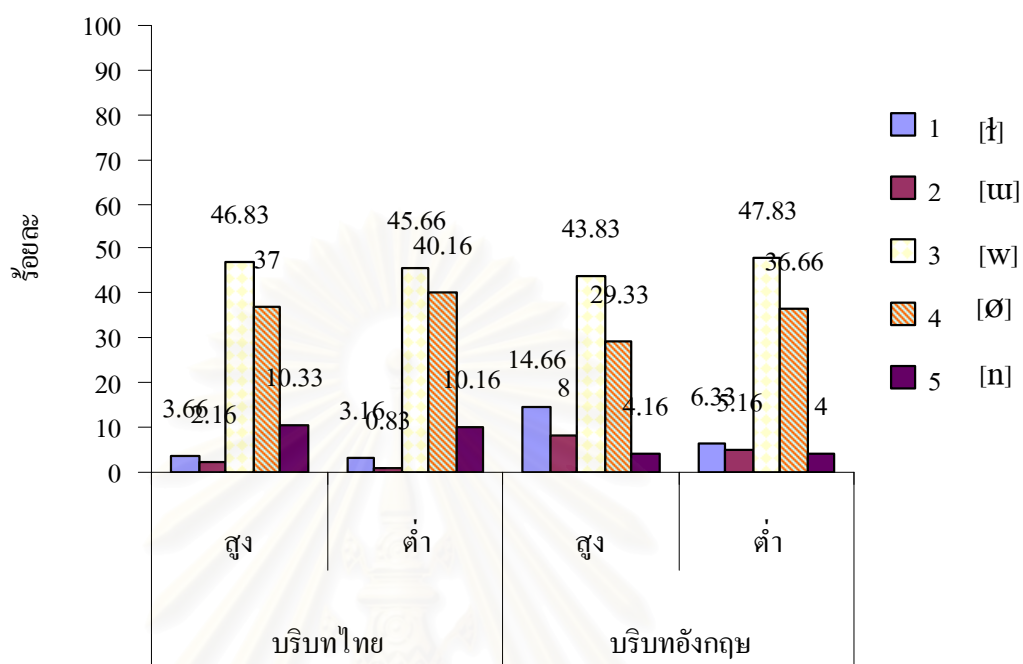
ตารางที่ 6 เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // จำแนกตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษ
โดยควบคุมบริบทภาษา

รูปแปรของ //								
บริบท	ประสบการณ์ ภาษาอังกฤษ		เสียงเปิด	เสียงเปิดในช่องปาก	เสียงเปิดในช่อง	ไม่ออก	เสียง	รวม
			ข้างลิ้น	แบบปากไม่กลม	ปากแบบปากกลม	เสียง	นาสิก	
			t	u	w	ø	n	
ไทย	สูง	ครั้ง	22	13	281	222	62	600
		%	3.66	2.16	46.83	37	10.33	100
	ต่ำ	ครั้ง	19	5	274	241	61	600
		%	3.16	0.83	45.66	40.16	10.16	100
อังกฤษ	สูง	ครั้ง	88	48	263	176	25	600
		%	14.66	8	43.83	29.33	4.16	100
	ต่ำ	ครั้ง	38	31	287	220	24	600
		%	6.33	5.16	47.83	36.66	4	100

จากข้อมูลในตารางที่ 6 เพื่อให้เห็นการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัย
จึงได้นำผลมาเสนอในรูปแบบของกราฟแท่ง ดังแผนภาพที่ 7

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภาพที่ 7 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // จำแนกตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษ โดยควบคุมบริบทภาษา

จากตารางที่ 6 และแผนภาพที่ 7 แสดงให้เห็นถึงความถี่ในการปรากฏของรูปแปร // ทำยคำภาษาอังกฤษภายใต้ตัวแปรทางสังคม 2 ประการ ซึ่งเป็นเป็นการแปรตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษโดยมีตัวควบคุมคือ บริบทของการใช้ภาษา ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ในบริบทภาษาไทย ทั้งในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำพบว่า รูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแปร [w] โดยในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์สูงปรากฏจำนวน 281 ครั้ง คิดเป็น 46.83% ส่วนในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ต่ำปรากฏจำนวน 274 ครั้ง คิดเป็น 45.66% รองลงมาคือ รูปแปร [ø] โดยในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์สูงปรากฏจำนวน 222 ครั้ง คิดเป็น 37% ส่วนในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ต่ำปรากฏจำนวน 241 ครั้ง คิดเป็น 40.16% และรูปแปร [n] โดยในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงปรากฏจำนวน 62 ครั้ง คิดเป็น 10.33% ส่วนในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำปรากฏจำนวน 61 ครั้ง คิดเป็น 10.16% และรูปแปร [t] โดยในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์สูงปรากฏจำนวน 22 ครั้ง คิดเป็น 3.66% ส่วนในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ต่ำปรากฏจำนวน 19 ครั้ง คิดเป็น 3.16% และรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือ รูปแปร [u] โดยในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์สูงปรากฏจำนวน 13 ครั้ง คิดเป็น 2.16% ส่วนในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ต่ำปรากฏจำนวน 5 ครั้ง คิดเป็น 0.83% การทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) พบว่าในบริบทภาษาไทย ทั้งในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ การปรากฏของรูปแปร [t, w, u, ø และ n] ไม่มีความต่างกันอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($\chi^2 = 4.65$ การแจกแจงค่าไคสแควร์ $\chi^2_{.99(4)} = 13.3$) จึงไม่สามารถสรุปได้ว่าในการออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษภายใต้บริบทภาษาไทยมีการถ่ายโอนภาษาที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งขัดกับสมมติฐานที่ว่า กลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ต่ำจะมีการถ่ายโอนภาษามากกว่ากลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง ทั้งนี้เพราะค่าไคสแควร์ตกอยู่ในขอบเขตวิกฤต

ในบริบทภาษาอังกฤษ ทั้งในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำพบว่า รูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแปร [w] โดยในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์สูงปรากฏจำนวน 263 ครั้ง คิดเป็น 43.83% ส่วนในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ต่ำปรากฏจำนวน 287 ครั้ง คิดเป็น 47.83% รองลงมาคือ รูปแปร [θ] โดยในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์สูงปรากฏจำนวน 176 ครั้ง คิดเป็น 29.33% ส่วนในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ต่ำปรากฏจำนวน 220 ครั้ง คิดเป็น 36.66% และรูปแปร [t] โดยในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงปรากฏจำนวน 88 ครั้ง คิดเป็น 14.66% ส่วนในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำปรากฏจำนวน 38 ครั้ง คิดเป็น 6.33% และรูปแปร [u] โดยในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์สูงปรากฏจำนวน 48 ครั้ง คิดเป็น 8% ส่วนในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ต่ำปรากฏจำนวน 31 ครั้ง คิดเป็น 5.16% และรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดคือ รูปแปร [n] โดยในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์สูงปรากฏจำนวน 25 ครั้ง คิดเป็น 4.16% ส่วนในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ต่ำปรากฏจำนวน 24 ครั้ง คิดเป็น 4% การทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) พบว่าในบริบทภาษาอังกฤษ ทั้งในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ มีการปรากฏของรูปแปร [t, w, u, θ และ n] ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($\chi^2 = 29.45$ การแจกแจงค่าไคสแควร์ $\chi^2_{.99(4)} = 13.3$) จึงสรุปได้ว่าในการออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษภายใต้บริบทภาษาอังกฤษมีการถ่ายโอนภาษามากเช่นกัน แต่อยู่ในระดับที่น้อยกว่าเมื่อเทียบกับการออกเสียงภายใต้บริบทภาษาไทย

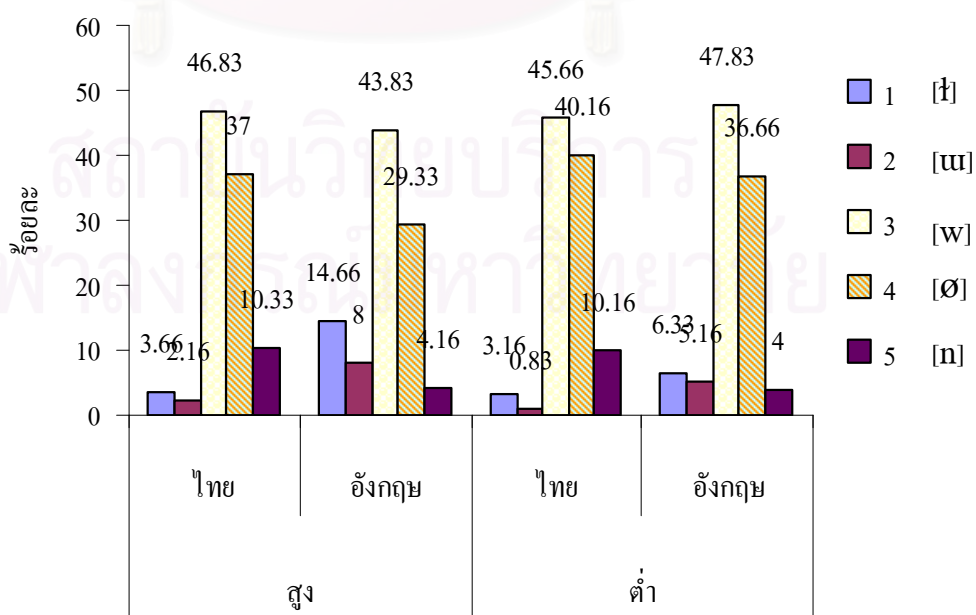
เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปร // ทำยคำภาษาอังกฤษตามบริบทของการใช้ภาษาโดยควบคุมประสบการณ์ภาษาอังกฤษ พบว่า ทั้งสองกลุ่มตัวอย่างมีการถ่ายโอนภาษามากเมื่อออกเสียงภายใต้บริบทภาษาไทยและการถ่ายโอนภาษานี้จะลดน้อยลงเมื่ออยู่ภายใต้บริบทภาษาอังกฤษ ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และผลการวิจัยนี้ก็สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศรีบุญธร นิ้มไพบูลย์ (2539: 53-67) ที่พบว่า ในบริบทภาษาไทย กลุ่มตัวอย่างจะออกเสียงเป็นสำเนียงแบบไทย และจะลดลงเมื่ออยู่ภายใต้บริบทภาษาอังกฤษ โดยจะออกเสียงเป็นสำเนียงภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

ตารางที่ 7 เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // จำแนกตามบริบทภาษาโดยควบคุม
 ประสพการณ์ภาษาอังกฤษ

ประสพการณ์ ภาษาอังกฤษ	บริบท		เสียงเปิด	เสียงเปิดในช่องปาก	เสียงเปิดในช่อง	ไม่ออก	เสียง	รวม
			ข้างลิ้น	แบบปากไม่กลม	ปากแบบปากกลม	เสียง	นาสิก	
			ɪ	u	w	ø	n	
สูง	ไทย	ครั้ง	22	13	281	222	62	600
		%	3.66	2.16	46.83	37	10.33	100
	อังกฤษ	ครั้ง	88	48	263	176	25	600
		%	14.66	8	43.83	29.33	4.16	100
ต่ำ	ไทย	ครั้ง	19	5	274	241	61	600
		%	3.16	0.83	45.66	40.16	10.16	100
	อังกฤษ	ครั้ง	38	31	287	220	24	600
		%	6.33	5.16	47.83	36.66	4	100

จากข้อมูลในตารางที่ 7 เพื่อให้เห็นการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัย
 จึงได้นำผลมาเสนอในรูปแบบของกราฟแท่ง ดังแผนภาพที่ 8

แผนภาพที่ 8 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // จำแนกตามบริบทภาษาโดยควบคุม
 ประสพการณ์ภาษาอังกฤษ

จากตารางที่ 7 และแผนภาพที่ 8 แสดงให้เห็นถึงความถี่ในการปรากฏของรูปแปร // ทำยคำภาษาอังกฤษภายใต้ตัวแปรทางสังคม 2 ประการ ซึ่งเป็นเป็นการแปรตามบริบทของการใช้ภาษาโดยมีตัวควบคุมคือ ประสบการณ์ภาษาอังกฤษดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง ทั้งในบริบทภาษาไทยและบริบทภาษาอังกฤษ พบว่ารูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแปร [w] โดยในบริบทภาษาไทยปรากฏจำนวน 281 ครั้ง คิดเป็น 46.83% ส่วนในบริบทภาษาอังกฤษปรากฏจำนวน 263 ครั้ง คิดเป็น 43.83% รองลงมาคือ รูปแปร [θ] โดยในบริบทภาษาไทยปรากฏจำนวน 222 ครั้ง คิดเป็น 37% ส่วนในบริบทภาษาอังกฤษปรากฏจำนวน 176 ครั้ง คิดเป็น 29.33% จำนวนรูปแปรที่ปรากฏเป็นอันดับต่อมาในบริบทภาษาไทย คือ รูปแปร [n] ปรากฏจำนวน 62 ครั้ง คิดเป็น 10.33% ในบริบทภาษาอังกฤษรูปแปรที่ปรากฏต่อมาคือ รูปแปร [t] ปรากฏจำนวน 88 ครั้ง คิดเป็น 14.66% อันดับต่อมาในบริบทภาษาไทย คือ รูปแปร [h] มีความถี่ในการปรากฏจำนวน 22 ครั้ง คิดเป็น 3.66% ในบริบทภาษาอังกฤษ รูปแปรที่ปรากฏเป็นอันดับต่อมา คือ รูปแปร [uu] ปรากฏจำนวน 48 ครั้ง คิดเป็น 8% และในบริบทภาษาไทยรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือ รูปแปร [uu] ปรากฏจำนวน 13 ครั้ง คิดเป็น 3.66% สำหรับรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดในบริบทภาษาอังกฤษ คือ รูปแปร [m] ปรากฏจำนวน 25 ครั้ง คิดเป็น 4.16% การทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) พบว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ ทั้งในบริบทภาษาไทยบริบทและภาษาอังกฤษมีการปรากฏของรูปแปร [t, w, uu, θ และ n] ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($\chi^2 = 81.32$ การแจกแจงค่าไคสแควร์ $\chi^2_{.99(4)} = 13.3$) จึงสรุปได้ว่าการออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงมีการถ่ายโอนภาษามาก เมื่ออยู่ภายใต้บริบทภาษาไทย และการถ่ายโอนภาษานี้จะลดลงเมื่ออยู่ภายใต้บริบทภาษาอังกฤษ

ในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ ทั้งในบริบทภาษาไทยและบริบทภาษาอังกฤษ รูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแปร [w] โดยในบริบทภาษาไทยปรากฏจำนวน 274 ครั้ง คิดเป็น 45.66% ส่วนในบริบทภาษาอังกฤษปรากฏจำนวน 287 ครั้ง คิดเป็น 47.83% รองลงมาคือ รูปแปร [θ] โดยในบริบทภาษาไทยปรากฏจำนวน 241 ครั้ง คิดเป็น 40.16% ส่วนในบริบทภาษาอังกฤษปรากฏจำนวน 220 ครั้ง คิดเป็น 36.66% จำนวนรูปแปรที่ปรากฏเป็นอันดับต่อมาในบริบทภาษาไทย คือ รูปแปร [n] ปรากฏจำนวน 61 ครั้ง คิดเป็น 10.16% ตามด้วย แต่ในบริบทภาษาอังกฤษรูปแปรที่ปรากฏรองลงมาจากรูปแปร [θ] คือ รูปแปร [t] ปรากฏจำนวน 38 ครั้ง คิดเป็น 6.33% ในบริบทภาษาไทยรูปแปรที่ปรากฏรองลงมาจากรูปแปร [n] คือ รูปแปร [h] มีความถี่ในการปรากฏจำนวน 19 ครั้ง คิดเป็น 3.16% ส่วนในบริบทภาษาอังกฤษรูปแปรที่ปรากฏตามมากคือ รูปแปร [uu] ปรากฏจำนวน 31 ครั้ง คิดเป็น 5.16% สำหรับรูปแปรที่มีความถี่ในการ

ปรากฏน้อยที่สุดในบริบทภาษาไทย คือ รูปแปร [uu] ปรากฏจำนวน 5 ครั้ง คิดเป็น 0.83% แต่ในบริบทภาษาอังกฤษรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือ รูปแปร [n] ปรากฏจำนวน 24 ครั้ง คิดเป็น 4% การทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) พบว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงทั้งในบริบทภาษาไทยและบริบทภาษาอังกฤษ มีการปรากฏของรูปแปร [f, w, uu, ø และ n] ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($\chi^2 = 42.47$ การแจกแจงค่าไคสแควร์ $\chi^2_{.99(4)} = 13.3$) จึงสรุปได้ว่าการออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำมีการถ่ายโอนภาษามาก เมื่ออยู่ภายใต้บริบทภาษาไทย และการถ่ายโอนภาษานี้จะลดลงเมื่ออยู่ภายใต้บริบทภาษาอังกฤษเช่นเดียวกันกับในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง

เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปร // ทำยคำภาษาอังกฤษตามบริบทของการใช้ภาษาโดยควบคุมประสบการณ์ภาษาอังกฤษ พบว่า ทั้งในบริบทภาษาไทยและบริบทภาษาอังกฤษ ในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ มีการถ่ายโอนภาษามากกว่ากลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งเอาไว้ในตอนต้น

เมื่อพิจารณาผลวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการถ่ายโอนภาษาในบริบทภาษาไทยมากกว่าในบริบทภาษาอังกฤษ และในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำมีการถ่ายโอนภาษามากกว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง กล่าวคือ ในบริบทภาษาไทยและกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ ได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่มากกว่า ในบริบทภาษาอังกฤษและกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง

บทที่ 5

การแปรของ // ท้ายคำภาษาอังกฤษแยกตามชุดเสียงสระ

ในการวิจัยนี้ได้ศึกษาการออกเสียง // ท้ายคำภาษาอังกฤษโดยแยกเป็นชุดเสียงสระตามการศึกษาเปรียบเทียบและการทำนายข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นเมื่อเสียง // ตามหลังชุดเสียงสระใด ในบทที่ 4 ได้กล่าวถึงการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ โดยมีได้แยกตามชุดเสียงสระ เพื่อให้เห็นภาพรวมของการปรากฏรูปแปรต่าง ๆ แต่สำหรับในบทนี้จะกล่าวถึงการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ เมื่อแยกตามชุดเสียงสระ เพื่อศึกษาว่าเมื่อเสียง // ตามหลังชุดเสียงสระที่เป็นปัญหาในการออกเสียงของคนไทยแล้ว จะมีการแปรเป็นไปตามที่ได้ทำนายข้อผิดพลาดไว้หรือไม่ โดยมีการพิจารณาตัวแปรทั้ง 2 ประการร่วมด้วย

โดยจากการศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างระบบเสียงสระในภาษาไทยและภาษาอังกฤษดังที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 3 (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมใน 3.1) เราสามารถทำนายการปรากฏของรูปแปรของการออกเสียงของคนไทยตามบริบททางเสียงต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. คำภาษาอังกฤษที่มีหน่วยเสียง // ปรากฏหลังสระหน้าและกลาง รูปแปรที่คาดว่าจะปรากฏในการออกเสียงของคนไทย คือ [w] และ [ŋ]
2. คำภาษาอังกฤษที่มีหน่วยเสียง // ปรากฏหลังสระหลัง รูปแปรที่คาดว่าจะปรากฏในการออกเสียงของคนไทย คือ [ŋ]
3. คำภาษาอังกฤษที่มีหน่วยเสียง // ปรากฏหลังสระประสม รูปแปรที่คาดว่าจะปรากฏในการออกเสียงของคนไทย คือ [t]

5.1 การปรากฏของรูปแปรของ // ในการออกเสียงท้ายคำภาษาอังกฤษแยกตามชุดเสียงสระ

การวิเคราะห์การอ่านออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างโดยแยกชุดเสียงสระปรากฏผลดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

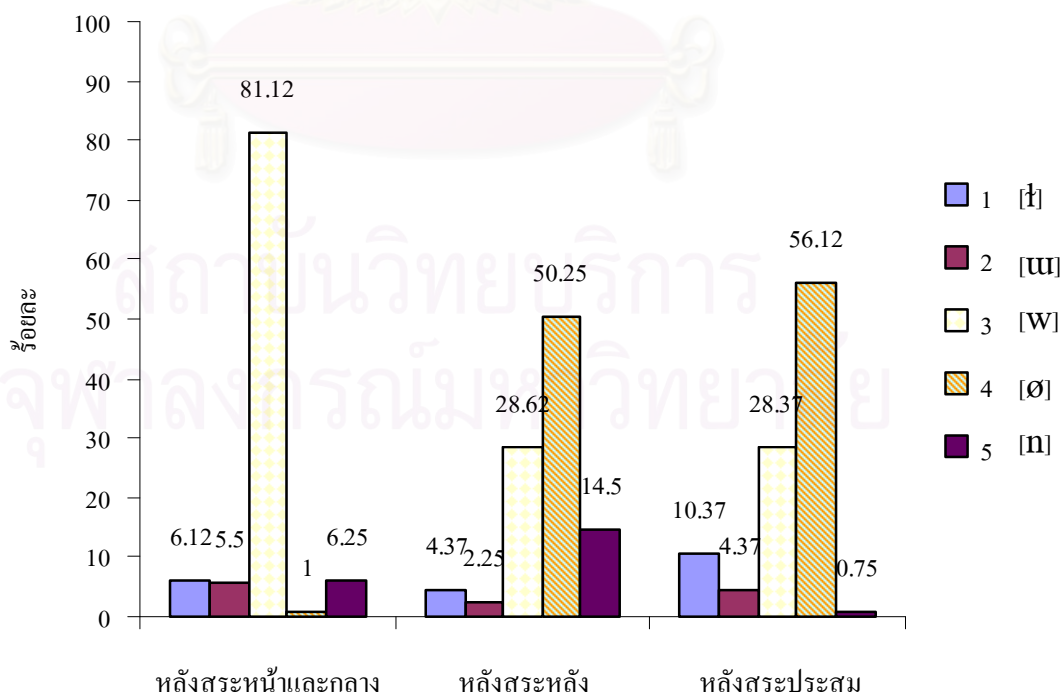
ตารางที่ 8 ความถี่ในการปรากฏของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระ

รูปแปรของ //							
// ปรากฏในตำแหน่ง ต่าง ๆ		เสียงเปิด ข้างลิ้น	เสียงเปิดในช่องปาก แบบปากไม่กลม	เสียงเปิดในช่อง ปากแบบปากกลม	ไม่ออก เสียง	เสียง นาสิก	รวม
		ɿ	u	w	ø	ŋ	
1 หลังสระหน้าและกลาง คาดว่าเป็น [w], [ŋ]	ครั้ง	49	44	649	8	50	800
	%	6.12	5.5	81.12	1	6.25	100
2 หลังสระหลังคาดว่าเป็น [ŋ]	ครั้ง	35	18	229	402	116	800
	%	4.37	2.25	28.62	50.25	14.5	100
3 หลังสระประสมคาดว่า เป็น [ø]	ครั้ง	83	35	227	449	6	800
	%	10.37	4.37	28.37	56.12	0.75	100

$$df. = 8 \quad \alpha < 0.01 \quad x^2 = 870.1 > x^2_{.99(8)} = 20.1$$

จากข้อมูลในตารางที่ 8 เพื่อให้เห็นการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัย
จึงได้นำผลมาเสนอในรูปแบบของกราฟแท่ง ดังแผนภาพที่ 9

แผนภาพที่ 9 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระ

จากตารางที่ 8 และแผนภาพที่ 9 เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหน้า และกลาง ซึ่งได้ทำนายไว้ว่าจะมีรูปแปรเป็นเสียง [w, n] พบว่ามีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [t, w, u, n และ ø] โดยรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ รูปแปร [w] ปรากฏ 81.125% ส่วนรูปแปร [n] มีการปรากฏ 6.25% เมื่อรวมการปรากฏของรูปแปร [w] และ รูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ได้ทำนายเอาไว้ พบว่ามีการปรากฏรวมกัน 87.375% ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [w] และ [n] มีการปรากฏเป็นไปตามที่ทำนายไว้

เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหลัง ซึ่งทำนายว่ารูปแปรของ // จะเป็นเสียง [n] พบว่ามีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [t, w, u, n และ ø] เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ทำนายว่าจะเกิดในบริบททางเสียงนี้ กับ รูปแปร [t, w, u และ ø] มีการปรากฏ 14.5 : 85.5% ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการปรากฏของ รูปแปร [n] นั้นมีการปรากฏที่น้อยมาก ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การปรากฏของรูปแปร [n] เมื่อ // อยู่ ตามหลังเสียงสระหลัง ไม่เป็นไปตามที่ทำนายไว้ แต่อย่างไรก็ตามการปรากฏของรูปแปร [n] ใน บริบททางเสียงเมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหลังก็มีการปรากฏที่สูงที่สุดเมื่อเทียบกับบริบททาง เสียงอื่น ๆ คือ เมื่อ // ตามหลังเสียงสระหลัง มีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 14.5% เมื่อ // ตามหลังเสียงสระหน้าและกลาง มีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 6.25% และเมื่อ // อยู่ ตามหลังเสียงสระประสม มีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 0.75%

นอกจากนั้นสิ่งที่น่าสนใจเมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหลังคือ การปรากฏของรูปแปร [w] และ [ø] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ไม่ได้ทำนายไว้ว่าจะเกิดในบริบททางเสียงนี้ มีการปรากฏในจำนวนที่ มาก โดยเฉพาะรูปแปร [ø] ที่ปรากฏ 56.12% โดยผู้วิจัยมีความเห็นว่า เป็นไปได้ว่า คำที่นำมา ทดสอบเป็นคำที่ภาษาไทยยืมมาใช้เป็นเวลานาน ได้แก่ คำว่า “alcohol” โดยมีการปรากฏของรูป แปร [ø] คิดเป็น 93.75% ซึ่งมักใช้ในภาษาพูดว่า “แอลกอฮอล์” ส่วนคำว่า “tool” มีการปรากฏของ รูปแปร [ø] คิดเป็น 86.25% เพราะใช้ในภาษาพูดภาษาไทยว่า “ทูล” เช่นในคำตัวอย่าง “tool bar” ผู้พูดคนไทยมักพูดว่า “ทูล บาร์” และในคำว่า “install” มีการปรากฏของรูปแปร [ø] คิดเป็น 86.25% เพราะใช้ในภาษาพูดว่า “อินสตอล” ส่วนในคำว่า school ซึ่งไม่ใช่คำยืมแต่มีการปรากฏเป็นรูปแปร [ø] เป็นจำนวนมากคือ 75% ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ในคำว่า school นี้กลุ่มตัวอย่างมีความพยายาม ที่จะเข้าใจภาษาเป้าหมายเพิ่มขึ้น (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวก จ. หน้า 88 ภาคผนวก ฉ. หน้า 91 ภาคผนวก ช. หน้า 94 และภาคผนวก ซ. หน้า 97)

เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระประสมที่ทำนายว่ารูปแปรของ // จะเป็นเสียง [ø] พบว่ามีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [t, w, u, n และ ø] โดยมีการ ปรากฏของรูปแปร [ø] คิดเป็น 56.5% และเมื่อเปรียบเทียบกับรูปแปร [t, w, u และ n] พบว่า มีการปรากฏเป็น 56.5 : 43.5% ตามลำดับ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การปรากฏของรูปแปร [ø] เป็นไป

ตามที่ทำนายไว้ แต่อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่า จากผลการวิจัยพบว่า มีการปรากฏของรูปแปร [w] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ไม่ได้ทำนายเอาไว้เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก โดยมีการปรากฏคิดเป็น 28.37% ทั้งนี้เนื่องมาจากคำทดสอบที่เป็นสระประสม /ei/ คือ detail, sale และ mail เป็นเสียงสระที่ไม่มีในภาษาไทย ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจึงไม่สามารถแยกออกได้ว่าเป็นสระประสม จึงออกเสียงเป็นเสียงสระ /e:/ ตามด้วยเสียง /w/ แทน โดยในคำว่า detail มีการปรากฏเป็นรูปแปร [w] คิดเป็น 97.5% sale มีการปรากฏคิดเป็น 86.25% และ mail มีการปรากฏคิดเป็น 81.25% ทำให้ผลการวิจัยในชุดเสียงสระเมื่อ // ตามหลังสระประสมนี้มีการปรากฏของรูปแปร [w] เป็นปริมาณที่ค่อนข้างมาก (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวก จ. หน้า 89 ภาคผนวก ฉ. หน้า 92 ภาคผนวก ช. หน้า 95 และภาคผนวก ซ. หน้า 98)

จากผลการอ่านรายการคำโดยไม่พิจารณาแยกตัวแปรทางสังคม สรุปได้ว่า โครงสร้างพยางค์ภาษาไทยมีอิทธิพลต่อการถ่ายโอนภาษาของผู้พูดคนไทยในทุกบริบททางเสียง แม้ว่าเมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหลังจะมีการปรากฏของรูปแปร [n] ที่น้อยมาก โดยรูปแปร [n] เป็นรูปแปรที่ทำนายไว้ว่าจะเกิดในบริบททางเสียงนี้ แต่อย่างไรก็ตามรูปแปร [n] ก็ปรากฏในบริบททางเสียงเมื่อ // ตามหลังเสียงสระหลังมากที่สุดเมื่อเทียบกับบริบททางเสียงอื่น ๆ ซึ่งผลวิจัยนี้สอดคล้องกับผลวิจัยของ บวร ฉายถวิล (2537: 62-64) ที่ได้ผลเช่นเดียวกันนี้

ผลของการวิจัยที่ต่างออกไปจากงานวิจัยของ บวร ฉายถวิล คือ การปรากฏของรูปแปร [w] ซึ่งในงานของ บวร พบว่า รูปแปร [w] จะปรากฏเมื่อ // ตามหลังสระหน้าและสระหลังเท่านั้น แต่ในงานวิจัยนี้พบว่า รูปแปร [w] สามารถปรากฏได้ในทุก ๆ ตำแหน่ง และยังมีการปรากฏเป็นจำนวนมากอีกด้วย เช่น เมื่อเสียง // ตามหลังสระหลังซึ่งคาดว่าจะป็นรูปแปร [n] มีการปรากฏของรูปแปร [w] คิดเป็น 28.625% และเมื่อเสียง // ตามหลังสระประสมซึ่งคาดว่าจะป็นรูปแปร [ø] ก็มีการปรากฏของรูปแปร [w] ถึง 28% เช่นกัน ทั้งนี้เนื่องมาจากรูป [w] มีลักษณะที่ใกล้เคียงกับรูป [] ในการเปล่งเสียง // ของเจ้าของภาษา จึงอาจกล่าวได้ว่า ในกลุ่มตัวอย่างนี้รูปแปร [w] เป็นรูปแปรที่ผู้เรียนพยายามจะเข้าไปใกล้รูปเป้าหมายคือ รูปแปร [t] กล่าวคือ กระบวนการในการถ่ายโอนภาษานี้ รูปแปรที่มีลักษณะเป็นไทยมากที่สุด คือ รูปแปร [n] ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีการแทรกแซงจากภาษาแม่มากที่สุด ตามด้วยรูปแปร [ø] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ถ่ายโอนมาจากรูปแปร [n] จากนั้นจึงเป็นรูปแปรของภาษาในระหว่าง ซึ่งเป็นรูปแปรที่เข้าไปใกล้รูปเป้าหมายมากขึ้น คือ รูป [w] และ [uu] ตามลำดับ โดยจะอภิปรายรายละเอียดต่อไปในบทที่ 6

5.2 การปรากฏของรูปแปร // แยกตามชุดเสียงสระจำแนกตามตัวแปรทางสังคม

5.2.1 การแปรของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระจำแนกตามบริบทของการใช้ภาษา

ตารางที่ 9 การปรากฏของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระในบริบทภาษาไทย

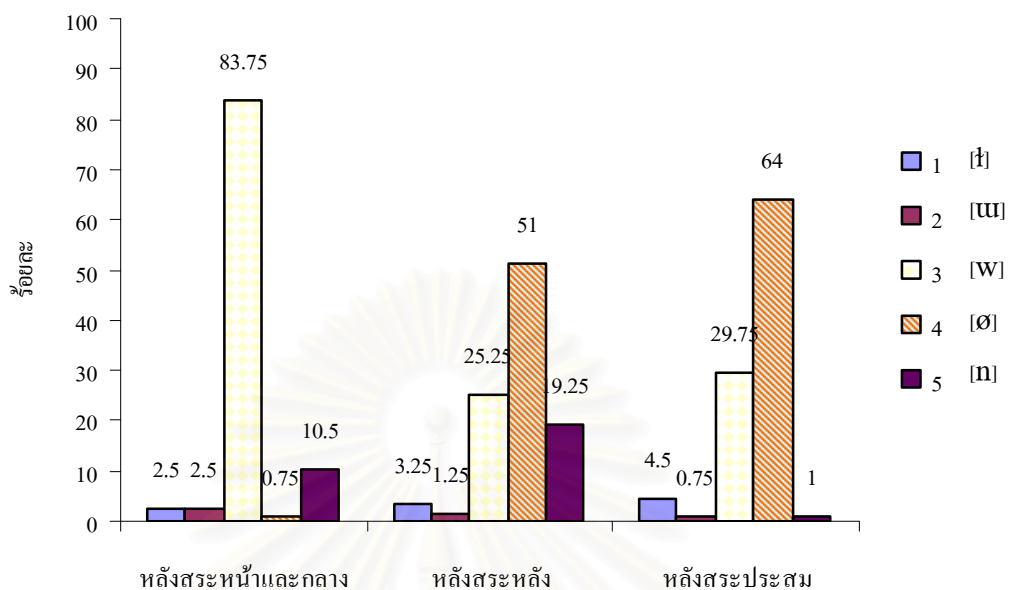
รูปแปรของ //							
// ปรากฏในตำแหน่งต่าง ๆ		เสียงเปิดข้างลิ้น	เสียงเปิดในช่องปากแบบปากไม่กลม	เสียงเปิดในช่องปากแบบปากกลม	ไม่ออกเสียง	เสียงนาสิก	รวม
		ɪ	u	w	ø	ŋ	
1 หลังสระหน้าและกลาง คาดว่าจะเป็น [w], [ŋ]	ครั้ง	10	10	335	3	42	400
	%	2.5	2.5	83.75	0.75	10.5	100
2 หลังสระหลังคาดว่าจะ เป็น [ŋ]	ครั้ง	13	5	101	204	77	400
	%	3.25	1.25	25.25	51	19.25	100
3 หลังสระประสมคาดว่าจะ เป็น [ø]	ครั้ง	18	3	119	256	4	400
	%	4.5	0.75	29.75	64	1	100

$$df. = 8 \quad \alpha < 0.01 \quad x^2 = 486.4 > x^2_{.99(8)} = 20.1$$

จากข้อมูลในตารางที่ 9 เพื่อให้เห็นการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้นำผลมาเสนอในรูปแบบของกราฟแท่ง ดังแผนภาพที่ 10

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภาพที่ 10 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระในบริบทภาษาไทย

การศึกษาผลการอ่านคำในประโยคทดสอบภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างเมื่อแยกตามชุดเสียงสระมีผลตามตารางที่ 9 และแผนภาพที่ 10 เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหน้าและกลาง ซึ่งได้ทำนายไว้ว่าจะมีรูปแปรเป็นเสียง [w, n] พบว่ามีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [t, w, u, n และ ø] โดยรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ รูปแปร [w] ปรากฏ 83.75% ส่วนรูปแปร [n] มีการปรากฏ 10.5% เมื่อรวมการปรากฏของรูปแปร [w] และรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ทำนายเอาไว้ พบว่ามีการปรากฏรวมกัน 94.25% ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [w] และ [n] มีการปรากฏเป็นไปตามที่ทำนายไว้

เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหลัง ซึ่งทำนายว่ารูปแปรของ // จะเป็นเสียง [n] พบว่ามีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [t, w, u, n และ ø] เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ทำนายว่าจะเกิดในบริบททางเสียงนี้ กับรูปแปร [t, w, u และ ø] มีการปรากฏ 19.25 : 80.75% ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [n] นั้นมีการปรากฏที่น้อยมาก ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การปรากฏของรูปแปร [n] เมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหลัง ไม่เป็นไปตามที่ทำนายไว้ แต่อย่างไรก็ตามการปรากฏของรูปแปร [n] ในบริบททางเสียงเมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหลังก็มีการปรากฏที่สูงที่สุดเมื่อเทียบกับบริบททางเสียงอื่น ๆ คือ เมื่อ // ตามหลังเสียงสระหลัง มีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 19.25% เมื่อ // ตามหลังเสียงสระหน้าและกลาง มีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 10.5% และเมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระประสม มีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 1%

นอกจากนั้นสิ่งที่น่าสนใจเมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหลังก็เป็นเช่นเดียวกับที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น คือ การปรากฏของรูปแปร [w] และ [ø] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ไม่ได้ทำนายไว้ว่าจะเกิดในบริบททางเสียงนี้ มีการปรากฏในจำนวนที่มาก โดยเฉพาะรูปแปร [ø] ที่มีการปรากฏ 64% โดยผู้วิจัยได้อภิปรายผลไปแล้วในข้างต้น (ดูรายละเอียดใน 5.1)

เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระประสมที่ทำนายว่ารูปแปรของ // จะเป็นเสียง [ø] พบว่ามีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [t, w, u, n และ ø] โดยมีการปรากฏของรูปแปร [ø] 64% และเมื่อเปรียบเทียบกับรูปแปร [t, w, u และ n] พบว่ามีการปรากฏเป็น 64 : 36% ตามลำดับ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การปรากฏของรูปแปร [ø] เป็นไปตามที่ทำนายไว้แต่อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่า จากผลการวิจัยพบว่า มีการปรากฏของรูปแปร [w] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ไม่ได้ทำนายเอาไว้เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก โดยมีการปรากฏคิดเป็น 29.75% ทั้งนี้เนื่องมาจากคำทดสอบที่เป็นสระประสม /ei/ ดังที่ได้อภิปรายไว้แล้วในข้างต้น (ดูรายละเอียดใน 5.1)

ตารางที่ 10 การปรากฏของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระในบริบทภาษาอังกฤษ

รูปแปรของ //							
// ปรากฏในตำแหน่งต่าง ๆ		เสียงเปิดข้างลิ้น	เสียงเปิดในช่องปากแบบปากไม่กลม	เสียงเปิดในช่องปากแบบปากกลม	ไม่ออกเสียง	เสียงนาสิก	รวม
		t	u	w	ø	n	
1 หลังสระหน้าและกลาง คาดว่าเป็น [w], [n]	ครั้ง	39	34	314	5	8	400
	%	9.75	8.5	78.5	1.25	2	100
2 หลังสระหลังคาดว่าเป็น [n]	ครั้ง	22	13	128	198	39	400
	%	5.5	3.25	32	49.5	9.75	100
3 หลังสระประสมคาดว่าเป็น [ø]	ครั้ง	65	32	108	193	2	400
	%	16.25	8	27	48.25	0.5	100

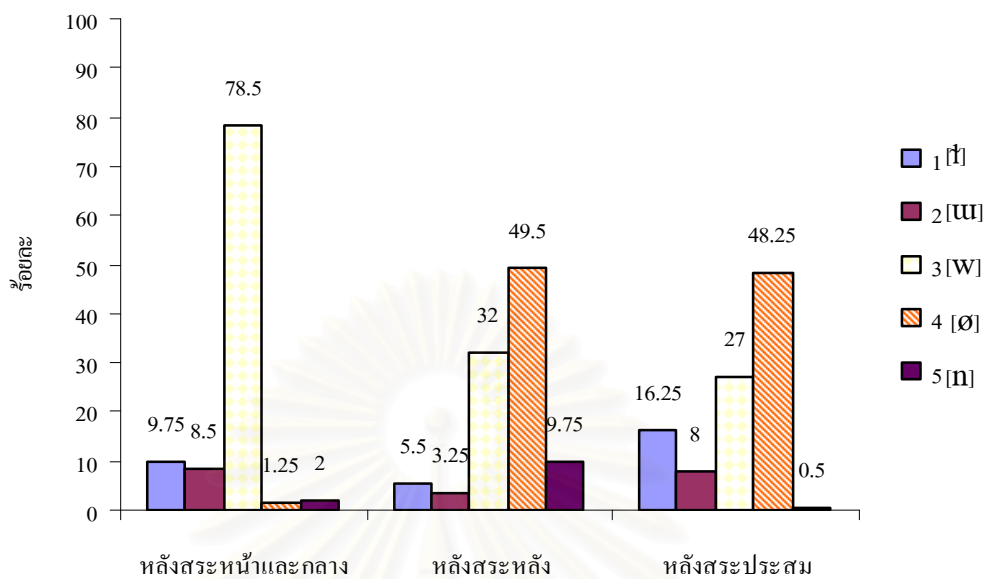
df. = 8

$\alpha < 0.01$

$\chi^2 = 404.98 > \chi^2_{.99(8)} = 20.1$

จากข้อมูลในตารางที่ 10 เพื่อให้เห็นการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้นำผลมาเสนอในรูปแบบของกราฟแท่ง ดังแผนภาพที่ 11

แผนภาพที่ 11 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระในบริบทภาษาอังกฤษ

การศึกษาผลการอ่านคำในประโยคทดสอบภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างเมื่อแยกตามชุดเสียงสระมีผลตามตารางที่ 10 และแผนภาพที่ 11 เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหน้าและกลาง ซึ่งได้ทำนายไว้ว่าจะมีรูปแปรเป็นเสียง [w, n] พบว่ามีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [t̪, w, u, n และ ø] โดยรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ รูปแปร [w] ปรากฏ 78.5% ส่วนรูปแปร [n] มีการปรากฏ 2% เมื่อรวมการปรากฏของรูปแปร [w] และรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ได้ทำนายเอาไว้ พบว่ามีการปรากฏรวมกัน 80.5% ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [w] และ [n] มีการปรากฏเป็นไปตามที่ทำนายไว้

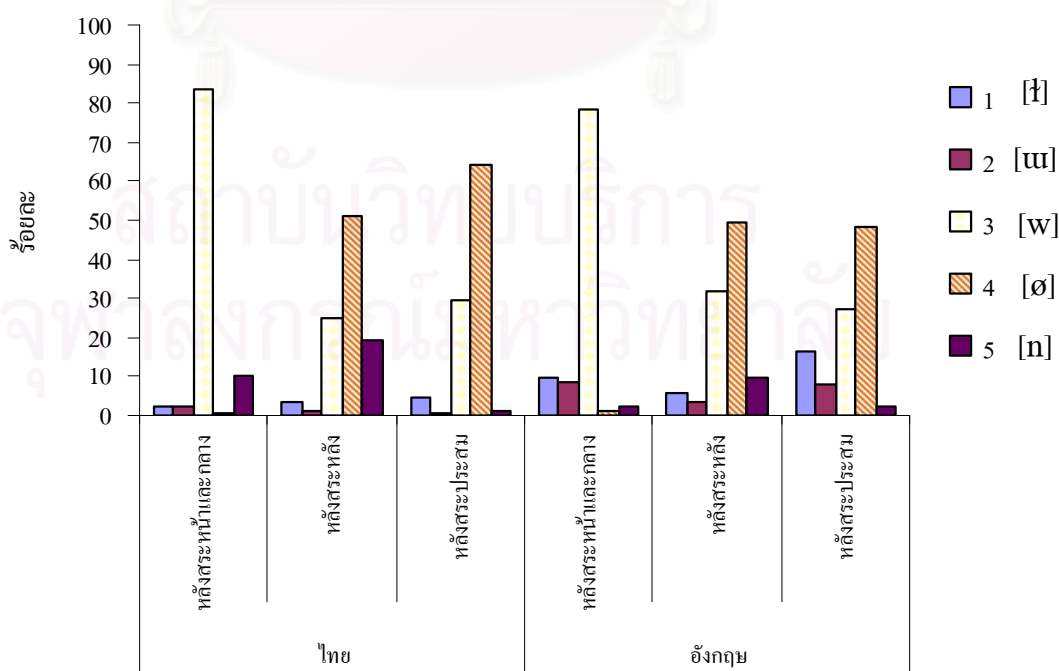
เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหลัง ซึ่งทำนายว่ารูปแปรของ // จะเป็นเสียง [n] พบว่ามีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [t̪, w, u, n และ ø] เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ทำนายว่าจะเกิดในบริบททางเสียงนี้ กับรูปแปร [t̪, w, u และ ø] มีการปรากฏ 9.75 : 90.25% ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [n] นั้นมีการปรากฏที่น้อยมาก ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การปรากฏของรูปแปร [n] เมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหลัง ไม่เป็นไปตามที่ทำนายไว้ แต่อย่างไรก็ตามการปรากฏของรูปแปร [n] ในบริบททางเสียงเมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหลังก็มีการปรากฏที่สูงที่สุดเมื่อเทียบกับบริบททางเสียงอื่น ๆ คือ เมื่อ // ตามหลังเสียงสระหลัง มีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 9.75% เมื่อ // ตามหลังเสียงสระหน้าและกลาง มีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 2% และเมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระประสม มีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 0.5%

นอกจากนั้นสิ่งที่น่าสนใจเมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหลังก็เป็นเช่นเดียวกับที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น คือ การปรากฏของรูปแปร [w] และ [ø] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ไม่ได้ทำนายไว้ว่าจะเกิดในบริบททางเสียงนี้ มีการปรากฏในจำนวนมาก โดยเฉพาะรูปแปร [ø] ที่มีการปรากฏ 48.25% โดยผู้วิจัยได้อภิปรายผลไปแล้วในข้างต้น (ดูรายละเอียดใน 5.1)

เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระประสมที่ทำนายว่ารูปแปรของ // จะเป็นเสียง [ø] พบว่ามีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [t, w, u, n และ ø] โดยการปรากฏของรูปแปร [ø] มีการปรากฏ 49% และเมื่อเปรียบเทียบกับรูปแปร [t, w, u และ n] พบว่ามีการปรากฏเป็น 48.25 : 51.75% ตามลำดับ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [ø] เป็นไปตามที่ทำนายไว้ แต่อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่า จากผลการวิจัยพบว่า มีการปรากฏของรูปแปร [w] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ไม่ได้ทำนายเอาไว้เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก โดยมีการปรากฏคิดเป็น 27% ทั้งนี้เนื่องมาจากคำทดสอบที่เป็นสระประสม /ei/ ดังที่ได้อธิบายไว้แล้วในข้างต้น (ดูรายละเอียดใน 5.1)

จากข้อมูลในตารางที่ 9 และตารางที่ 10 เพื่อให้เห็นการเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ในบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้นำผลมาเสนอในรูปแบบของกราฟแท่ง ดังแผนภาพที่ 12

แผนภาพที่ 12 แสดงการเปรียบเทียบของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระจำแนกตามบริบทของการใช้ภาษา

จากแผนภาพที่ 12 เมื่อเปรียบเทียบการแปรของรูปแปรของ // ทำยคำภาษาอังกฤษ ทั้งในบริบทภาษาไทยและบริบทภาษาอังกฤษ พบว่า การปรากฏของรูปแปรของ // ในตำแหน่งต่าง ๆ คือ หลังสระหน้าและกลาง หลังสระหลัง และหลังสระประสม ในบริบทภาษาไทย มีการถ่ายโอนภาษามากกว่าในบริบทภาษาอังกฤษ และสรุปได้ว่าโครงสร้างพยางค์ของภาษาไทยมีอิทธิพลต่อการถ่ายโอนภาษาของผู้พูดคนไทยในการปรากฏของรูปแปร [w] [ø] และ [n] ทั้งในบริบทภาษาไทยและบริบทภาษาอังกฤษ

เพื่อให้ชัดเจนยิ่งขึ้นผู้วิจัยขอเสนอตารางเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร // ในบริบทภาษาไทยและบริบทภาษาอังกฤษโดยเทียบเป็นร้อยละ โดยแสดงเปรียบเทียบรูปแปรที่คาดว่าจะเกิดเมื่อกลุ่มตัวอย่างออกเสียง // แยกตามชุดเสียงสระ ดังในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // ในบริบทภาษาไทยและบริบทภาษาอังกฤษคิดเป็นร้อยละ

ร้อยละ

บริบท	หลังสระหน้าและกลางคาดว่าจะเป็น [w], [n]					หลังสระหลังคาดว่าจะเป็น [n]					หลังสระประสมคาดว่าจะเป็น [ø]				
	f	u	w	ø	n	f	u	w	ø	n	f	u	w	ø	n
ไทย	2.5	2.5	83.75	0.75	10.5	3.25	1.25	25.25	51	19.25	4.5	0.75	29.75	64	1
อังกฤษ	9.75	8.5	78.5	1.25	2	5.5	3.25	32	49.5	9.75	16.25	8	27	48.25	2

จากตารางที่ 11 พบว่า (1) เมื่อ // อยู่หลังสระหน้าและกลางซึ่งทำนายว่าจะออกเสียงเป็นรูปแปร [w] และ [n] ในบริบทภาษาไทยมีการปรากฏของรูปแปรทั้งสองรวมกันคิดเป็น 94.25% ในบริบทภาษาอังกฤษมีการปรากฏรวมกันคิดเป็น 80.5% (2) เมื่อ // อยู่หลังสระหลังซึ่งคาดว่าจะออกเสียงเป็นรูปแปร [n] ในบริบทภาษาไทยมีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 19.25% ในบริบทภาษาอังกฤษมีการปรากฏคิดเป็น 9.75% (3) เมื่อ // อยู่หลังสระประสมคาดว่าจะเป็น [ø] ในบริบทภาษาไทยมีการปรากฏของรูปแปร [ø] คิดเป็น 64% ในบริบทภาษาอังกฤษมีการปรากฏคิดเป็น 48.25%

จากผลวิจัยแสดงให้เห็นว่าในบริบทภาษาไทยมีการถ่ายโอนภาษามากกว่าในบริบทภาษาอังกฤษ เนื่องจากว่ามีการปรากฏของรูปแปรที่ทำนายไว้ว่าจะเกิดเมื่อ // อยู่ตามหลังบริบททางเสียงต่าง ๆ มากกว่าอย่างเห็นได้ชัด โดยรูปแปรเหล่านี้เป็นรูปแปรที่แสดงว่าผู้พูดมีการถ่ายโอนภาษามาก ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ในบริบทภาษาไทยมีการถ่ายโอนภาษามากกว่าในบริบทภาษาอังกฤษ

จากผลงานวิจัยนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษได้ว่า หากผู้สอนต้องการสอนให้นักเรียนออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษนี้ บริบททางเสียงที่ง่ายที่สุดที่ผู้สอนควรสอนและฝึกให้นักเรียนออกเสียง // คือ เมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระประสม เนื่องจากว่าเมื่อ // อยู่ในบริบททางเสียงนี้กลุ่มตัวอย่างสามารถออกเสียง // เป็นรูปแปร [f] ซึ่งเป็นรูปแปรเป้าหมายได้มากที่สุดทั้งในบริบทภาษาไทยและบริบทภาษาอังกฤษ และบริบททางเสียงที่ยากที่สุดที่ผู้สอนควรสอนเป็นอันดับสุดท้าย คือ เมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหลัง เนื่องจากว่าในบริบททางเสียงเมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหลังนี้ กลุ่มตัวอย่างใช้รูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่แสดงว่ามีการถ่ายโอนภาษามากที่สุดในปริมาณที่มากที่สุดเมื่อเทียบกับบริบททางเสียงอื่น ๆ

5.2.2 การแปรของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระจำแนกตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษ

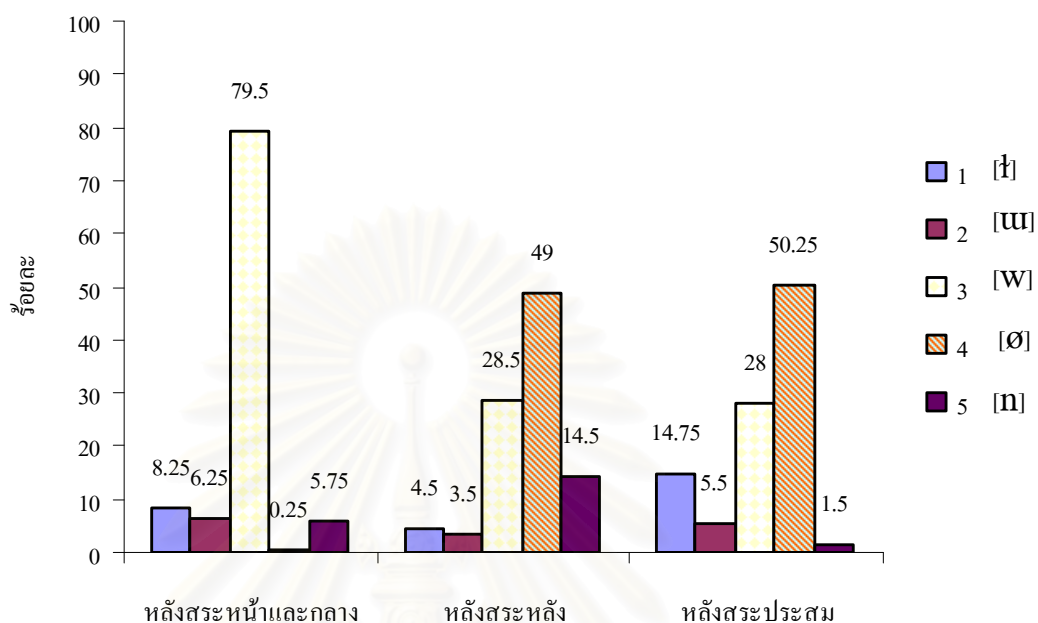
ตารางที่ 12 การปรากฏของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระของกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง

รูปแปรของ //							
// ปรากฏในตำแหน่งต่าง ๆ		เสียงเปิดข้างลิ้น	เสียงเปิดในช่องปากแบบปากไม่กลม	เสียงเปิดในช่องปากแบบปากกลม	ไม่ออกเสียง	เสียงนาสิก	รวม
		f	u	w	ø	n	
1 หลังสระหน้าและกลาง คาดว่าเป็น [w], [ŋ]	ครั้ง	33	25	318	1	23	400
	%	8.25	6.25	79.5	0.25	5.75	100
2 หลังสระหลังคาดว่าเป็น [ŋ]	ครั้ง	18	14	114	196	58	400
	%	4.5	3.5	28.5	49	14.5	100
3 หลังสระประสมคาดว่าเป็น [ø]	ครั้ง	59	22	112	201	6	400
	%	14.75	5.5	28	50.25	1.5	100

$$df. = 8 \quad \alpha < 0.01 \quad x^2 = 425.75 > x^2_{.99(8)} = 20.1$$

จากข้อมูลในตารางที่ 12 เพื่อให้เห็นการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้นำผลมาเสนอในรูปแบบของกราฟแท่ง ดังแผนภาพที่ 13

แผนภาพที่ 13 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // แยกชุดเสียงสระของกลุ่มผู้พูดที่มี
ประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง

การศึกษาผลการอ่านคำในประโยคทดสอบของกลุ่มตัวอย่างเมื่อแยกตามชุดเสียงสระของกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง จากตารางที่ 12 และแผนภาพที่ 13 เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหน้าและกลาง ซึ่งได้ทำนายไว้ว่าจะมีรูปแปรเป็นเสียง [w, n] พบว่ามีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [t, w, u, n และ ø] โดยรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ รูปแปร [w] ปรากฏ 79.5% ส่วนรูปแปร [n] มีการปรากฏ 5.75% เมื่อรวมการปรากฏของรูปแปร [w] และรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ได้ทำนายเอาไว้ พบว่ามีการปรากฏรวมกัน 84.25% ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [w] และ [n] มีการปรากฏเป็นไปตามที่ทำนายไว้

เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหลัง ซึ่งทำนายว่ารูปแปรของ // จะเป็นเสียง [n] พบว่ามีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [t, w, u, n และ ø] เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ทำนายว่าจะเกิดในบริบททางเสียงนี้ กับรูปแปร [t, w, u และ ø] มีการปรากฏ 14.5 : 85.5% ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [n] นั้น ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [n] เมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหลัง ไม่เป็นไปตามที่ทำนายไว้ แต่อย่างไรก็ตามการปรากฏของรูปแปร [n] ในบริบททางเสียงเมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหลังก็มีการปรากฏที่สูงที่สุดเมื่อเทียบกับบริบททางเสียงอื่น ๆ คือ เมื่อ // ตามหลังเสียงสระหลัง มีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 14.5% เมื่อ // ตามหลังเสียงสระหน้า

และกลาง มีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 5.75% และเมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระประสม มีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 1.5%

นอกจากนั้นสิ่งที่น่าสนใจเมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหลังก็เป็นเช่นเดียวกับที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น คือ การปรากฏของรูปแปร [w] และ [ø] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ไม่ได้ทำนายไว้ว่าจะเกิดในบริบททางเสียงนี้ มีการปรากฏในจำนวนที่มาก โดยเฉพาะรูปแปร [ø] ที่มีการปรากฏ 49% โดยผู้วิจัยได้อภิปรายผลไปแล้วในข้างต้น (ดูรายละเอียดใน 5.1)

เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระประสมที่ทำนายว่ารูปแปรของ // จะเป็นเสียง [ø] พบว่ามีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [t̪, w, ʊ, n และ ø] โดยการปรากฏของรูปแปร [ø] มีการปรากฏ 50.25% และเมื่อเปรียบเทียบกับรูปแปร [t̪, w, ʊ และ n] พบว่ามีการปรากฏเป็น 50.25 : 49.75% ตามลำดับ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การปรากฏของรูปแปร [ø] เป็นไปตามที่ทำนายไว้ แต่อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่า จากผลการวิจัยพบว่า มีการปรากฏของรูปแปร [w] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ไม่ได้ทำนายเอาไว้เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก โดยมีการปรากฏคิดเป็น 28% ทั้งนี้เนื่องมาจากคำทดสอบที่เป็นสระประสม /ei/ ดังที่ได้อธิบายไว้แล้วในข้างต้น (ดูรายละเอียดใน 5.1)

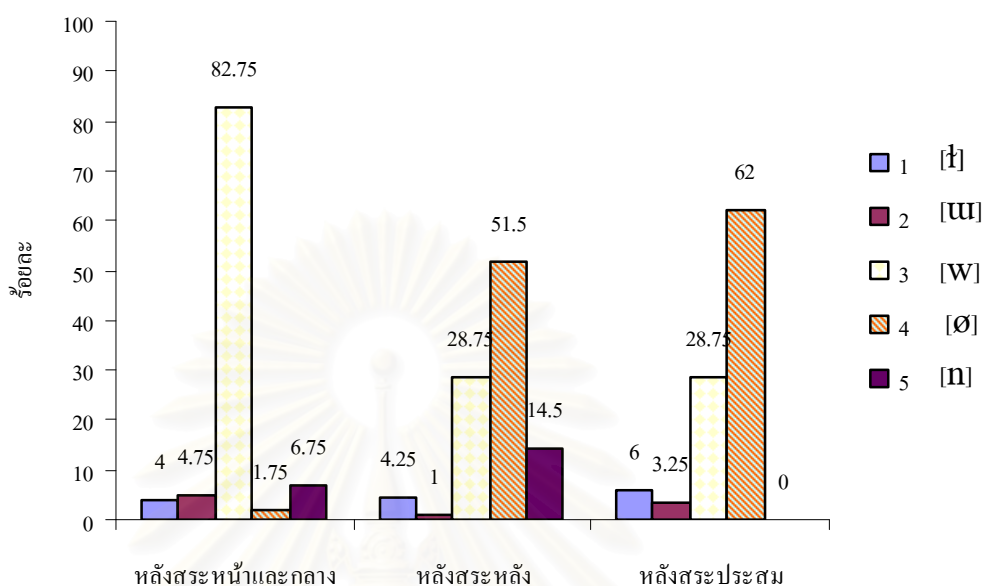
ตารางที่ 13 การปรากฏของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระของกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ

รูปแปรของ //							
// ปรากฏในตำแหน่งต่าง ๆ		เสียงเปิดข้างลิ้น	เสียงเปิดในช่องปากแบบปากไม่กลม	เสียงเปิดในช่องปากแบบปากกลม	ไม่ออกเสียง	เสียงนาสิก	รวม
		t̪	ʊ	w	ø	n	
1 หลังสระหน้าและกลาง คาดว่าเป็น [w], [n]	ครั้ง	16	19	331	7	27	400
	%	4	4.75	82.75	1.75	6.75	100
2 หลังสระหลังคาดว่า เป็น [n]	ครั้ง	17	4	115	206	58	400
	%	4.25	1	28.75	51.5	14.5	100
3 หลังสระประสมคาดว่า เป็น [ø]	ครั้ง	24	13	115	248	0	400
	%	6	3.25	28.75	62	0	100

$$df. = 8 \quad \alpha < 0.01 \quad x^2 = 453.0 > x^2_{.99(8)} = 20.1$$

จากข้อมูลในตารางที่ 13 เพื่อให้เห็นการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้นำผลมาเสนอในรูปแบบของกราฟแท่ง ดังแผนภาพที่ 14

แผนภาพที่ 14 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // แยกชุดเสียงสระของกลุ่มผู้พูดที่มี
ประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ

การศึกษาค้นคว้าอ่านคำในประโยคทดสอบของกลุ่มตัวอย่างเมื่อแยกตามชุดเสียงสระของคำผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ จากตารางที่ 13 และแผนภาพที่ 14 เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหน้าและกลาง ซึ่งได้ทำนายไว้ว่าจะมีรูปแปรเป็นเสียง [w, n] พบว่าการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [t, w, u, n และ ø] โดยรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ รูปแปร [w] ปรากฏ 82.75% ส่วนรูปแปร [n] มีการปรากฏ 6.75% เมื่อรวมการปรากฏของรูปแปร [w] และรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ทำนายเอาไว้ พบว่าการปรากฏรวมกัน 89.5% ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [w] และ [n] มีการปรากฏเป็นไปตามที่ทำนายไว้

เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหลัง ซึ่งทำนายว่ารูปแปรของ // จะเป็นเสียง [n] พบว่าการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [t, w, u, n และ ø] เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ทำนายว่าจะเกิดในบริบททางเสียงนี้ กับรูปแปร [t, w, u และ ø] มีการปรากฏ 14.5 : 85.5% ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [n] นั้นมีการปรากฏที่น้อยมาก ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [n] เมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหลัง ไม่เป็นไปตามที่ทำนายไว้ แต่อย่างไรก็ตามการปรากฏของรูปแปร [n] ในบริบททางเสียงเมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหลังก็มีการปรากฏที่สูงที่สุดเมื่อเทียบกับบริบททางเสียงอื่น ๆ คือ เมื่อ // ตามหลังเสียงสระหลัง มีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 14.5% เมื่อ // ตามหลังเสียง

สระหน้าและกลาง มีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 6.75% และเมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระประสม มีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 0%

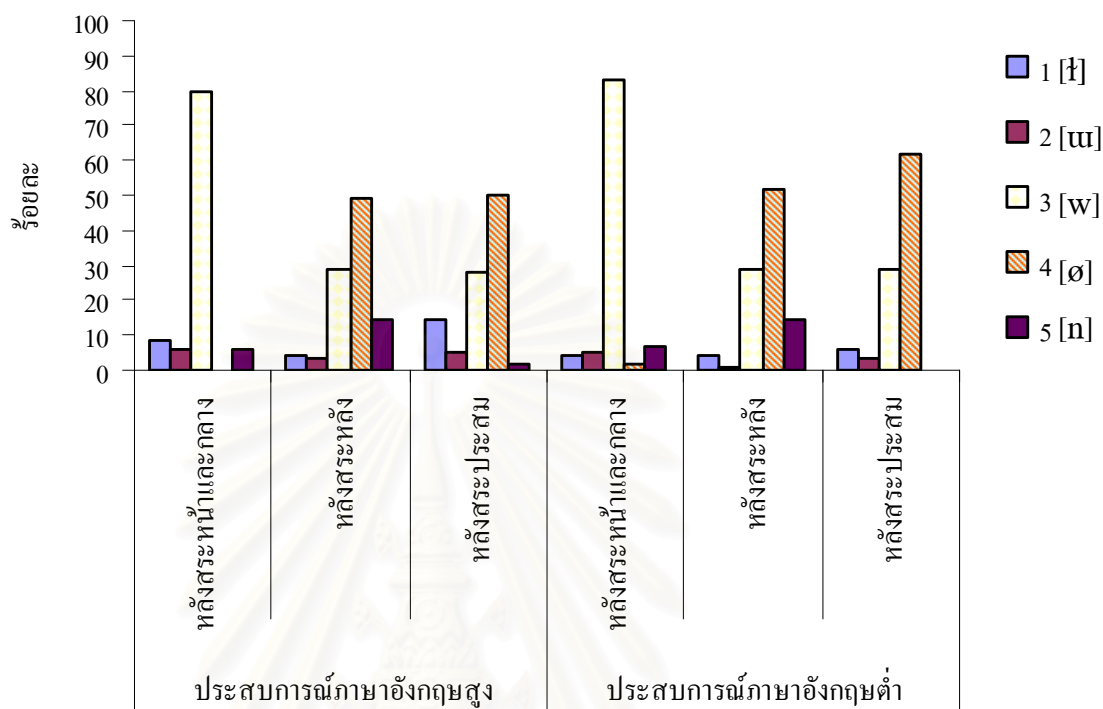
นอกจากนั้นสิ่งที่น่าสนใจเมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหลังก็เป็นเช่นเดียวกับที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น คือ การปรากฏของรูปแปร [w] และ [ø] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ไม่ได้ทำนายไว้ว่าจะเกิดในบริบททางเสียงนี้ มีการปรากฏในจำนวนมาก โดยเฉพาะรูปแปร [ø] มีการปรากฏ 51.5% โดยผู้วิจัยได้อภิปรายผลไปแล้วในข้างต้น (ดูรายละเอียดใน 5.1)

เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระประสมที่ทำนายว่ารูปแปรของ // จะเป็นเสียง [ø] พบว่ามีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [t, w, u, n และ ø] โดยการปรากฏของรูปแปร [ø] มีการปรากฏ 62% และเมื่อเปรียบเทียบกับรูปแปร [t, w, u และ n] พบว่ามีการปรากฏเป็น 62 : 38% ตามลำดับ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [ø] เป็นไปตามที่ทำนายไว้ แต่อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่า จากผลการวิจัยพบว่า มีการปรากฏของรูปแปร [w] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ไม่ได้ทำนายเอาไว้เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก โดยมีการปรากฏ 28.75% ทั้งนี้เนื่องมาจากคำทดสอบที่เป็นสระประสม /ei/ ดังที่ได้อธิบายไว้แล้วในข้างต้น (ดูรายละเอียดใน 5.1)

จากข้อมูลในตารางที่ 12 และตารางที่ 13 เพื่อให้เห็นการเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ในบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้นำผลมาเสนอในรูปแบบของกราฟแท่ง ดังแผนภาพที่ 15

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภาพที่ 15 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // แยกชุดเสียงสระจำแนกตาม
ประสบการณ์ภาษาอังกฤษ

เมื่อเปรียบเทียบการแปรของรูปแปรของ // ท้ายคำภาษาอังกฤษทั้งในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ พบว่า การปรากฏของรูปแปรของ // ในตำแหน่งต่าง ๆ คือ หลังสระหน้าและกลาง หลังสระหลัง และหลังสระประสม มีการถ่ายโอนภาษาในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ต่ำมากกว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าการปรากฏของ // หลังสระหลังที่คาดว่าจะเสียง [n] ในกลุ่มผู้พูดทั้งสองกลุ่มมีการปรากฏของรูปแปร [n] ที่เท่ากัน และจากผลดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า โครงสร้างพยางค์ของภาษาไทยมีอิทธิพลต่อการถ่ายโอนภาษาของผู้พูดคนไทยในทั้งสองกลุ่มประสบการณ์

เพื่อให้ชัดเจนยิ่งขึ้นผู้วิจัยขอเสนอตารางเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร // จำแนกตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำโดยเทียบเป็นร้อยละ โดยแสดงเปรียบเทียบรูปแปรที่คาดว่าจะเกิดเมื่อกลุ่มตัวอย่างออกเสียง // แยกตามชุดเสียงสระ ดังในตารางที่ 14

ตารางที่ 14 เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // จำแนกตามประสบการณ์
ภาษาอังกฤษคิดเป็นร้อยละ

ร้อยละ

ประสบการณ์	หลังสระหน้าและกลางคาดว่าเป็น [w], [ŋ]					หลังสระหลังคาดว่าเป็น [ŋ]					หลังสระประสมคาดว่าเป็น [θ]				
	t	u	w	θ	n	t	u	w	θ	n	t	u	w	θ	n
สูง	8.25	6.25	<u>79.5</u>	0.25	<u>5.75</u>	4.5	3.5	28.5	49	<u>14.5</u>	14.75	5.5	28	<u>50.25</u>	1.5
ต่ำ	4	4.75	<u>82.75</u>	1.75	<u>6.75</u>	4.25	1	28.75	51.5	<u>14.5</u>	6	3.25	28.75	<u>62</u>	0

จากตารางที่ 14 พบว่า (1) เมื่อ // อยู่หลังสระหน้าและกลางซึ่งทำนายว่าจะออกเสียงเป็นรูปแปร [w] และ [ŋ] กลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงมีการปรากฏของรูปแปรทั้งสองรวมกันคิดเป็น 85.25% กลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำมีการปรากฏรวมกันคิดเป็น 89.5% (2) เมื่อ // อยู่หลังสระหลังซึ่งคาดว่าจะออกเสียงเป็นรูปแปร [ŋ] กลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงมีการปรากฏของรูปแปร [ŋ] คิดเป็น 14.5% กลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ มีการปรากฏคิดเป็น 14.5% (3) เมื่อ // อยู่หลังสระประสมคาดว่าจะ เป็น [θ] กลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง มีการปรากฏของรูปแปร [θ] คิดเป็น 50.25% กลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ มีการปรากฏคิดเป็น 62%

จากผลวิจัยแสดงให้เห็นว่ากลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำมีการถ่ายโอนภาษามากกว่ากลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง เนื่องจากมีการปรากฏของรูปแปรที่ทำนายไว้ว่าจะเกิดเมื่อ // อยู่ตามหลังบริบททางเสียงต่าง ๆ มากกว่าอย่างเห็นได้ชัด โดยรูปแปรเหล่านี้เป็นรูปแปรที่แสดงว่าผู้พูดมีการถ่ายโอนภาษามาก ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า กลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำมีการถ่ายโอนภาษามากกว่ากลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง

จากผลงานวิจัยนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษได้ว่า หากผู้สอนต้องการสอนให้นักเรียนออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษนี้ บริบททางเสียงที่ง่ายที่สุดที่ผู้สอนควรสอนและฝึกให้นักเรียนออกเสียง // คือ เมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระประสม เนื่องจากว่าเมื่อ // อยู่ในบริบททางเสียงนี้กลุ่มตัวอย่างสามารถออกเสียง // เป็นรูปแปร [t] ซึ่งเป็นรูปแปรเป้าหมายได้มากที่สุดทั้งในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง และกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ และบริบททางเสียงที่ยากที่สุดที่ผู้สอนควรสอนเป็นอันดับสุดท้าย คือ เมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหลัง เนื่องจากว่าในบริบททางเสียงเมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหลังนี้ กลุ่ม

ตัวอย่างใช้รูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่แสดงว่ามีการถ่ายโอนภาษามากที่สุดในปริมาณที่มากที่สุด เมื่อเทียบกับบริบททางเสียงอื่น ๆ

5.2.3 การแปรของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระจำแนกตามบริบทของการใช้ภาษาและประสบการณ์ภาษาอังกฤษ

จากที่ได้กล่าวไว้แล้วว่าในงานวิจัยนี้มีตัวแปรทางสังคม 2 ประการ คือ บริบทของการใช้ภาษาและประสบการณ์ภาษาอังกฤษ และในบทที่ 4 ได้แสดงผลการอ่านประโยคทดสอบของกลุ่มตัวอย่างโดยยังไม่ได้แยกตามชุดเสียงสระ ซึ่งอยู่ภายใต้ตัวแปรทั้งสองโดยเมื่อพิจารณาถึงตัวแปรหนึ่งก็จะมีอีกตัวแปรหนึ่งเป็นตัวควบคุมไว้แล้ว ดังนั้นในบทนี้ก็จะขอแสดงผลเมื่อกลุ่มตัวอย่างอ่านประโยคทดสอบโดยวิเคราะห์เมื่อเสียง // อยู่ในบริบทต่าง ๆ ดังจะมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.2.3.1 การปรากฏของรูปแปรของ // จำแนกตามบริบทภาษาโดยควบคุมประสบการณ์ภาษาอังกฤษ

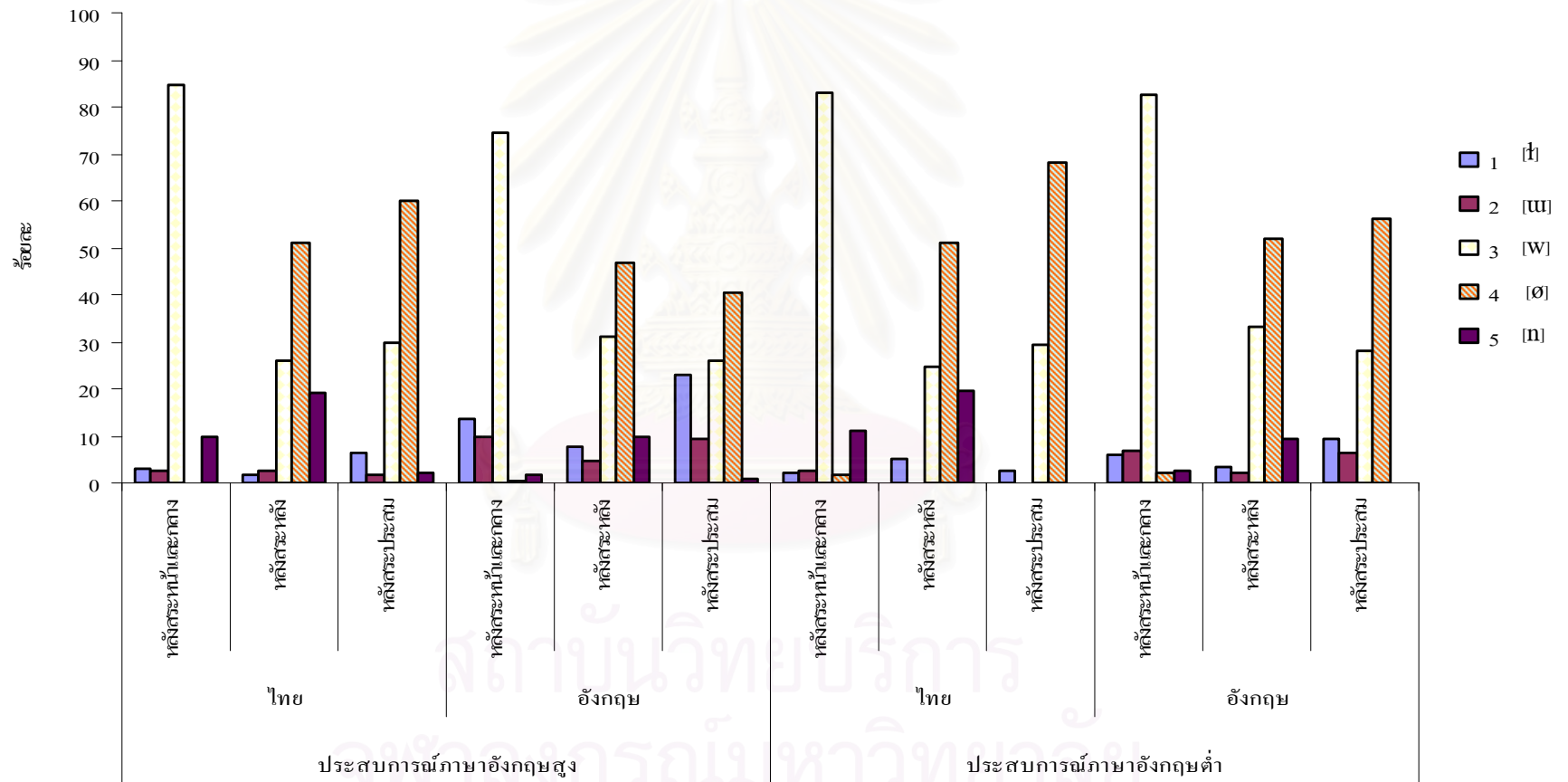
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 15 การปรากฏของรูปแปรของ // แยกตามชุดเสียงสระในบริบทภาษาโดยควบคุม
 ประสพการณ์ภาษาอังกฤษ

รูปแปรของ //									
ประสพการณ์ ภาษาอังกฤษ	บริบท	// ปรากฏใน ตำแหน่งต่าง ๆ		f	u	w	ø	n	รวม
สูง	ไทย	หลังสระหน้า	ครั้ง	6	5	169	0	20	200
		และกลาง	%	3	2.5	84.5	0	10	100
		หลังสระหลัง	ครั้ง	3	5	52	102	38	200
			%	1.5	2.5	26	51	19	100
		หลังสระ ประสม	ครั้ง	13	3	60	120	4	200
			%	6.5	1.5	30	60	2	100
	อังกฤษ	หลังสระหน้า	ครั้ง	27	20	149	1	3	200
		และกลาง	%	13.5	10	74.5	0.5	1.5	100
		หลังสระหลัง	ครั้ง	15	9	62	94	20	200
			%	7.5	4.5	31	47	10	100
		หลังสระ ประสม	ครั้ง	46	19	52	81	2	200
			%	23	9.5	26	40.5	1	100
ต่ำ	ไทย	หลังสระหน้า	ครั้ง	4	5	166	3	22	200
		และกลาง	%	2	2.5	83	1.5	11	100
		หลังสระหลัง	ครั้ง	10	0	49	102	39	200
			%	5	0	24.5	51	19.5	100
		หลังสระ ประสม	ครั้ง	5	0	59	136	0	200
			%	2.5	0	29.5	68	0	100
	อังกฤษ	หลังสระหน้า	ครั้ง	12	14	165	4	5	200
		และกลาง	%	6	7	82.5	2	2.5	100
		หลังสระหลัง	ครั้ง	7	4	66	104	19	200
			%	3.5	2	33	52	9.5	100
		หลังสระ ประสม	ครั้ง	19	13	56	112	0	200
			%	9.5	6.5	28	56	0	100

จากข้อมูลในตารางที่ 15 เพื่อให้เห็นการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัย
 จึงได้นำผลมาเสนอในรูปแบบของกราฟแท่ง ดังแผนภาพที่ 16

แผนภาพที่ 16 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // แยกชุดเสียงสระจำแนกตามบริบทของการใช้ภาษาโดยควบคุมประสบการณ์
ภาษาอังกฤษ

การศึกษาผลการอ่านประโยคทดสอบของกลุ่มตัวอย่างเมื่อแยกตามชุดเสียงสระเมื่ออยู่ในบริบทของการใช้ภาษา โดยมีตัวควบคุมประสบการณ์ภาษาอังกฤษ ซึ่งแสดงอยู่ในตารางที่ 15 และแผนภาพที่ 16 ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

จากข้อมูลในตารางที่ 15 เพื่อให้เห็นการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ แยกตามชุดเสียงสระได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้นำผลมาเปรียบเทียบในตารางโดยแยกที่ละบริบททางเสียง

ตารางที่ 16 เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหน้าและกลางในบริบทภาษาไทย

รูปแปรของ // หลังสระหน้าและกลางในบริบทภาษาไทย							
ประสบการณ์ ภาษาอังกฤษ		ɸ	u	w	ø	n	รวม
สูง	ครั้ง	6	5	169	0	20	200
	%	3	2.5	84.5	0	10	100
ต่ำ	ครั้ง	4	5	166	3	22	200
	%	2	2.5	83	1.5	11	100

$$df. = 4 \quad \alpha < 0.01 \quad x^2 = 3.52 < x^2_{.99(4)} = 13.3$$

จากตารางที่ 16 ในบริบทภาษาไทย เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหน้าและกลาง ซึ่งได้ทำนายไว้ว่าจะมีรูปแปรเป็นเสียง [w, n] พบว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง มีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 4 รูปแปร คือ [ɸ, w, u และ n] โดยรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ รูปแปร [w] ปรากฏ 84.5% ส่วนรูปแปร [n] มีการปรากฏ 10% เมื่อรวมการปรากฏของรูปแปร [w] และรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ได้ทำนายเอาไว้ พบว่ามีการปรากฏรวมกัน 94.5% ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [w] และ [n] มีการปรากฏเป็นไปตามที่ทำนายไว้ ส่วนในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ มีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [ɸ, w, u, n และ ø] โดยรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ รูปแปร [w] ปรากฏ 83% ส่วนรูปแปร [n] มีการปรากฏ 11% เมื่อรวมการปรากฏของรูปแปร [w] และรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ได้ทำนายเอาไว้ พบว่ามีการปรากฏรวมกัน 84% ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [w] และ [n] มีการปรากฏเป็นไปตามที่ทำนายไว้

เมื่อนำทั้งสองกลุ่มประสบการณ์ภาษาอังกฤษมาเปรียบเทียบกัน จะพบว่า มีการถ่ายโอนภาษาที่ใกล้เคียงกันมาก จึงได้นำมาทดสอบหาค่าไคสแควร์ และผลที่ได้ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 เนื่องจากว่าค่าที่ได้ตกอยู่ในขอบเขตวิกฤต ($x^2 = 3.52$ การแจกแจงค่าไคสแควร์ $x^2_{.99(4)} = 13.3$) เพียงแต่ว่าในกลุ่มผู้พูดที่มี

ประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำจะมีรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่จัดว่าแสดงการถ่ายโอนภาษาได้อย่างชัดเจนที่สุด ปรากฏมากกว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง คือ ในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษมีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 11% ส่วนในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงมีการปรากฏคิดเป็น 10% แต่อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่า ความต่างนี้เป็นความต่างที่เห็นได้ไม่ชัดเจน ดังนั้นจึงไม่สามารถสรุปได้ว่า เมื่อ // ปรากฏในตำแหน่งตามหลังสระหน้าและกลาง ในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำมีการถ่ายโอนภาษามากกว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง

ตารางที่ 17 เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหลังในบริบทภาษาไทย

รูปแปรของ // หลังสระหลังในบริบทภาษาไทย							
ประสบการณ์ ภาษาอังกฤษ		t	w	u	o	n	รวม
สูง	ครั้ง	3	5	52	102	38	200
	%	1.5	2.5	26	51	19	100
ต่ำ	ครั้ง	10	0	49	102	39	200
	%	5	0	24.5	51	19.5	100

$$df. = 4 \quad \alpha < 0.01 \quad x^2 = 8.87 < x^2_{.99(4)} = 13.3$$

จากตารางที่ 17 เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหลัง ซึ่งทำนายว่ารูปแปรของ // จะเป็นเสียง [n] พบว่า ในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง มีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [t, w, u, n และ o] เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ทำนายว่าจะเกิดในบริบททางเสียงนี้ กับรูปแปร [t, w, u และ o] มีการปรากฏ 19 : 81% ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [n] นั้นมีการปรากฏที่น้อยมาก ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การปรากฏของรูปแปร [n] ไม่เป็นไปตามที่ได้ทำนายไว้ ส่วนในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ มีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 4 รูปแปร คือ [t, w, n และ o] เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ทำนายว่าจะเกิดในบริบททางเสียงนี้ กับรูปแปร [t, w และ o] มีการปรากฏ 19.5 : 80.5% ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [n] นั้นมีการปรากฏที่น้อยมาก ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การปรากฏของรูปแปร [n] ไม่เป็นไปตามที่ได้ทำนายไว้

เมื่อนำทั้งสองกลุ่มประสบการณ์ภาษาอังกฤษมาเปรียบเทียบกัน จะพบว่า มีการถ่ายโอนภาษาที่ใกล้เคียงกันมาก จึงได้นำมาทดสอบหาค่าไคสแควร์ และผลที่ได้ปรากฏว่า ไม่

มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 เนื่องจากว่าค่าที่ได้ตกอยู่ในขอบเขตวิกฤต ($\chi^2 = 8.87$ การแจกแจงค่าไคสแควร์ $\chi^2_{.99(4)} = 13.3$) เพียงแต่ว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำจะมีรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่จัดว่าแสดงการถ่ายโอนภาษาได้อย่างชัดเจนที่สุด ปรากฏมากกว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง คือ ในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษมีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 19.5% ส่วนในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงมีการปรากฏคิดเป็น 19% แต่อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่า ความต่างนี้เป็นความต่างที่เห็นได้ไม่ชัดเจน ดังนั้นจึงไม่สามารถสรุปได้ว่า เมื่อ // ปรากฏในตำแหน่งตามหลังสระหลัง ในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำมีการถ่ายโอนภาษามากกว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง

ตารางที่ 18 เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระประสมในบริบทภาษาไทย

รูปแปรของ // หลังสระประสมในบริบทภาษาไทย							
ประสบการณ์ ภาษาอังกฤษ		ฟ	ม	ว	อ	น	รวม
สูง	ครั้ง	13	3	60	120	4	200
	%	6.5	1.5	30	60	2	100
ต่ำ	ครั้ง	5	0	59	136	0	200
	%	2.5	0	29.5	68	0	100

$$df. = 4 \quad \alpha < 0.01 \quad \chi^2 = 11.56 < \chi^2_{.99(4)} = 13.3$$

จากตารางที่ 18 เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระประสมที่ทำนายว่ารูปแปรของ // จะเป็นเสียง [อ] พบว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง มีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [ฟ, ว, ม, น และ อ] โดยการปรากฏของรูปแปร [อ] มีการปรากฏ 60% และเมื่อเปรียบเทียบกับรูปแปร [ฟ, ว, ม และ น] พบว่ามีการปรากฏเป็น 60 : 40% ตามลำดับ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [อ] เป็นไปตามที่ทำนายไว้ ส่วนในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ มีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 3 รูปแปร คือ [ฟ, ว และ อ] โดยการปรากฏของรูปแปร [อ] มีการปรากฏ 68% และเมื่อเปรียบเทียบกับรูปแปร [ฟ และ ว] พบว่ามีการปรากฏเป็น 68 : 32% ตามลำดับ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [อ] เป็นไปตามที่ทำนายไว้

เมื่อนำทั้งสองกลุ่มประสบการณ์ภาษาอังกฤษมาเปรียบเทียบกัน จะพบว่า มีการถ่ายโอนภาษาที่ใกล้เคียงกันมาก จึงได้นำมาทดสอบหาค่าไคสแควร์ และผลที่ได้ปรากฏว่า ไม่

มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($\chi^2 = 11.56$ การแจกแจงค่าไคสแควร์ $\chi^2_{.99(4)} = 13.3$) เพียงแต่ว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ มีการปรากฏของรูปแปร [ต] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ทำนายไว้มากกว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เมื่อ // ปรากฏในตำแหน่งตามหลังสระประสมในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำมีการถ่ายโอนภาษามากกว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง

ตารางที่ 19 เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหน้าและกลางในบริบทภาษาอังกฤษ

รูปแปรของ // หลังสระหน้าและกลางในบริบทอังกฤษ							
ประสบการณ์ภาษาอังกฤษ		t	u	w	ø	n	รวม
สูง	ครั้ง	27	20	149	1	3	200
	%	13.5	10	74.5	0.5	1.5	100
ต่ำ	ครั้ง	12	14	165	4	5	200
	%	6	7	82.5	2	2.5	100

$$df. = 4 \quad \alpha < 0.01 \quad \chi^2 = 9.94 < \chi^2_{.99(4)} = 13.3$$

จากตารางที่ 19 ในบริบทภาษาอังกฤษ เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหน้าและกลาง ซึ่งได้ทำนายไว้ว่าจะมีรูปแปรเป็นเสียง [w, n] พบว่าทั้งในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ มีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [t, w, u, n และ ø] โดยรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ รูปแปร [w] ปรากฏ 74.5% และ 82.5% ในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ตามลำดับ ส่วนรูปแปร [n] มีการปรากฏ 1.5% และ 2.5% ตามลำดับ เมื่อรวมการปรากฏของรูปแปร [w] และรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ได้ทำนายเอาไว้ พบว่ามีการปรากฏรวมกัน 76% และ 85% ตามลำดับ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [w] และ [n] มีการปรากฏเป็นไปตามที่ทำนายไว้

เมื่อนำทั้งสองกลุ่มประสบการณ์ภาษาอังกฤษมาเปรียบเทียบกัน จะพบว่า มีการถ่ายโอนภาษาที่ใกล้เคียงกันมาก จึงได้นำมาทดสอบหาค่าไคสแควร์ และผลที่ได้ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($\chi^2 = 9.94$ การแจกแจงค่าไคสแควร์ $\chi^2_{.99(4)} = 13.3$) เพียงแต่ว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำจะมีรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่จัดว่าแสดงการถ่ายโอนภาษาได้อย่างชัดเจนที่สุด ปรากฏมากกว่าในกลุ่มผู้พูดที่มี

ประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง คือ ในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษมีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 2.5% ส่วนในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษมีการปรากฏคิดเป็น 1.5% แต่อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่า ความต่างนี้เป็นความต่างที่เห็นได้ไม่ชัดเจน ดังนั้นจึงไม่สามารถสรุปได้ว่า เมื่อ // ปรากฏในตำแหน่งตามหลังสระหน้าและกลาง ในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำมีการถ่ายโอนภาษามากกว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง

ตารางที่ 20 เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหลังในบริบทภาษาอังกฤษ

รูปแปรของ // หลังสระหลังในบริบทอังกฤษ							
ประสบการณ์ ภาษาอังกฤษ		t	w	w	ø	n	รวม
สูง	ครั้ง	15	9	62	94	20	200
	%	7.5	4.5	31	47	10	100
ต่ำ	ครั้ง	7	4	66	104	19	200
	%	3.5	2	33	52	9.5	100

$$df. = 4 \quad \alpha < 0.01 \quad x^2 = 5.48 < x^2_{.99(4)} = 13.3$$

จากตารางที่ 20 เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหลัง ซึ่งทำนายว่ารูปแปรของ // จะเป็นเสียง [n] พบว่า ทั้งในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ มีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [t, w, w, n และ ø] เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ทำนายว่าจะเกิดในบริบททางเสียงนี้ กับรูปแปร [t, w, w และ ø] มีการปรากฏ 10 : 90% และ 9.5 : 90.5% ในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [n] นั้นมีการปรากฏที่น้อยมาก ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [n] ไม่เป็นไปตามที่ได้ทำนายไว้

เมื่อนำทั้งสองกลุ่มประสบการณ์ภาษาอังกฤษมาเปรียบเทียบกัน จะพบว่า มีการถ่ายโอนภาษาที่ใกล้เคียงกันมาก จึงได้นำมาทดสอบหาค่าไคสแควร์ และผลที่ได้ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 เนื่องจากว่าค่าที่ได้ตกอยู่ในขอบเขตวิกฤต ($x^2 = 5.48$ การแจกแจงค่าไคสแควร์ $x^2_{.99(4)} = 13.3$)

ตารางที่ 21 เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระประสมในบริบทภาษาอังกฤษ

รูปแปรของ // หลังสระประสมในบริบทอังกฤษ							
ประสบการณ์ ภาษาอังกฤษ		f	w	w	ø	n	รวม
สูง	ครั้ง	46	19	52	81	2	200
	%	23	9.5	26	40.5	1	100
ต่ำ	ครั้ง	19	13	56	112	0	200
	%	9.5	6.5	28	56	0	100

$$df. = 4 \quad \alpha < 0.01 \quad x^2 = 19.46 > x^2_{.99(4)} = 13.3$$

จากตารางที่ 21 เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระประสมที่ทำนายว่ารูปแปรของ // จะเป็นเสียง [ø] พบว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง มีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [f, w, u, n และ ø] โดยการปรากฏของรูปแปร [ø] มีการปรากฏ 56% และเมื่อเปรียบเทียบกับรูปแปร [f, w, u และ n] พบว่ามีการปรากฏเป็น 40.5 : 59.5% ตามลำดับ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การปรากฏของรูปแปร [ø] ไม่เป็นไปตามที่ทำนายไว้ ส่วนในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ มีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 4 รูปแปร คือ [f, w, u และ ø] โดยการปรากฏของรูปแปร [ø] มีการปรากฏ 56% เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับรูปแปร [f, w และ u] พบว่ามีการปรากฏเป็น 56 : 44% ตามลำดับ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การปรากฏของรูปแปร [ø] เป็นไปตามที่ทำนายไว้

เมื่อนำทั้งสองกลุ่มประสบการณ์ภาษาอังกฤษมาเปรียบเทียบกัน จะพบว่า มีการถ่ายโอนภาษาที่ใกล้เคียงกันมาก จึงได้นำมาทดสอบหาค่าไคสแควร์ และผลที่ได้ปรากฏว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($x^2 = 19.46$ การแจกแจงค่าไคสแควร์ $x^2_{.99(4)} = 13.3$) ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เมื่อ // ปรากฏในตำแหน่งตามหลังสระประสม ในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำมีการถ่ายโอนภาษามากกว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง

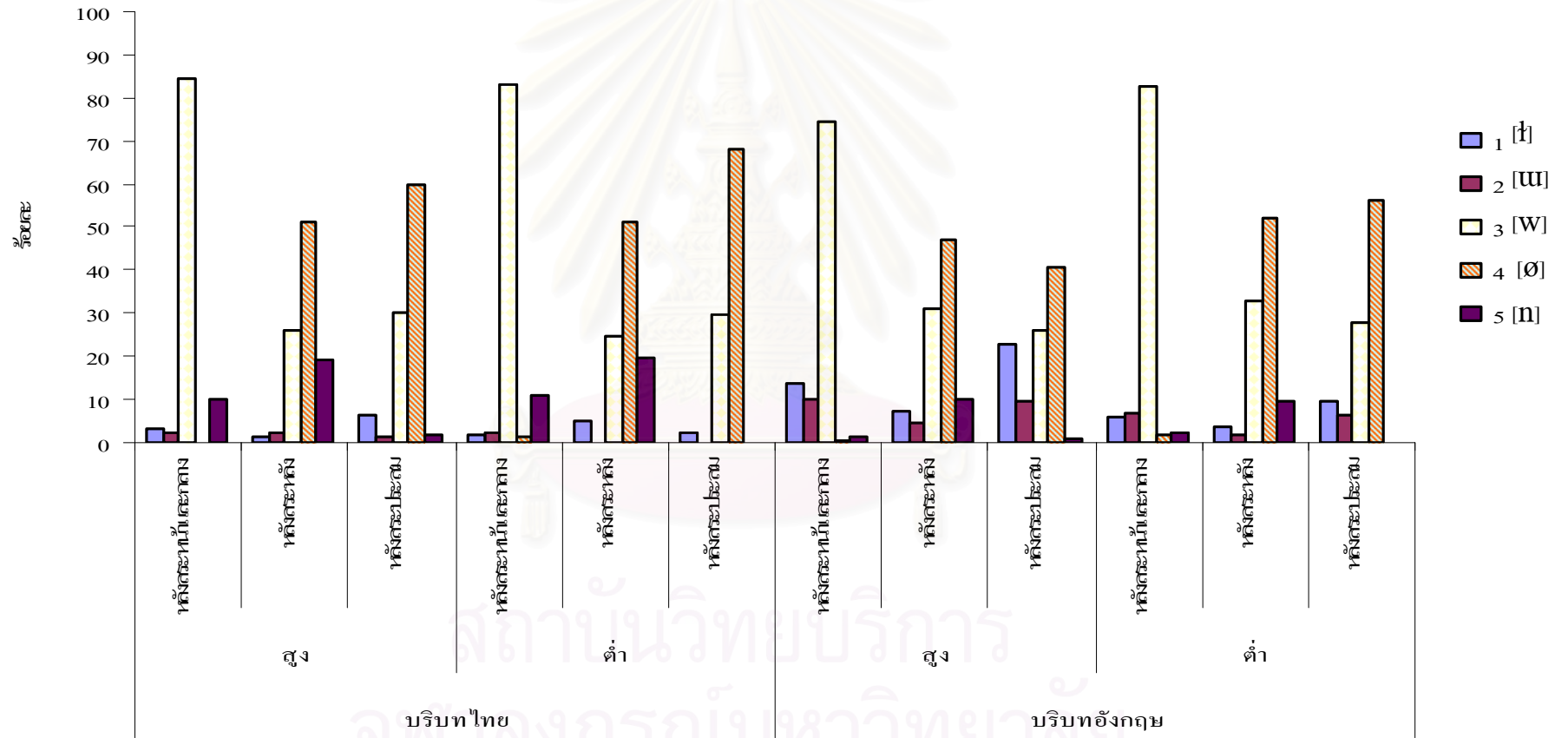
5.2.3.2 การปรากฏของรูปแปรของ // จำแนกตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษ
โดยควบคุมบริบทภาษา

ตารางที่ 22 การปรากฏของรูปแปรของ // จำแนกตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษ
โดยควบคุมบริบทภาษา

รูปแปรของ //									
บริบท	ประสบการณ์ ภาษาอังกฤษ	// ปรากฏใน ตำแหน่งต่าง ๆ		๑	๓	w	๐	n	รวม
ไทย	สูง	หลังสระหน้า และกลาง	ครั้ง	6	5	169	0	20	200
			%	3	2.5	84.5	0	10	100
		หลังสระหลัง	ครั้ง	3	5	52	102	38	200
			%	1.5	2.5	26	51	19	100
		หลังสระประสม	ครั้ง	13	3	60	120	4	200
			%	6.5	1.5	30	60	2	100
	ต่ำ	หลังสระหน้า และกลาง	ครั้ง	4	5	166	3	22	200
			%	2	2.5	83	1.5	11	100
		หลังสระหลัง	ครั้ง	10	0	49	102	39	200
			%	5	0	24.5	51	19.5	100
		หลังสระประสม	ครั้ง	5	0	59	136	0	200
			%	2.5	0	29.5	68	0	100
อังกฤษ	สูง	หลังสระหน้า และกลาง	ครั้ง	27	20	149	1	3	200
			%	13.5	10	74.5	0.5	1.5	100
		หลังสระหลัง	ครั้ง	15	9	62	94	20	200
			%	7.5	4.5	31	47	10	100
		หลังสระประสม	ครั้ง	46	19	52	81	2	200
			%	23	9.5	26	40.5	1	100
	ต่ำ	หลังสระหน้า และกลาง	ครั้ง	12	14	165	4	5	200
			%	6	7	82.5	2	2.5	100
		หลังสระหลัง	ครั้ง	7	4	66	104	19	200
			%	3.5	2	33	52	9.5	100
		หลังสระประสม	ครั้ง	19	13	56	112	0	200
			%	9.5	6.5	28	56	0	100

จากข้อมูลในตารางที่ 22 เพื่อให้เห็นการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัย
จึงได้นำผลมาเสนอในรูปแบบของกราฟแท่ง ดังแผนภาพที่ 17

แผนภาพที่ 17 แสดงจำนวนร้อยละของรูปแปรของ // แยกชุดเสียงสระจำแนกตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษโดยควบคุมบริบทของการใช้ภาษา

การศึกษาผลการอ่านประโยคทดสอบของกลุ่มตัวอย่างเมื่อแยกตามชุดเสียงสระ จำแนกตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษ โดยมีตัวควบคุม คือ บริบทของการใช้ภาษา ซึ่งแสดงอยู่ใน ตารางที่ 22 และแผนภาพที่ 17 ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

จากข้อมูลในตารางที่ 22 เพื่อให้เห็นการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ แยกตามชุดเสียง สระได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้นำผลมาเปรียบเทียบในตารางโดยแยกทีละบริบททางเสียง

ตารางที่ 23 เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหน้าและกลางของกลุ่มผู้พูดที่มี ประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง

รูปแปรของ // หลังสระหน้าและกลางของกลุ่มประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง							
บริบท		t	w	w	ø	n	รวม
ไทย	ครั้ง	6	5	169	0	20	200
	%	3	2.5	84.5	0	10	100
อังกฤษ	ครั้ง	27	20	149	1	3	200
	%	13.5	10	74.5	0.5	1.5	100

$$df. = 4 \quad \alpha < 0.01 \quad x^2 = 37.18 > x^2_{.99(4)} = 13.3$$

จากตารางที่ 23 ในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง เมื่อพิจารณา การปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหน้าและกลาง ซึ่งได้ทำนายไว้ว่าจะมีรูปแปรเป็นเสียง [w, n] พบว่าในบริบทภาษาไทย มีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 4 รูปแปร คือ [t, w, w และ n] โดยรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ รูปแปร [w] ปรากฏ 84.5% ส่วนรูปแปร [n] มีการปรากฏ 10% เมื่อรวมการปรากฏของรูปแปร [w] และรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ได้ทำนายเอาไว้ พบว่ามีการปรากฏรวมกัน 94.5% ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [w] และ [n] มีการปรากฏเป็นไปตามที่ทำนายไว้ ส่วนในบริบทภาษาอังกฤษ มีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [t, w, w, n และ ø] โดยรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ รูปแปร [w] ปรากฏ 74.5% ส่วนรูปแปร [n] มีการปรากฏ 1.5% เมื่อรวมการปรากฏของรูปแปร [w] และรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ได้ทำนายเอาไว้ พบว่ามีการปรากฏรวมกัน 76% ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการปรากฏของ รูปแปร [w] และ [n] มีการปรากฏเป็นไปตามที่ทำนายไว้

เมื่อนำทั้งสองบริบทมาเปรียบเทียบกัน จะพบว่า มีการถ่ายโอนภาษาที่ใกล้เคียงกัน จึงได้นำมาทดสอบหาค่าไคสแควร์ และผลที่ได้ปรากฏว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($x^2 = 37.18$ การแจกแจงค่าไคสแควร์ $x^2_{.99(4)} = 13.3$) ดังนั้นจึงสรุป ได้ว่า เมื่อ // ปรากฏในตำแหน่งตามหลังสระหน้าและกลาง ในบริบทภาษาไทยมีการถ่ายโอน

ภาษามากกว่าในบริบทภาษาอังกฤษ และในบริบทไทยก็พบว่ามีการปรากฏของรูปแปร [n] มากกว่าในบริบทภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 24 เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหลังของกลุ่มผู้พูดที่มี
ประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง

รูปแปรของ // หลังสระหลังของกลุ่มประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง							
บริบท		t	w	w	ø	n	รวม
ไทย	ครั้ง	3	5	52	102	38	200
	%	1.5	2.5	26	51	19	100
อังกฤษ	ครั้ง	15	9	62	94	20	200
	%	7.5	4.5	31	47	10	100

$$df. = 4 \quad \alpha < 0.01 \quad x^2 = 15.93 > x^2_{.99(4)} = 13.3$$

จากตารางที่ 24 เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหลัง ซึ่งทำนายว่ารูปแปรของ // จะเป็นเสียง [n] พบว่า ทั้งในบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษ มีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [t, w, w, n และ ø] เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ทำนายว่าจะเกิดในบริบททางเสียงนี้ กับรูปแปร [t, w, w และ ø] มีการปรากฏ 19 : 81% และ 10 : 90% ในบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [n] นั้นมีการปรากฏที่น้อยมาก ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การปรากฏของรูปแปร [n] ไม่เป็นไปตามที่ได้ทำนายไว้

เมื่อนำทั้งสองบริบทมาเปรียบเทียบกัน จะพบว่า มีการถ่ายโอนภาษาที่ใกล้เคียงกัน จึงได้นำมาทดสอบหาค่าไคสแควร์ และผลที่ได้ปรากฏว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($x^2 = 15.93$ การแจกแจงค่าไคสแควร์ $x^2_{.99(4)} = 13.3$) ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เมื่อ // ปรากฏในตำแหน่งตามหลังสระหลัง ในบริบทภาษาไทยมีการถ่ายโอนภาษามากกว่าในบริบทภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 25 เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระประสมของกลุ่มผู้พูดที่มี
ประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง

รูปแปรของ // หลังสระประสมของกลุ่มประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง							
บริบท		ɪ	u	w	ø	n	รวม
ไทย	ครั้ง	13	3	60	120	4	200
	%	6.5	1.5	30	60	2	100
อังกฤษ	ครั้ง	46	19	52	81	2	200
	%	23	9.5	26	40.5	1	100

$$df. = 4 \quad \alpha < 0.01 \quad x^2 = 38.89 > x^2_{.99(4)} = 13.3$$

จากตารางที่ 25 เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระประสมที่ทำนายว่ารูปแปรของ // จะเป็นเสียง [ø] พบว่า ทั้งในบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษ มีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [ɪ, w, u, n และ ø] โดยการปรากฏของรูปแปร [ø] มีการปรากฏ 60% และ 40.5% ในบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบกับรูปแปร [ɪ, w, u และ n] พบว่า มีการปรากฏเป็น 60 : 40% และ 40.5 : 59.5% ตามลำดับ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [ø] ทั้งในบริบทภาษาไทยและบริบทภาษาอังกฤษเป็นไปตามที่ทำนายไว้

เมื่อนำทั้งสองบริบทมาเปรียบเทียบกัน จะพบว่า เมื่อ // ปรากฏในตำแหน่งตามหลังสระประสม ในบริบทภาษาไทยมีการถ่ายโอนภาษามากกว่าในบริบทภาษาอังกฤษ เมื่อนำมาทดสอบหาค่าไคสแควร์ ผลปรากฏว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($x^2 = 38.9$ การแจกแจงค่าไคสแควร์ $x^2_{.99(4)} = 13.3$)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 26 เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหน้าและกลางของกลุ่มผู้พูดที่มี
ประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ

รูปแปรของ // หลังสระหน้าและกลางของกลุ่มประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ							
บริบท		t	w	w	ø	n	รวม
ไทย	ครั้ง	4	5	166	3	22	200
	%	2	2.5	83	1.5	11	100
อังกฤษ	ครั้ง	12	14	165	4	5	200
	%	6	7	82.5	2	2.5	100

$$df. = 4 \quad \alpha < 0.01 \quad x^2 = 19.11 > x^2_{.99(4)} = 13.3$$

จากตารางที่ 26 ในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหน้าและกลาง ซึ่งได้ทำนายไว้ว่าจะมีรูปแปรเป็นเสียง [w, n] พบว่าทั้งในบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษ มีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [t, w, w, n และ ø] โดย รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ รูปแปร [w] ปรากฏ 83% และ 82.5% ในบริบทภาษาไทยและบริบทภาษาอังกฤษ ตามลำดับ ส่วนรูปแปร [n] มีการปรากฏ 11% และ 2.5% ตามลำดับ เมื่อรวมการปรากฏของรูปแปร [w] และรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ได้ทำนายเอาไว้ พบว่ามีการปรากฏรวมกัน 94% และ 85% ตามลำดับ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการปรากฏของรูปแปร [w] และ [n] มีการปรากฏเป็นไปตามที่ทำนายไว้

เมื่อนำทั้งสองบริบทมาเปรียบเทียบกัน จะพบว่า มีการถ่ายโอนภาษาที่ใกล้เคียงกัน จึงได้นำมาทดสอบหาค่าไคสแควร์ และผลที่ได้ปรากฏว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($x^2 = 19.11$ การแจกแจงค่าไคสแควร์ $x^2_{.99(4)} = 13.3$) ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เมื่อ // ปรากฏในตำแหน่งตามหลังสระหน้าและกลาง ในบริบทภาษาไทยมีการถ่ายโอนภาษามากกว่าในบริบทภาษาอังกฤษ และในบริบทไทยก็พบว่าการปรากฏของรูปแปร [n] มากกว่าในบริบทภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 27 เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหลังของกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์
ภาษาอังกฤษต่ำ

รูปแปรของ // หลังสระหลังของกลุ่มประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ							
บริบท		t	w	w	ø	n	รวม
ไทย	ครั้ง	10	0	49	102	39	200
	%	5	0	24.5	51	19.5	100
อังกฤษ	ครั้ง	7	4	66	104	19	200
	%	3.5	2	33	52	9.5	100

$$df. = 4 \quad \alpha < 0.01 \quad x^2 = 13.95 > x^2_{.99(4)} = 13.3$$

จากตารางที่ 27 เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระหลัง ซึ่งทำนายว่ารูปแปรของ // จะเป็นเสียง [n] พบว่า ในบริบทภาษาไทย มีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 4 รูปแปร คือ [t, w, n และ ø] เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ทำนายว่าจะเกิดในบริบททางเสียงนี้ กับรูปแปร [t, w และ ø] มีการปรากฏ 19.5% ส่วนในบริบทภาษาอังกฤษ มีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 5 รูปแปร คือ [t, w, w, n และ ø] เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ทำนายว่าจะเกิดในบริบททางเสียงนี้ กับรูปแปร [t, w, w และ ø] มีการปรากฏ 9.5% จะเห็นได้ว่าทั้งในบริบทภาษาไทยและบริบทภาษาอังกฤษรูปแปร [n] มีการปรากฏน้อยมาก ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ทั้งในบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษ การปรากฏของรูปแปร [n] ไม่เป็นไปตามที่ได้ทำนายไว้

เมื่อนำทั้งสองบริบทมาเปรียบเทียบกัน จะพบว่า มีการถ่ายโอนภาษาที่ใกล้เคียงกัน จึงได้นำมาทดสอบหาค่าไคสแควร์ และผลที่ได้ปรากฏว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($x^2 = 13.95$ การแจกแจงค่าไคสแควร์ $x^2_{.99(4)} = 13.3$) ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เมื่อ // ปรากฏในตำแหน่งตามหลังสระหลัง ในบริบทภาษาไทยมีการถ่ายโอนภาษามากกว่าในบริบทภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 28 เปรียบเทียบการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระประสมของกลุ่มผู้พูดที่มี
ประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ

รูปแปรของ // หลังสระประสมของกลุ่มประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ							
บริบท		t	w	w	ø	n	รวม
ไทย	ครั้ง	5	0	59	136	0	200
	%	2.5	0	29.5	68	0	100
อังกฤษ	ครั้ง	19	13	56	112	0	200
	%	9.5	6.5	28	56	0	100

$$df. = 4 \quad \alpha < 0.01 \quad x^2 = 23.56 > x^2_{.99(4)} = 13.3$$

จากตารางที่ 28 เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // หลังสระประสมที่ทำนายว่ารูปแปรของ // จะเป็นเสียง [ø] พบว่า ในบริบทภาษาไทย มีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 3 รูปแปร คือ [t, w, และ ø] โดยการปรากฏของรูปแปร [ø] มีการปรากฏ 68% และเมื่อเปรียบเทียบกับรูปแปร [t และ w] พบว่ามีการปรากฏเป็น 68 : 32% ตามลำดับ ส่วนในบริบทภาษาอังกฤษ มีการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ 4 รูปแปร คือ [t, w, u และ ø] โดยการปรากฏของรูปแปร [ø] มีการปรากฏ 56% และเมื่อเปรียบเทียบกับรูปแปร [t, w และ u] พบว่ามีการปรากฏเป็น 56 : 44% ตามลำดับ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ทั้งในบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษ การปรากฏของรูปแปร [ø] เป็นไปตามที่ทำนายไว้

เมื่อนำทั้งสองบริบทมาเปรียบเทียบกัน จะพบว่า เมื่อ // ปรากฏในตำแหน่งตามหลังสระประสม ในบริบทภาษาไทยมีการถ่ายโอนภาษามากกว่าในบริบทภาษาอังกฤษ เมื่อนำมาทดสอบหาค่าไคสแควร์ ผลปรากฏว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($x^2 = 23.56$ การแจกแจงค่าไคสแควร์ $x^2_{.99(4)} = 13.3$)

เมื่อพิจารณาตัวแปรทางสังคมทั้งสองประการ จะเห็นว่าทั้งประสบการณ์ภาษาอังกฤษ และ บริบทในการใช้ภาษามีอิทธิพลต่อการเลือกรูปแปรในการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่าง แต่บริบทในการใช้ภาษาจะมีอิทธิพลต่อการออกเสียงและการเลือกรูปแปรของกลุ่มตัวอย่างมากกว่าประสบการณ์ภาษาอังกฤษ ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยใน 5.2.3.1 ที่เปรียบเทียบการปรากฏของ // จำแนกตามบริบทของการใช้ภาษาโดยควบคุมประสบการณ์ภาษาอังกฤษ ไม่พบว่ามี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทุกบริบททางเสียงยกเว้นในกรณีที่ // อยู่หลังเสียงสระประสม แต่จากผลการวิจัยใน 5.2.3.2 ที่เปรียบเทียบการปรากฏของ // จำแนกตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษโดยควบคุมบริบทของการใช้ภาษา พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทุกบริบททางเสียง ดังนั้นจึงพอจะสรุปได้ว่าบริบทในการใช้ภาษามีอิทธิพล

ต่อการแปรในการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างมากกว่าประสบการณ์ภาษาอังกฤษ ซึ่งผลงานวิจัยนี้ สอดคล้องกับ ศรัญชร นิรมโพนุลย์ (2539) ซึ่งได้ผลเช่นเดียวกันนี้

นอกจากนั้นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการใช้รูปแปรของกลุ่มตัวอย่างอีกประการหนึ่ง คือ โครงสร้างพยางค์ของภาษาไทยที่ส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างมีการใช้รูปแปรที่ต่างกันเมื่อเสียง // อยู่ ตามหลังสระที่ต่างกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการวิจัย

การศึกษาเรื่องการออกเสียง // ท้ายคำภาษาอังกฤษของผู้พูดคนไทยนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการออกเสียง // ท้ายคำภาษาอังกฤษของผู้พูดคนไทยและหาความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ภาษาอังกฤษ และบริบทในการใช้ภาษาในการออกเสียง // ท้ายคำ โดยเก็บข้อมูลจากนิสิตปีที่ 1 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2546 โดยแบ่งนิสิตออกเป็นสองกลุ่มด้วยกัน คือ นิสิตกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง และกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ ซึ่งนิสิตทั้งสองกลุ่มนี้คัดเลือกจากการสำรวจประสบการณ์ภาษาอังกฤษจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 200 คน โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงสุดและต่ำสุด กลุ่มละ 20 คน รวมทั้งสิ้น 40 คน มาเป็นกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยให้นิสิตทั้งสองกลุ่มอ่านแบบทดสอบในบริบทภาษาไทยและบริบทภาษาอังกฤษ ชุดละ 30 ประโยค รวมสองบริบท 60 ประโยค พร้อมบันทึกเสียงไว้ แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการฟังและนำผลที่ได้มาประมวลผลทางสถิติ โดยใช้การคำนวณร้อยละและหาค่าไคสแควร์ (χ^2)

ผลการศึกษาที่ได้สามารถนำมาสรุปผลได้ดังนี้

6.1.1 การแปรในการออกเสียง // โดยไม่แยกชุดเสียงสระ

ผลการศึกษาพบว่า นิสิตทั้งสองกลุ่มมีการออกเสียง // ท้ายคำภาษาอังกฤษเป็นเสียงต่าง ๆ แบ่งทั้งหมด 5 รูปแปร คือ เสียงเปิดข้างลิ้น [t] เสียงเปิดในช่องปากแบบปากไม่กลม [tt] เสียงเปิดในช่องปากแบบปากกลม [w] ไม่ออกเสียง [Ø] และเสียงนาสิก [n] โดยรูปแปรที่เป็นรูปเป้าหมายคือ รูป [t] รูปแปรที่เป็นรูปของภาษาในระหว่างคือ รูป [tt] และ [w] รูปแปร [Ø] เป็นรูปแปรที่ถ่ายโอนมาจากรูปแปร [n] ซึ่งเป็นรูปแปรที่แสดงการถ่ายโอนภาษามากที่สุด เพราะมีลักษณะเป็นเสียงไทย (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมใน 4.1 แผนภาพที่ 3)

เมื่อพิจารณาโดยไม่แยกตัวแปรทางสังคม พบว่า รูปแปรที่ปรากฏมากที่สุด คือ รูปแปร [w] ส่วนรูปแปร [f] ซึ่งถือว่าเป็นรูปแปรที่ถูกต้องที่เจ้าของภาษาใช้พบว่ามีการปรากฏที่น้อยมาก ดังนั้นจึงพอสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้มีการถ่ายโอนภาษามาก

เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // ตามบริบทของการใช้ภาษา พบว่า ในทั้งสองบริบท คือ บริบทภาษาไทย และบริบทภาษาอังกฤษ รูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแปร [w] เช่นเดียวกัน คือ ในบริบทภาษาไทยมีการปรากฏของรูปแปร [w] คิดเป็น 46.25% ส่วนในบริบทภาษาอังกฤษมีการปรากฏของรูปแปร [w] คิดเป็น 45.83% แต่อย่างไรก็ตาม จากผลที่ได้สามารถสรุปได้ว่า ในบริบทภาษาไทย ผู้พูดจะมีการถ่ายโอนภาษามากกว่าในบริบทภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ในบริบทภาษาไทย ผู้พูดจะออกเสียง // ท้ายคำภาษาอังกฤษเป็นรูปแปร [w] มากกว่าในบริบทภาษาอังกฤษ และในบริบทภาษาไทยนี้ผู้พูดยังออกเสียงเป็นรูปแปร [n] มากกว่าในบริบทภาษาอังกฤษอีกด้วย ซึ่งรูปแปร [n] นี้จัดเป็นรูปแปรที่แสดงว่าผู้พูดมีการถ่ายโอนภาษามากที่สุด โดยในบริบทภาษาไทยมีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 10.25% ส่วนในบริบทภาษาอังกฤษมีการปรากฏของรูปแปร [n] คิดเป็น 4.08% และในบริบทภาษาไทยก็ยังมีการใช้รูปแปร [f] ซึ่งเป็นรูปแปรที่เจ้าของภาษาใช้น้อยกว่าอีกด้วย โดยในบริบทภาษาไทยมีการปรากฏของรูปแปร [f] คิดเป็น 3.41% แต่ในบริบทภาษาอังกฤษมีการปรากฏของรูปแปร [f] คิดเป็น 10.5%

เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // ตามประสบการณ์ภาษาอังกฤษ ผลที่ได้ก็เป็นเช่นเดียวกัน คือ ทั้งในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง และกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำต่างก็มีการปรากฏของรูปแปร [w] มากที่สุด คือ ในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงมีการปรากฏของรูปแปร [w] คิดเป็น 45.33% และในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำปรากฏของรูปแปร [w] คิดเป็น 46.75% แต่อย่างไรก็ตามสามารถสรุปได้ว่า ในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำมีการถ่ายโอนภาษามากกว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง เนื่องจากว่า ในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ มีการใช้รูปแปร [f] น้อยกว่าในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงอย่างเห็นได้ชัด โดยในกลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำมีการใช้รูปแปร [f] คิดเป็น 4.75% ในขณะที่กลุ่มผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงมีการใช้รูปแปร [f] คิดเป็น 9.16%

โดยภาพรวมเมื่อนำปัจจัยทางสังคมมาพิจารณาก็จะพบว่า ทั้งสองปัจจัยคือบริบทในการใช้ภาษา และประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างก็มีอิทธิพลต่อการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่าง กล่าวคือ ผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำและอยู่ภายใต้บริบทภาษาไทยจะมีการถ่ายโอนภาษามากที่สุด คือ มีการใช้รูปแปร [n] มากที่สุด และใช้รูปแปร [f] น้อยที่สุด ตามด้วย ผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำและอยู่ภายใต้บริบทภาษาอังกฤษ และผู้พูดที่มีประสบการณ์

ภาษาอังกฤษสูงและอยู่ภายใต้บริบทภาษาไทย ในขณะที่ลำดับสุดท้ายคือผู้พูดที่มีประสบการณ์ ภาษาอังกฤษสูงและอยู่ภายใต้บริบทภาษาอังกฤษซึ่งจะมีการใช้รูปแปร [n] น้อยที่สุด และมีการใช้รูปแปร [h] มากที่สุด และจากการวิเคราะห์ผลทางสถิติก็พบว่าการแปรของกลุ่มตัวอย่างตามตัวแปรทางสังคมทั้งสองประการมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 และตัวแปรแต่ละรูปก็มีการปรากฏที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน

6.1.2 การแปรในการออกเสียง // โดยแยกชุดเสียงสระ

เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปแปรของ // เมื่ออยู่ตามหลังเสียงสระต่าง ๆ โดยไม่แยกตัวแปรทางสังคม ผู้วิจัยพบว่า โครงสร้างพยางค์ของภาษาไทยมีอิทธิพลต่อการปรากฏของรูปแปร [w] และรูปแปร [θ] แต่กลับมีอิทธิพลต่อการปรากฏของรูปแปร [n] น้อยมาก ทั้งนี้เนื่องมาจากการปรากฏของรูปแปร [n] มีปริมาณที่น้อยมาก แต่อย่างไรก็ตามการปรากฏของรูปแปร [n] ก็ปรากฏมากที่สุดเมื่อ // อยู่ตามหลังสระหลังซึ่งตรงกับที่ได้ทำนายข้อผิดพลาดที่อาจจะเกิดขึ้นเอาไว้ ดังนั้นจึงพอจะสรุปได้ว่า โครงสร้างพยางค์ของภาษาไทยมีอิทธิพลต่อการถ่ายโอนทางภาษาของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะที่น่าสนใจ คือ ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการออกเสียง // เป็นรูปแปร [uu] ในทุก ๆ ตำแหน่งที่ // ปรากฏอยู่ ซึ่งรูปแปรนี้ถือว่าเป็นรูปแปรที่ใกล้เคียงมากกับเจ้าของภาษาซึ่งรูปแปรนี้ก็เป็นรูปแปรที่เจ้าของภาษาใช้ด้วยเหมือนกัน และรูปแปรนี้ก็มีสัทลักษณะที่คล้ายคลึงกับรูปแปร [h] ซึ่งเป็นรูปแปรที่เจ้าของภาษาใช้มากที่สุด

โดยภาพรวมเมื่อนำปัจจัยทางสังคมมาพิจารณาก็จะพบว่า ทั้งสองปัจจัยคือบริบทในการใช้ภาษา และประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างก็มีอิทธิพลต่อการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่าง กล่าวคือ ผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำและอยู่ภายใต้บริบทภาษาไทยจะมีการถ่ายโอนภาษามากที่สุด คือ มีการใช้รูปแปรที่เป็นรูปแปรที่ได้ทำนายข้อผิดพลาดไว้ว่าจะเกิดขึ้นเมื่อ // อยู่ในบริบททางเสียงต่าง ๆ มากที่สุด โดยรูปแปรเหล่านี้เป็นรูปแปรที่แสดงว่าผู้พูดมีการถ่ายโอนทางภาษามาก ตามด้วย ผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำและอยู่ภายใต้บริบทภาษาอังกฤษ และผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและอยู่ภายใต้บริบทภาษาไทย ในขณะที่ลำดับสุดท้ายคือผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและอยู่ภายใต้บริบทภาษาอังกฤษซึ่งจะมีการใช้รูปแปรที่ได้ทำนายข้อผิดพลาดไว้ น้อย และใช้รูปแปรที่เป็นรูปเป้าหมายมากที่สุด และจากการวิเคราะห์ผลทางสถิติก็พบว่าการแปรของกลุ่มตัวอย่างตามตัวแปรทางสังคมทั้งสองประการมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 และตัวแปรแต่ละรูปก็มีการปรากฏที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน

6.2 อภิปรายผลการวิจัย

ผลที่ได้จากการศึกษาการออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษในบริบทภาษาไทยและบริบทภาษาอังกฤษของผู้พูดคนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างกัน ผู้วิจัยพบข้อสังเกตดังนี้

6.2.1 สิ่งที่น่าสังเกตมากที่สุดในงานวิจัยนี้ คือ การใช้รูปแปร [w] ของกลุ่มตัวอย่างที่เกิดทั้งในกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ และเกิดทั้งในบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ซึ่งรูปแปรนี้แม้แต่เจ้าของภาษาเองก็ใช้ด้วยเหมือนกัน ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่ารูปแปร [w] เป็นรูปแปรที่แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างมีความพยายามที่จะเข้าใกล้ภาษาเป้าหมายให้ได้มากที่สุด และเมื่อศึกษาเปรียบเทียบต่างรูปแปรทั้ง 5 รูปแปรที่กลุ่มตัวอย่างใช้ ก็พบว่าเสียง [w] เป็นเสียงที่มีสัทลักษณะใกล้เคียงกับรูปแปร [f] มากที่สุด

6.2.2 จากการศึกษาการออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษเมื่อแยกชุดเสียงสระแล้วพบว่า ชุดเสียงสระที่น่าสนใจคือ เมื่อ // อยู่ตามหลังสระหลัง ซึ่งทำนายว่ากลุ่มตัวอย่างจะออกเสียงเป็น [n] แต่ผลกลับไม่เป็นไปดังที่คาดเอาไว้ คือ กลุ่มตัวอย่างมีการแปรเป็นเสียง [ŋ] น้อยมาก แต่อย่างไรก็ตาม จากผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการแปรในการออกเสียง // เป็นเสียง [ŋ] เมื่อ // อยู่ตามหลังสระหลังมากที่สุดเมื่อเทียบกับการเกิดในบริบททางเสียงอื่น ๆ นอกจากนั้น สิ่งที่น่าสังเกตคือ ในชุดคำนี้ กลุ่มตัวอย่างมีความพยายามที่จะเข้าใกล้รูปแปรเป้าหมายมากขึ้น เพราะมีการออกเสียงเป็นรูปแปรอื่น ๆ ที่ไม่ใช่รูปแปร [ŋ] ทั้งนี้เนื่องมาจากว่าคำทดสอบที่กลุ่มตัวอย่างออกเสียงเป็นรูปแปร [ŋ] ล้วนเป็นคำยืมที่นำมาใช้ในภาษาไทยเป็นเวลานาน เช่นในคำว่า “ball” และ “capsule”

สิ่งที่น่าสนใจเมื่อ // อยู่ตามหลังสระหลัง คือ กลุ่มตัวอย่างมีการแปรเป็นเสียง [w] มากซึ่งตามระบบเสียงภาษาไทยแล้ว หน่วยเสียง /w/ จะไม่สามารถปรากฏตามหลังสระหลังได้ ด้วยเหตุนี้จึงเป็นผลที่น่าสนใจต่อการศึกษาภาษาในระหว่างว่า กลุ่มตัวอย่างพยายามที่จะเข้าใกล้ภาษาเป้าหมายมากยิ่งขึ้น ซึ่งเกิดกับทั้งกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ และทั้งในบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษด้วย

นอกจากนั้นยังพบว่าในชุดเสียงสระหลังนี้ รูปแปรที่พบมากคือ รูปแปร [θ] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ไม่ได้ทำนายเอาไว้ว่าจะเกิดในบริบททางเสียงนี้ อาจเป็นไปได้ว่า คำทดสอบที่นำมาใช้เป็นคำที่ภาษาไทยยืมมาใช้ เช่นในคำว่า “alcohol” ซึ่งในภาษาพูดมักใช้ว่า “แอลกอฮอล์” คำว่า “tool” ก็มักจะพูดว่า “ทูล” คำว่า “install” ก็มักจะพูดว่า “อินสตอล” เช่นเดียวกัน ทำให้ในบริบททางเสียงนี้พบรูปแปร [θ] เป็นจำนวนมาก

6.2.3 ในชุดเสียงสระประสมที่รวมเอาสระประสมภาษาอังกฤษ /ei/ ซึ่งเป็นสระประสมที่ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย คนไทยจะออกเสียงสระประสมนี้เป็นสระเสียงยาว /e:/ เมื่อสระประสมนี้ตามด้วยหน่วยเสียง // ทำนายว่าคนไทยจะออกเสียงเป็นเสียง [ø], [w] และ [ɪ] จากผลของบวร ฉายถวิล (2537: 68) ซึ่งศึกษาคำว่า blackmail พบว่ากลุ่มตัวอย่างไม่มีการออกเสียง // เป็น [w] หรือ [ɪ] แต่จะออกเสียงเป็น [f], [ʍ] และ [ø] แทน โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์สูงจะออกเป็น [ɪ] มาก และในกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ต่ำจะออกเสียงเป็น [ʍ] มากที่สุด แต่จากการศึกษาของผู้วิจัย ซึ่งศึกษาสระประสม /ei/ 3 คำด้วยกัน คือ detail, mail และ sale พบว่าในผู้พูดทั้งสองกลุ่มประสบการณ์ภาษาอังกฤษและทั้งภายใต้บริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จะมีการออกเสียง // เมื่อตามหลังสระประสม /ei/ เป็นเสียง [w] มากที่สุด โดยในคำ detail มีการปรากฏเป็นรูปแปร [w] คิดเป็น 97.5% sale มีการปรากฏคิดเป็น 86.25% และ mail มีการปรากฏคิดเป็น 81.25% (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวก จ. หน้า 89 ภาคผนวก ฉ. หน้า 92 ภาคผนวก ช. หน้า 95 และภาคผนวก ซ. หน้า 98) ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผู้พูดทั้งสองกลุ่มไม่สามารถแยกออกว่าสระประสม /ei/ ในภาษาอังกฤษนั้นเป็นสระประสม คือ ผู้พูดคนไทยจะคิดว่าสระประสม /ei/ ในภาษาอังกฤษเป็นเสียงสระเดี่ยวเสียงยาว /e:/ ในภาษาไทย เมื่อคิดเช่นนี้แล้วเสียง // ทำยคำ คนไทยจึงคิดว่าเป็นเสียงพยัญชนะทำย /w/ เนื่องจากตามโครงสร้างพยางค์ของภาษาไทย เมื่อ // ตามหลังสระหน้าและกลาง ทำนายว่าคนไทยจะออกเสียง // เป็น [w] ทำให้คนไทยจะออกเสียงสระประสม /ei/ ตามด้วย // เป็นเสียงสระ /e:/ ตามด้วยเสียงพยัญชนะทำย /w/ แทน ดังนั้นจึงถือว่า โครงสร้างพยางค์ของภาษาไทยมีอิทธิพลต่อเสียงสระประสม /ei/

จากผลการวิจัยนี้หากผู้วิจัยท่านใดสนใจจะศึกษาเพิ่มเติม ผู้วิจัยใครขอแนะนำว่าไม่ควรนำเสียงสระประสม /ei/ รวมเข้าไปในชุดเสียงสระประสม เพราะผลวิจัยที่ได้อาจไม่ตรงตามที่ต้องการ หากต้องการใช้สระประสม /ei/ ควรนำไปรวมไว้ในชุดเสียงสระหน้าและกลางแทน เพราะคนไทยจะคิดว่าเสียงนี้เป็นเสียงสระเดี่ยวเสียงยาว /e:/ ในภาษาไทย

6.2.4 จากผลการวิจัยนี้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการถ่ายโอนภาษาค่อนข้างมากในทั้งสองกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผลที่ได้นี้ต่างจากบวร ฉายถวิล (2537) ซึ่งพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำมีการถ่ายโอนภาษาที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน และเมื่อแยกพิจารณาที่ละบริบททางเสียงก็พบว่า ผลการวิจัยเป็นไปตามที่ทำนายไว้ทุกประการ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในงานวิจัยของบวร เป็นการอ่านออกเสียงในวัจนลีลาการอ่านรายการคำ ซึ่งทำให้ผู้พูดมีความระมัดระวังตัวในการอ่านออกเสียงมากกว่าในเวลาที่น่าคำเหล่านั้นไปใส่ไว้ในบริบททางภาษาเช่นในงานวิจัยนี้ ซึ่งผลที่ได้นี้สอดคล้องกับงานของศิริรัตน์ ศิริวิสูตร (2537) ด้วย ซึ่งพบว่าเมื่อคำเหล่านั้นไปอยู่ในวัจนลีลาที่แตกต่างกันจะมีผลต่อการอ่านออกเสียงของกลุ่มตัวอย่าง

กล่าวคือ ในวัจนลีลาที่เป็นทางการมากกลุ่มตัวอย่างจะมีการถ่ายโอนภาษาน้อยกว่าในวัจนลีลาที่เป็นทางการน้อย

6.2.5 ตัวแปรทางสังคมสองประการที่ผู้วิจัยได้นำมาใช้ในงานวิจัย คือ บริบทในการใช้ภาษา และประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างก็เข้ามามีอิทธิพล ทำให้เกิดการแปรในการออกเสียงเป็นรูปแปรต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลทำให้เกิดการถ่ายโอนภาษาในกลุ่มตัวอย่างขึ้น และจากงานวิจัยชิ้นนี้ พบว่า ตัวแปรทางสังคมที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อการแปรในการออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง คือ บริบทในการใช้ภาษา ซึ่งเป็นตัวแปรที่แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีการถ่ายโอนภาษาอย่างชัดเจน

แต่อย่างไรก็ตามตัวแปรประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างเองก็มีอิทธิพลต่อการแปรเช่นเดียวกัน และตัวแปรทั้งสองเองก็มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันด้วย กล่าวคือ การถ่ายโอนภาษาของผู้พูดจะมีมากหรือน้อยนั้นขึ้นอยู่กับบริบทในการใช้ภาษา และขึ้นอยู่กับประสบการณ์ภาษาอังกฤษของผู้พูดร่วมด้วย กล่าวโดยสรุปก็คือ การถ่ายโอนภาษาจะมีมากที่สุดสำหรับผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำและอยู่ภายใต้บริบทภาษาไทย ในทางกลับกัน การถ่ายโอนภาษาจะมีน้อยที่สุดในผู้พูดที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและอยู่ภายใต้บริบทภาษาอังกฤษ

ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของศรีธนธ นิมไพบูลย์ (2540) ซึ่งพบเช่นเดียวกันว่าผู้พูดที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษน้อย และอยู่ภายใต้บริบทภาษาไทย จะมีการออกเสียงพยัญชนะทำย (tj, dʒ, ʃ) ในคำภาษาอังกฤษเป็นสำเนียงไทย ส่วนผู้พูดที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมาก และอยู่ภายใต้บริบทภาษาอังกฤษจะมีการออกเสียงเหล่านี้เป็นสำเนียงอังกฤษ

6.2.6 จากผลการศึกษาจะเห็นได้ว่า ตัวแปรประสบการณ์ภาษานั้นมีอิทธิพลน้อยต่อการถ่ายโอนภาษาในการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งศรีธนธ ก็พบผลเช่นนี้เช่นเดียวกัน แต่ศรีธนธ มีความเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่เธอเลือกมานั้นไม่ได้จำแนกภูมิหลังทางการศึกษาหรือประสบการณ์ภาษาตั้งแต่เด็ก เพราะตัวศรีธนธเองคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากช่วงอายุงานของกลุ่มตัวอย่าง ว่าเป็นกลุ่มที่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานเป็นเวลานาน หรือในช่วงที่สั้นกว่า แต่ในงานของผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากการทำแบบสำรวจประสบการณ์ภาษาอังกฤษ ซึ่งมีการสอบถามถึงภูมิหลังทางการศึกษาตั้งแต่ในวัยเด็กทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า ที่ตัวแปรประสบการณ์ภาษาอังกฤษไม่ได้มีอิทธิพลอย่างชัดเจนนั้นอาจเนื่องมาจากมากกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยเลือกนำมาใช้นั้น เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะร่วมค่อนข้างมาก และมีความแตกต่างภายในกลุ่มค่อนข้างน้อย นั่นคือเป็นนิสิตคณะอักษรศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาจเป็นไปได้ว่าความแตกต่างกันภายในกลุ่มนี้ไม่ชัดเจน ดังนั้นตัวแปร
ประสบการณ์ภาษาอังกฤษจึงไม่มีอิทธิพลอย่างชัดเจน

6.3 ข้อเสนอแนะในเชิงประยุกต์

จากผลการวิจัยซึ่งพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้รูปแปรเป้าหมายคือ รูปแปร [ɰ] มากที่สุดเมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระประสม รองลงมาคือ เมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหน้าและ
กลาง และน้อยที่สุดคือ เมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหลัง ในการฝึกออกเสียง // ทำยคำ
ภาษาอังกฤษน่าจะวางลำดับในการสอนและการฝึกเพื่อให้นักเรียนไทยสามารถออกเสียง // ทำย
คำภาษาอังกฤษให้ถูกต้องและใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากที่สุด กล่าวคือ ในลำดับแรกผู้สอน
ควรให้นักเรียนฝึกออกเสียงเมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระประสมก่อน เพราะเป็นบริบททางเสียงที่
กลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มที่จะออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก
ว่า ไม่มีบริบททางเสียงนี้ในภาษาไทย กล่าวคือ ภาษาไทยไม่สามารถมีเสียงพยัญชนะทำยได้เกิน
1 เสียง ดังนั้นในบริบททางเสียงนี้เป็นบริบทที่นักเรียนไทยไม่มีความคุ้นเคยมาก่อน ดังนั้นการ
แทรกแซงจากภาษาแม่จึงมีน้อยกว่าบริบททางเสียงที่นักเรียนไทยคุ้นเคย ข้อนี้มีผลให้เกิดการถ่าย
โอนภาษาน้อยตามไปด้วย ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรให้นักเรียนฝึกออกเสียงจากบริบททางเสียงนี้ก่อน
ซึ่งเป็นบริบททางเสียงที่นักเรียนไทยไม่มีความคุ้นเคยมาก่อน

ส่วนบริบททางเสียงที่ควรสอนและนำมาฝึกเป็นอันดับสุดท้าย คือ บริบททางเสียง
เมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหลัง เพราะเป็นบริบททางเสียงที่นักเรียนไทยมีความคุ้นเคย
เนื่องจากว่าตามโครงสร้างพยางค์ของภาษาไทย สระหลังไม่สามารถปรากฏร่วมกันกับ /u/ ได้
ดังนั้นในคำภาษาอังกฤษที่มีหน่วยเสียง // ตามหลังสระหลัง จึงคาดคะเนว่า คนไทยจะออกเสียง
เป็น [ŋ] ดังนั้นชุดนี้จึงเป็นชุดที่ยากที่สุด เนื่องจากนักเรียนไทยจะมีการแทรกแซงจากภาษาแม่สูง
เมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหลัง ซึ่งเป็นผลให้มีการถ่ายโอนภาษาสูงตามไปด้วย

สิ่งที่น่าสังเกตจากงานวิจัยนี้และควรนำไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
คือ เมื่อได้พิจารณาความแตกต่างของระบบเสียงทั้งสองภาษาแล้ว ซึ่งจำแนกออกได้เป็น 3
ลักษณะ คือ

1. ความแตกต่างของระบบเสียงหรือหน่วยเสียง (Systemic Differences)
2. ความแตกต่างของตำแหน่งการเกิดและการเกิดร่วมกันของหน่วยเสียง
(Structural Differences)
3. ความแตกต่างทางสัทลักษณะของหน่วยเสียง (Differences in Phonetic
Realization)

พบว่าความแตกต่างของระบบเสียงในข้อที่ 1 หากมีการสอนให้ถูกต้องแต่แรกจะง่ายต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน เช่น เสียง /ð/ ในภาษาอังกฤษเป็นเสียงที่ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย หากมีการสอนอย่างถูกต้องตั้งแต่แรก ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ได้เร็ว และสามารถออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา และจากงานวิจัยนี้ เสียง // เป็นเสียงที่มีความแตกต่างกัน 2 แง่ คือ แง่ของตำแหน่งในการเกิด (Structural Difference) และ ในแง่ของสัทลักษณะของหน่วยเสียง (Phonetic Realization Differences) ในกรณีนี้จากผลการวิจัย ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้เสียง // เมื่ออยู่ตามหลังเสียงสระประสมได้ง่ายกว่า อาจเป็นเสียง // หลังสระประสมเป็นบริบททางเสียงที่ไม่เกิดในระบบเสียงภาษาไทย เช่น ในเสียงสระ /aɪ/ กลุ่มตัวอย่างสามารถออกเสียงเป็นรูปแปรเป้าหมาย คือ รูปแปร [ɪ] ได้เป็นปริมาณมาก ในทางกลับกัน เมื่อ // อยู่ตามหลังเสียงสระหน้าและกลาง และสระหลัง ซึ่งเป็นบริบททางเสียงที่มีในระบบเสียงภาษาไทย พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการออกเสียงเป็นรูปแปร [w] และ [ŋ] ซึ่งเป็นรูปแปรที่มีการถ่ายโอนภาษามากที่สุด ในปริมาณที่ค่อนข้างมาก ดังนั้นในการสอนภาษาจึงควรสอนสิ่งที่ไม่ใช่ในระบบเสียงภาษาไทยก่อน เพื่อให้ง่ายต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

6.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1. ควรมีการศึกษารูปแบบการแปรของเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษนี้เปรียบเทียบในกลุ่มตัวอย่างที่ความแตกต่างทางประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่เห็นได้ชัด เช่น ต่างคณะ หรือ ต่างสถาบันการศึกษา เป็นสิ่งที่น่าสนใจว่า หากกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ต่างคณะ หรือ ต่างสถาบันกัน ซึ่งหมายความว่า ย่อมมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ หรือ พื้นฐานการศึกษาที่ค่อนข้างต่างกันอย่างเห็นได้ชัด จะมีการถ่ายโอนภาษาในการออกเสียง // ทำยคำภาษาอังกฤษต่างกันมากน้อยเพียงใด
2. ควรมีการศึกษารูปแบบการแปรของเสียง // ในนักเรียนไทยที่เรียนในโรงเรียนนานาชาติมาตั้งแต่เด็ก เพราะเป็นสิ่งที่น่าสนใจมากกว่า หากกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ได้ใช้ภาษาอังกฤษตลอดเวลาจนเหมือนกลายเป็นภาษาที่สองนั้น จะมีการถ่ายโอนภาษาในการออกเสียงนี้หรือไม่
3. ควรมีการศึกษารูปแบบการแปรของเสียง // ในวัจนลีลาอื่น ๆ เช่น วัจนลีลาการสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นวัจนลีลาที่ไม่เป็นทางการมากที่สุด เพราะเป็นสิ่งที่น่าสนใจว่า เมื่ออยู่ในวัจนลีลาการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างจะรู้สึกผ่อนคลาย และไม่ไต่ระวังตัวว่าผู้วิจัยต้องการจะศึกษาเรื่องอะไร ดังนั้นจะได้ผลการศึกษาที่เด่นชัดว่า วัจนลีลาที่ต่างกัน กลุ่มตัวอย่างจะมีการถ่ายโอนภาษามากน้อยเพียงใด

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กาญจนา นาคสกุล. 2541. **ระบบเสียงภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บวร ฉายถวิล. 2537. “การแปรของการออกเสียงหน่วยเสียง // ในตำแหน่งท้ายคำภาษาอังกฤษ: การศึกษาเปรียบเทียบนิสิตปีที่ 1 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างกัน” สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใน **ศาสตร์แห่งภาษา ฉบับที่ 9**, หน้า 51-73. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พัชนี มาลาภิรักษ์. 2540. “การแปรในการออกเสียง {s} ท้ายคำภาษาอังกฤษในการอ่านข้อความของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น” สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใน **ศาสตร์แห่งภาษา ฉบับที่ 9**, หน้า 74-96. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. 2525. **สัทศาสตร์ และสรีวิทยาเบื้องต้น**. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- นิตยา ้วยโรจนวงศ์. 2537. “การศึกษาเปรียบเทียบต่างของระบบเสียงหนักเบาในภาษาอังกฤษและภาษาไทย และการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการออกเสียงศัพท์แพทย์หลายพยางค์ในภาษาอังกฤษ” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรัญธร นิมไพบูลย์. 2539. “การแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (tʃ, dʒ, ʃ) ในคำภาษาอังกฤษของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินที่เป็นผู้หญิงไทย” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิตภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร. 2537. “การแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยตามวจนลีลาและพื้นฐานการศึกษา” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุดาพร ลักษณะเนียนาวิน. 2525. “คำซ้ำอุจจารณวิลาศ : อีกร่ม่มหนึ่งของระบบเสียงและระบบความหมายในภาษาไทย” ใน **วารสารอักษรศาสตร์** ปีที่ 14 ฉบับที่ 1: หน้า 11-34.
- อุดม วโรตม์สิขิตดิษฐ์. 2539. **ภาษาศาสตร์เบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 15. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ภาษาอังกฤษ

- Abercrombie, David. 1967. **Elements of General Phonetics**. Great Britain: Edinburgh University Press.
- John Sinclair. **Collins Cobuild Learner's Dictionary**. 1996. London: Harper Collins Publisher.
- Gimson, A.C. 1962. **An Introduction to the Pronunciation of English**. London: Edward Arnold.
- Hornby, A.S. **Oxford Advanced Learner's Dictionary**. 1995. 5th edition. Oxford: Oxford University Press.
- O'Connor, J.P. 1967. **Better English Pronunciation**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Lado, R. 1957. **Linguistics Across Cultures**. Ann Arbor: University of Michigan.
- Lekawatana, Pongsri. **A Contrastive Study of English and Thai**. Bangkok: English Language Center.
- Luksaneeyanawin, S. 1992. "Three-Dimensional Phonology: A Historical Implication."
In **Pan-Asiatic Linguistics**. Vol.1: 75-90 pp.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก.

แบบสำรวจประสบการณ์ภาษาอังกฤษ

คำถามต่อไปนี้ต้องการถามประสบการณ์ภาษาอังกฤษ กรุณาทำเครื่องหมายกากบาท (X) ลงช่องว่างต่อไปนี้ตามระดับความ
 มากน้อยของประสบการณ์จริงของนิสิต ระดับคะแนน 5 คือ มีประสบการณ์มากที่สุด และระดับคะแนน 1 คือ ไม่เคยมีประสบการณ์เลย

	มากที่สุด	ค่อนข้างมาก	ปานกลาง	ค่อนข้างน้อย	ไม่เคย
	5	4	3	2	1
1. นิสิตได้เรียนภาษาอังกฤษก่อนเข้าเรียนชั้นอนุบาล					
2. นิสิตได้เรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นอนุบาล					
3. นิสิตได้เรียนเสริมพิเศษวิชาภาษาอังกฤษก่อนการเรียนที่โรงเรียน					
4. นิสิตเคยเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวต่างชาติ					
5. นิสิตเคยใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาที่โรงเรียน					
6. นิสิตเคยรายงานหน้าชั้นเป็นภาษาอังกฤษ					
7. ในชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษนิสิตได้สนทนาด้วยภาษาอังกฤษกับเพื่อนและครู					
8. ครูที่สอนภาษาอังกฤษพูดภาษาอังกฤษกับนิสิตขณะสอน					
9. นิสิตได้เรียนร่วมกับชาวต่างชาติในชั้นเรียน					
10. นิสิตได้เรียนพิเศษเสริมวิชาภาษาอังกฤษ					
11. นิสิตเคยเดินทางไปต่างประเทศ					
12. ในการไปต่างประเทศนิสิตได้ใช้ภาษาอังกฤษ					
13. นิสิตเคยไปศึกษาที่ต่างประเทศเป็นระยะเวลาเกินกว่า 1 เดือน					
14. นิสิตได้ไปศึกษาหรือไปทำกิจกรรมอื่น ๆ ในประเทศที่พูดภาษาอังกฤษอยู่เป็นประจำ					
15. นิสิตดูภาพยนตร์หรือวีซีดีไอเสียภาษาอังกฤษ					
16. นิสิตดูรายการข่าวหรือสารคดีภาคภาษาอังกฤษ					
17. นิสิตดูรายการบันเทิงภาคภาษาอังกฤษ					
18. นิสิตฟังรายการข่าวหรือสารคดีภาคภาษาอังกฤษทางวิทยุ					
19. นิสิตฟังเพลงภาษาอังกฤษ					
20. นิสิตฝึกพูดภาษาอังกฤษจากเทปหรือสื่ออื่น ๆ ซึ่งสอนเป็นภาษาอังกฤษ					
21. นิสิตได้ใช้ภาษาอังกฤษ เช่น ฟัง พูด อ่าน หรือ เขียน อย่างใดอย่างหนึ่งในชีวิตประจำวัน					
22. นิสิตมีโอกาสได้สนทนากับชาวต่างประเทศด้วยภาษาอังกฤษ					
23. นิสิตเคยเล่นเกมสื่งรายการวิทยุที่ต้องสนทนากับผู้จัดรายการเป็นภาษาอังกฤษ					
24. นิสิตเคยร่วมกิจกรรมนอกเวลาที่ใช้ภาษาอังกฤษ เช่น การโต้เวที หรือ ตอบปัญหาชิงรางวัล					
25. นิสิตเคยเข้าร่วม English camp					
26. นิสิตอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ					
27. นิสิตอ่านนิตยสารหรือหนังสืออ่านเล่นภาษาอังกฤษ					
28. นิสิตได้ติดต่อกับเพื่อนต่างชาติทางจดหมายเป็นภาษาอังกฤษ					
29. นิสิตได้ติดต่อกับเพื่อนต่างชาติทาง e-mail เป็นภาษาอังกฤษ					
30. นิสิตได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาหรือเล่นเกมสื่งทางอินเทอร์เน็ต					

ภาคผนวก ข.

คำทดสอบที่อยู่ภายใต้บริบทภาษาไทย

คำทดสอบ	ประโยค
1. bill	“ขอ bill ไม่ลงวันที่ด้วยคะ”
2. skill	“แบบทดสอบนี้ใช้วัด skill ทางด้าน listening โดยเฉพาะ”
3. meal	“ถ้าไป McDonald ฝากซื้อชุด Happy meal ด้วย”
4. wheel	“ที่ห้าง Lotus มี Wheel chair ไว้ให้บริการแก่คนพิการด้วย”
5. gel	“Gel ใส่ผมยี่ห้อ Tros หอมมาก น่าซื้อมาใช้”
6. shell	“ที่ปั๊ม Shell ข้างหน้ามี mini-mart หรือเปล่า”
7. level	“เธอไปสอบวัดระดับภาษาอังกฤษที่ EF ได้ level ที่เท่าไรแล้ว”
8. cancel	“อาจารย์ cancel นัดของเราเพราะไม่ว่างมี seminar”
9. annual	“ที่ห้าง Robinson มีการจัด annual sale ในเดือนมีนาคมของทุกปี”
10. casual	“นักเรียนนานาชาติแต่งกายแบบ casual ไปเรียนหนังสือ”
11. full	“เธอจะทำงาน part-time หรือ full-time”
12. schedule	“มีการเปลี่ยนแปลง schedule อย่างกะทันหัน ทำให้ plan ที่วางไว้ผิดพลาด”
13. ball	“เมื่อวานไปดู ball ที่ Indoor Stadium หัวหมากมา”
14. install	“พี่คะ ช่วย install program นี้ให้หน่อยได้ไหมคะ”
15. small	“Small talk อันนี้สวยมาก ราคาเท่าไรหรือ”
16. alcohol	“ดื่ม alcohol มากไปไม่ดีต่อร่างกายนะ”
17. cholesterol	“ระดับ cholesterol ในร่างกายสูงเกินไป ต้องงดอาหารที่มีไขมันสูง”
18. capsule	“หมอที่ clinic แถวดินแดงนะ ขอจ่ายยาแก้ชักเสบเป็น capsule สีฟ้า กินแล้วไม่หายสักที”
19. school	“ที่ International School มีการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับอนุบาล”
20. tool	“ถ้าจะสร้างตารางให้ click ที่ tool bar รูปตารางสี่เหลี่ยม”
21. file	“เราจำเป็นต้อง back up file เอาไว้เพื่อกันความผิดพลาด”
22. style	“งาน Party นี้แต่งตัว style ไหนก็ได้ เพราะเป็นงานสบาย ๆ “
23. foil	“ถ้าจะย่างปลาซาบะไม่ให้ไหม้ต้องห่อกระดาษ foil ด้วย”
24. oil	“ที่ร้าน FamilyMart ข้างล่างมี baby oil ขายหรือเปล่าคะ”
25. spoil	“มีคนว่าเด็กสมัยนี้เป็นเด็ก spoil เพราะใช้จ่ายฟุ่มเฟือยมาก”
26. poll	“Poll ของสวนดุสิตออกมาว่า รัฐบาลชุดนี้แก้ปัญหาเสพติดได้อย่างน่าพึงพอใจ”
27. control	“หากเธอไม่สามารถ control อารมณ์ตัวเองได้ คงเกิดปัญหาในการ seminar แน่ ๆ”
28. sale	“วันนี้ไปห้าง Central กันไหม มีของ sale เพียบเลย”
29. mail	“เดี๋ยวไปส่ง mail ให้ที่ร้าน internet ข้างล่างนะ”
30. detail	“ถ้าต้องการ detail เพิ่มเติมมากกว่านี้ ต้องติดต่อที่ภาควิชาชนะคะ”

ภาคผนวก ค.

คำทดสอบที่อยู่ภายใต้บริบทภาษาอังกฤษ

คำทดสอบ	ประโยค
1. bill	"He paid his bill for the newspaper promptly."
2. skill	"The cut of a diamond depends on the skill of its craftsman."
3. meal	"Fresh fish makes a delicious meal."
4. wheel	"My co-pilot suddenly grabbed the wheel."
5. gel	"Gel is a thick jelly-like substance."
6. shell	"Her son had come out of his shell."
7. level	"He forced his voice to remain level."
8. cancel	"The teacher has decided to cancel the meeting."
9. annual	"Computer prices have annual sales of about 30%."
10. casual	"It's difficult for me to be casual about anything."
11. full	"The case was full of clothes."
12. schedule	"He has been forced to adjust his schedule."
13. ball	"Thomas screwed the letter up into a ball."
14. install	"I have to install a new program."
15. small	"What were you like when you were small?"
16. alcohol	"No alcohol is allowed on the premises."
17. cholesterol	"You have to know your cholesterol level."
18. capsule	"You can also take the medicine in tablet or capsule form."
19. school	"My little brother goes to school every day."
20. tool	"Books are a tool of learning."
21. file	"You must record and keep a file of all works."
22. style	"He's a famous writer but I just don't like his style."
23. foil	"A cold beer is the perfect foil for a curry."
24. oil	"Put some oil in the car."
25. spoil	"It's important not to let mistakes spoil your life."
26. poll	"We are doing a weekly poll."
27. control	"She lost control of her car."
28. sale	"The new model is not on sale in the shops."
29. mail	"Your letter is in the mail."
30. detail	"I recall every detail of the party."

ภาคผนวก ง.

รายชื่อกลุ่มตัวอย่างที่นำมาใช้ในการวิจัย

1. นายเกริก สิงห์ป่อง
2. นางสาวกนกวรรณ อารีนิจ
3. นางสาวจิราภรณ์ สุขเกษม
4. นางสาวช่อทิพย์ คุณาทรกุล
5. นายณัฐพล แก้วกัญญา
6. นางสาวณัฐวิณี แทนนิน
7. นางสาวณัฐ ภูมิมาประกร
8. นายดิเรก หงษ์ทอง
9. นางสาวธัญพร กิตติก้อง
10. นางสาวธรรดาว วงศ์เสรี
11. นางสาวนภาพร รัตนเนศวิไล
12. นางสาวนิตชาชล สังข์ประดิษฐ์
13. นางสาวนุชนา อุกฤษ
14. นางสาวปฎิมา ศรีวิกุล
15. นางสาวปรีดิอร อินทะกนก
16. นางสาวปวดี บำรุงเมือง
17. นางสาวปวีณา ปาณิกบุตร
18. นางสาวพริมรตา จันทระโชติกุล
19. นางสาวพลอย งามสอาด
20. นางสาวภัญญินี โลหะสุวรรณ
21. นางสาวภัสสร ปรีศรีเมธิกุล
22. นางสาวมะพร้าว สุระเทพ
23. นางสาววิภาคฐ วงศ์ชุ่มชวย
24. นางสาวรุ่งวิภาพร อมรรัตนเกียรติ
25. นางสาวลดารัตน์ นันทไชย
26. นางสาวลลิตา ลาวัฒนากุล
27. นางสาววกุล มิตรพระพันธ์
28. นางสาวศิณี สุขุมวัฒน์กิจ
29. นางสาววิภาวิน รักวงศ์ไทย
30. นายศวิษฐ์ อุ่นภัทร
31. นางสาวสิริญา แสงวัฒนะชัย
32. นางสาวสุกัญญา ชันหมากทอง
33. นางสาวสุดาสีรี เตชานันท์
34. นางสาวสุวิภา คำตา
35. นางสาวองค์อร อนันตโชค
36. นางสาวอริรา ศรีกฤษณพล
37. นางสาวอรอมล ชัยปราโมทย์
38. นางสาวอักษรภาภัก โพธิ์พูลเงิน
39. นางสาวอัฐมา ชีวนิชพันธ์
40. นางสาวอุรษา พุทธธรรมรินทร์

ภาคผนวก จ.

ผลการอ่านในบริบทอังกฤษของกลุ่มประสบการณ์สูง										
word	expected [w], [n]									
speaker	bill	skill	meal	wheel	gel	shell	level	cancel	annual	casual
1	w	w	w	w	w	w	w	n	w	w
2	w	w	ø	w	w	w	w	w	w	w
3	ʔ	ʔ	ʔ	ʔ	ʔ	ʔ	w	w	w	w
4	ʔ	w	ʔ	ʔ	w	w	w	w	w	w
5	ʔ	w	ʔ	w	w	w	w	w	w	w
6	ʔ	w	w	ʔ	w	w	w	w	w	w
7	w	w	ʔ	ʔ	w	w	w	w	w	w
8	ʔ	w	ʔ	ʔ	w	w	w	ʔ	ʔ	w
9	ʔ	n	ʔ	w	w	w	w	w	w	w
10	ʔ	ʔ	w	ʔ	ʔ	w	w	w	w	w
11	ʔ	w	ʔ	ʔ	w	ʔ	w	w	w	w
12	ʔ	ʔ	w	w	w	w	w	w	w	w
13	ʔ	w	ʔ	w	w	w	w	w	w	w
14	w	w	ʔ	w	w	ʔ	w	w	w	w
15	w	w	w	w	w	w	w	w	w	w
16	ʔ	w	w	w	w	ʔ	w	w	w	w
17	ʔ	w	ʔ	ʔ	ʔ	ʔ	w	w	w	w
18	ʔ	w	w	ʔ	w	w	w	w	w	w
19	w	w	ʔ	ʔ	w	w	w	w	w	w
20	w	w	w	w	w	w	w	w	n	w
จำนวนรูปแปรที่ปรากฏในแต่ละคำคิดเป็นร้อยละ										
ʔ	35	5	25	40	5	20	0	5	0	0
ʔ	30	10	30	10	10	5	0	0	5	0
w	35	80	40	50	85	75	100	90	90	100
ø	0	0	5	0	0	0	0	0	0	0
n	0	5	0	0	0	0	0	5	5	0

ผลการอ่านในบริบทอังกฤษของกลุ่มประสบการณ์สูง (ต่อ)										
word	expected [n]									
speaker	full	schedule	capsule	school	tool	alcohol	cholesterol	ball	install	small
1	ø	w	n	n	ø	ø	w	†	ø	ø
2	ø	w	n	u	ø	ø	ø	ø	w	ø
3	†	w	ø	ø	u	ø	w	w	u	u
4	w	w	n	w	ø	w	w	w	ø	w
5	ø	w	n	ø	n	n	w	w	ø	w
6	ø	w	n	ø	ø	ø	w	ø	u	w
7	ø	w	n	ø	ø	w	w	†	ø	†
8	ø	w	n	ø	ø	ø	w	ø	ø	ø
9	ø	w	n	ø	ø	ø	u	w	u	w
10	†	w	n	ø	ø	ø	w	w	ø	w
11	ø	w	n	ø	ø	ø	w	w	ø	w
12	ø	w	n	ø	ø	ø	w	ø	ø	ø
13	†	w	n	ø	ø	ø	w	†	ø	w
14	†	w	ø	ø	ø	ø	w	w	†	u
15	ø	w	n	ø	ø	ø	w	ø	ø	w
16	ø	w	n	ø	ø	ø	w	w	ø	†
17	†	w	ø	†	ø	w	w	†	w	n
18	†	w	ø	ø	ø	ø	w	w	ø	w
19	ø	ø	n	ø	ø	ø	w	u	ø	†
20	ø	w	n	ø	ø	ø	w	ø	ø	ø
จำนวนรูปแปรที่ปรากฏในแต่ละคำคิดเป็นร้อยละ										
†	30	0	0	5	0	0	0	20	5	15
u	0	0	0	5	5	0	5	5	15	10
w	5	95	0	5	0	15	90	45	10	45
ø	65	5	20	80	90	80	5	30	70	25
n	0	0	80	5	5	5	0	0	0	5

ผลการอ่านในบริบทอังกฤษของกลุ่มประสบการณ์สูง (ต่อ)										
word	expected [Ø]									
speaker	file	style	foil	oil	spoil	poll	control	sale	mail	detail
1	Ø	Ø	Ø	Ø	†	†	n	w	w	w
2	Ø	Ø	Ø	†	†	w	Ø	u	†	w
3	†	†	†	†	u	Ø	Ø	w	u	†
4	Ø	Ø	†	†	Ø	Ø	Ø	w	†	w
5	Ø	u	Ø	Ø	Ø	Ø	n	w	u	w
6	Ø	Ø	Ø	Ø	Ø	Ø	Ø	w	w	w
7	Ø	Ø	Ø	Ø	Ø	w	Ø	w	†	w
8	u	Ø	Ø	Ø	Ø	Ø	Ø	w	†	w
9	u	†	Ø	Ø	Ø	Ø	Ø	w	w	w
10	Ø	Ø	Ø	†	Ø	w	Ø	w	†	u
11	†	†	†	Ø	u	Ø	Ø	w	w	w
12	†	†	†	u	Ø	Ø	Ø	w	w	u
13	†	†	†	†	†	w	Ø	w	†	w
14	†	†	†	Ø	Ø	w	†	w	w	†
15	†	†	†	Ø	†	w	Ø	w	u	w
16	Ø	Ø	Ø	Ø	Ø	w	Ø	w	†	w
17	†	†	†	†	†	w	Ø	w	†	w
18	†	u	Ø	u	Ø	w	Ø	w	w	w
19	Ø	u	Ø	Ø	u	†	Ø	w	u	w
20	Ø	Ø	Ø	u	u	Ø	Ø	w	w	w
จำนวนรูปแปรที่ปรากฏในแต่ละคำคิดเป็นร้อยละ										
†	40	35	40	30	25	10	5	0	40	10
u	10	15	0	15	20	0	0	5	20	10
w	0	0	0	0	0	45	0	95	40	80
Ø	50	50	60	55	55	45	85	0	0	0
n	0	0	0	0	0	0	10	0	0	0

ภาคผนวก จ.

ผลการอ่านในบริบทไทยของกลุ่มประสบการณ์สูง										
word	expected [w], [n]									
speaker	bill	skill	meal	wheel	gel	shell	level	cancel	annual	casual
1	n	ɿ	w	ɿ	w	w	w	w	ɿ	w
2	n	w	w	w	w	w	w	w	n	w
3	ɿ	ʉ	w	w	w	ʉ	w	w	w	w
4	w	w	w	w	w	w	w	w	w	w
5	w	w	w	w	w	w	w	n	w	w
6	ʉ	w	w	ʉ	w	w	w	w	w	w
7	w	w	w	w	w	w	w	n	w	w
8	n	ɿ	w	w	w	w	w	n	w	w
9	n	w	w	ʉ	w	w	w	w	w	w
10	w	w	w	w	w	w	w	w	w	w
11	w	w	w	w	w	w	w	w	w	w
12	w	w	w	w	w	w	w	n	w	w
13	w	w	ɿ	w	w	w	w	w	w	w
14	n	w	w	w	w	w	w	w	w	w
15	n	w	w	w	w	w	w	w	w	w
16	n	w	w	w	w	w	w	n	w	w
17	n	w	w	w	w	w	w	n	w	w
18	n	w	w	w	w	w	w	n	w	w
19	w	w	w	w	w	w	w	w	w	w
20	n	w	w	w	w	w	w	n	n	w
จำนวนรูปแปรที่ปรากฏในแต่ละคำคิดเป็นร้อยละ										
ɿ	5	10	5	5	0	0	0	0	5	0
ʉ	5	5	0	10	0	5	0	0	0	0
w	40	85	95	85	100	95	100	60	85	100
∅	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
n	50	0	0	0	0	0	0	40	10	0

ผลการอ่านในบริบทไทยของกลุ่มประสบการณ์สูง (ต่อ)										
word	expected [n]									
speaker	full	schedule	capsule	school	tool	alcohol	cholesterol	ball	install	small
1	n	w	n	n	ɸ	ø	ɸ	ɸ	ø	ʋ
2	ø	w	n	ø	ø	ø	n	w	ø	ø
3	ø	w	ø	ø	ʋ	ø	ø	ʋ	w	ʋ
4	ø	w	n	w	ø	ø	w	n	ø	ø
5	n	w	n	ø	n	ø	w	w	ø	w
6	ø	w	ø	ø	ø	ø	n	w	ø	ø
7	ø	w	ø	ø	w	ø	w	w	ø	w
8	ø	w	n	ø	ø	ø	w	ʋ	ø	ø
9	ø	w	ø	ø	ø	ø	n	n	ø	ø
10	ø	w	n	ø	ø	ø	w	n	ø	ø
11	ø	w	n	ø	ø	ø	w	n	ø	w
12	ø	w	n	ø	ø	ø	w	w	ø	ø
13	ø	w	n	ø	ø	ø	w	n	ø	w
14	ø	w	n	ø	ø	ø	w	n	ø	w
15	ø	0	n	ø	ø	ø	w	n	ø	w
16	ø	w	n	ø	ø	ø	n	n	ø	ø
17	ø	w	ø	w	w	ø	w	n	ø	w
18	ø	w	n	n	ø	ø	w	n	ø	w
19	ø	w	n	ø	ø	ø	w	w	ø	w
20	n	n	n	ø	ø	ø	n	n	ø	ø
จำนวนรูปแปรที่ปรากฏในแต่ละคำคิดเป็นร้อยละ										
ɸ	0	0	0	0	5	0	5	5	0	0
ʋ	0	0	0	0	5	0	0	10	0	10
w	0	90	0	10	10	0	65	30	5	45
ø	85	5	25	80	75	100	5	0	95	45
n	15	5	75	10	5	0	25	55	0	0

ผลการอ่านในบริบทไทยของกลุ่มประสบการณ์สูง (ต่อ)										
word	expected [ø]									
speaker	file	style	foil	oil	spoil	poll	control	sale	mail	detail
1	ø	ø	ø	ø	ø	‡	n	w	‡	w
2	ø	ø	ø	ø	ø	ø	ø	w	w	w
3	‡	ø	u	‡	‡	w	ø	‡	w	w
4	ø	ø	ø	ø	ø	ø	ø	w	w	w
5	ø	ø	ø	ø	ø	ø	n	w	w	w
6	ø	ø	ø	ø	u	ø	ø	w	w	w
7	ø	ø	ø	ø	‡	ø	ø	w	‡	w
8	ø	ø	ø	ø	ø	ø	n	w	w	w
9	ø	ø	ø	ø	ø	ø	ø	w	w	w
10	ø	ø	ø	ø	ø	ø	ø	w	w	w
11	ø	ø	ø	ø	ø	w	n	w	w	w
12	ø	ø	ø	ø	ø	ø	ø	w	w	w
13	‡	ø	‡	ø	ø	ø	ø	w	‡	w
14	ø	ø	ø	ø	ø	ø	ø	w	w	w
15	ø	ø	ø	ø	ø	ø	ø	w	w	w
16	ø	ø	ø	ø	ø	ø	ø	w	w	w
17	‡	ø	ø	ø	‡	w	ø	w	w	w
18	ø	ø	ø	ø	ø	ø	ø	w	w	w
19	ø	u	ø	ø	ø	w	ø	w	w	w
20	ø	ø	ø	ø	ø	ø	ø	w	w	ø
จำนวนรูปแปรที่ปรากฏในแต่ละคำคิดเป็นร้อยละ										
‡	15	0	5	5	15	5	0	5	15	0
u	0	5	5	0	5	0	0	0	0	5
w	0	0	0	0	0	20	0	95	85	95
ø	85	95	90	95	80	75	80	0	0	5
n	0	0	0	0	0	0	20	0	0	0

ภาคผนวก ช.

ผลการอ่านในบริบทอังกฤษของกลุ่มประสบการณ์ต่ำ										
word speaker	expected [w], [n]									
	bill	skill	meal	wheel	gel	shell	level	cancel	annual	casual
1	w	w	w	ʍ	w	w	w	w	n	∅
2	f	f	w	w	ʍ	w	w	∅	w	w
3	w	w	w	f	w	f	w	w	w	w
4	w	ʍ	w	w	w	w	w	w	w	w
5	w	w	ʍ	w	w	w	w	w	w	∅
6	w	ʍ	w	w	w	w	w	w	n	w
7	w	ʍ	w	w	w	w	w	∅	w	w
8	w	w	w	w	w	w	w	w	w	w
9	f	w	w	w	w	w	w	w	w	w
10	w	w	w	w	w	w	w	w	w	w
11	w	w	w	w	w	w	w	w	w	w
12	w	w	w	w	w	w	w	w	w	w
13	w	w	w	ʍ	w	ʍ	w	w	w	w
14	w	w	w	ʍ	w	w	w	n	n	w
15	f	w	w	w	w	f	w	w	w	w
16	ʍ	w	w	w	w	w	w	w	w	w
17	f	ʍ	ʍ	w	w	ʍ	w	w	w	w
18	f	w	w	f	w	w	w	w	w	w
19	w	w	w	f	w	w	w	w	w	w
20	w	w	ʍ	w	w	f	w	w	w	w
จำนวนรูปแปรที่ปรากฏในแต่ละคำคิดเป็นร้อยละ										
f	25	5	0	15	0	15	0	0	0	0
ʍ	5	20	15	15	5	10	0	0	0	0
w	70	75	85	70	95	75	100	85	85	90
∅	0	0	0	0	0	0	0	10	0	10
n	0	0	0	0	0	0	0	5	15	0

ผลการอ่านในบริบทอังกฤษของกลุ่มประสบการณ์ต่ำ (ต่อ)										
word speaker	expected [n]									
	full	schedule	capsule	school	tool	alcohol	cholesterol	ball	install	small
1	∅	w	n	∅	∅	∅	w	w	∅	u
2	∅	w	n	∅	∅	∅	w	ɪ	w	ɪ
3	∅	w	∅	∅	∅	∅	w	w	∅	w
4	∅	w	n	∅	∅	w	w	w	∅	∅
5	ɪ	w	n	∅	∅	∅	w	ɪ	∅	w
6	∅	w	u	∅	∅	∅	w	ɪ	∅	w
7	∅	w	n	∅	∅	∅	w	∅	∅	∅
8	∅	w	n	∅	∅	∅	w	w	∅	ɪ
9	∅	w	n	∅	∅	∅	w	w	∅	∅
10	∅	w	n	∅	∅	∅	∅	∅	∅	∅
11	∅	w	∅	∅	∅	∅	w	w	∅	w
12	∅	∅	n	∅	∅	∅	w	w	∅	w
13	∅	w	n	∅	∅	∅	w	w	∅	w
14	∅	w	n	∅	∅	∅	w	w	∅	w
15	n	w	n	w	∅	∅	w	n	∅	w
16	∅	w	∅	∅	∅	∅	w	w	∅	u
17	∅	w	n	∅	∅	∅	w	n	∅	w
18	w	w	n	n	∅	∅	w	w	∅	w
19	∅	w	n	∅	∅	∅	w	w	∅	w
20	ɪ	w	∅	∅	∅	∅	w	ɪ	∅	w
จำนวนรูปแปรที่ปรากฏในแต่ละคำคิดเป็นร้อยละ										
ɪ	10	0	0	0	0	0	0	20	0	10
u	0	0	5	0	0	0	0	0	0	10
w	5	95	0	5	0	5	95	60	5	60
∅	80	5	20	90	100	95	5	10	95	20
n	5	5	75	5	0	0	0	10	0	0

ภาคผนวก ซ.

ผลการอ่านในบริบทไทยของกลุ่มประสบการณ์ต่ำ										
word	expected [w], [n]									
speaker	bill	skill	meal	wheel	gel	shell	level	cancel	annual	casual
1	w	w	w	w	w	w	w	n	w	w
2	n	ʔ	w	ʔ	w	w	w	w	w	w
3	w	w	w	w	w	w	w	w	w	w
4	n	w	w	w	w	w	w	w	ʔ	ʔ
5	w	w	w	w	w	w	w	w	∅	∅
6	n	w	w	w	w	w	w	w	w	w
7	n	w	w	w	w	w	w	n	n	n
8	w	w	w	w	w	w	w	n	w	w
9	ʔ	w	w	w	w	w	w	w	n	w
10	n	w	w	w	w	w	w	n	∅	w
11	w	w	w	ʔ	w	w	w	n	w	w
12	w	w	w	w	w	w	w	w	w	w
13	n	w	w	w	w	w	w	w	n	w
14	w	w	w	w	w	w	w	n	n	w
15	w	w	w	w	w	w	w	w	w	w
16	n	w	w	w	w	w	w	n	w	w
17	n	ʔ	w	ʔ	w	w	w	w	w	w
18	w	w	w	ʔ	w	w	w	n	w	w
19	n	w	w	w	w	w	w	w	w	w
20	w	w	w	w	w	w	w	w	w	w
จำนวนรูปแปรที่ปรากฏในแต่ละคำคิดเป็นร้อยละ										
ʔ	5	5	0	10	0	0	0	0	0	0
ʔ	0	5	0	10	0	0	0	0	5	5
w	50	90	100	80	100	100	100	60	65	85
∅	0	0	0	0	0	0	0	0	10	5
n	45	0	0	0	0	0	0	40	20	5

ผลการอ่านในบริบทไทยของกลุ่มประสบการณ์ต่ำ (ต่อ)										
word	expected [n]									
	full	schedule	capsule	school	tool	alcohol	cholesterol	ball	install	small
1	ø	ø	n	ø	ø	ø	n	w	ø	ø
2	ʔ	w	ʔ	ʔ	ʔ	ø	ʔ	ʔ	ʔ	ʔ
3	ø	w	0	n	ø	ø	w	w	ø	ø
4	ø	w	n	ø	ø	ø	w	n	ø	w
5	ø	ø	ø	w	ø	ø	w	n	ø	ø
6	ø	n	n	n	ø	ø	n	n	ø	ø
7	n	n	n	ø	n	ø	n	n	ø	ø
8	ø	w	n	ø	ø	ø	w	n	ø	ø
9	ø	ø	ø	w	ø	ø	w	ʔ	w	w
10	ø	ø	n	ø	ø	ø	n	n	ø	ø
11	ø	w	n	ø	ø	ø	w	n	ø	w
12	ø	w	n	ø	ø	ø	w	w	ø	w
13	ø	w	n	ø	ø	ø	w	n	ø	ø
14	ø	w	n	ø	ø	ø	w	w	ø	w
15	n	w	n	n	ø	ø	w	w	ø	w
16	n	w	w	w	w	w	w	n	w	w
17	n	ʔ	w	ʔ	w	w	w	w	w	w
18	w	w	w	ʔ	w	w	w	n	w	w
19	n	w	w	w	w	w	w	w	w	w
20	w	w	w	w	w	w	w	w	w	w
จำนวนรูปแปรที่ปรากฏในแต่ละคำคิดเป็นร้อยละ										
ʔ	10	0	5	5	5	0	5	10	5	5
ʔ	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
w	0	70	0	10	0	0	70	35	10	50
ø	80	20	25	65	90	100	0	0	85	45
n	10	10	70	20	5	0	25	55	0	0

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวสุชาดา เสริฐธิกุล เกิดเมื่อวันเสาร์ที่ 28 กรกฎาคม พ.ศ.2522 ที่จังหวัดสระบุรี สำเร็จการศึกษาศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ จากคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ปีการศึกษา 2543 และเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโทที่ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2544

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย